Numărul 1 în topurile
NEW YORK TIMES şi *PUBLISHERS WEEKLY*

JAMES PATTERSON

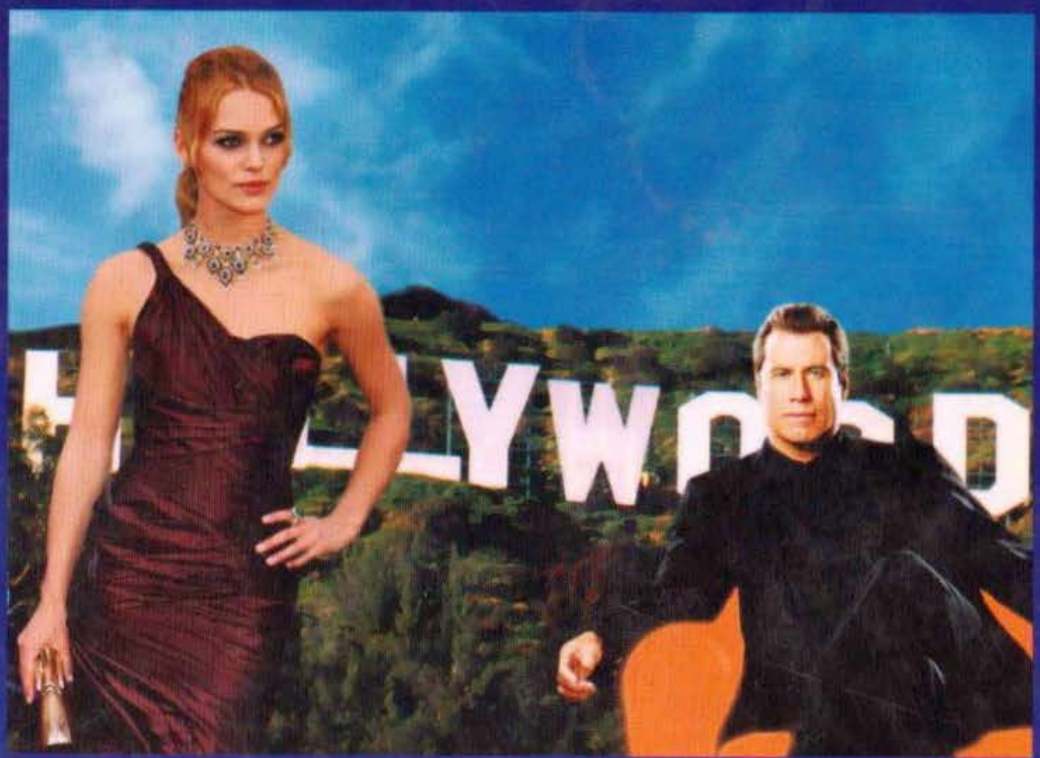

Lista neagră

BESTSELLERURI INTERNAȚIONALE

Cartea de față reprezintă cel mai sofisticat thriller de până acum al lui James Patterson, care a figurat multe săptămâni pe primul loc în topul *New York Times*.

Cineva ucide vedete la Hollywood. Cunoscutul agent FBI Alex Cross, aflat în vacanță la Disneyland, află că o faimoasă actriță a fost împuşcată în fața casei sale din Beverly Hills. La scurt timp, un redactor de la *Los Angeles Times* primeşte un e-mail, semnat Mary Smith, cu toate detaliile şocantului eveniment. Autoritățile se tem că acesta este doar începutul. Urmează alte crime la fel de cutremurătoare, urmate de e-mail-uri. Pretinsa ucigaşă a luat în vizor vedetele de la Hollywood şi o face din ce în ce mai bine.

Încă de la început, cazul este diferit față de tot ceea ce a întâlnit Alex în cariera sa.

Să fie vorba de un fan obsedat, de un actor refuzat ori este doar o parte din ceva mult mai înspăimântător? Şi cum ar putea fi o femeie capabilă de asemenea fapte abominabile?

Pentru a pune mâna pe nemilosul criminal, Alex trebuie să intre în lumea starurilor şi a fanilor care se învârt în jurul porților studiourilor.

Vedetele sunt îngrozite că ar putea ajunge pe lista neagră a criminalei. Cazul ia amploare, iar Alex şi Poliția din Los Angeles se luptă din răsputeri să o găsească pe Mary înainte ca aceasta să mai trimită un mesaj...

Un roman exploziv a cărui acțiune va stărui multă vreme în memoria cititorilor.

EDITURA LIDER

ISBN 978-973-629-158-6

5 948390 004367

PROLOG

POVESTITORUL

1

Actul întâi, tabloul întâi, îşi zise în sinea lui Povestitorul şi nu-şi putu reprima un ameţitor simţământ de nerăbdare anticipativă. Adevărul era că oamenii obişnuiţi comiteau mereu infracţiuni şi asasinate perfecte. Dar nu se ştie nimic despre acest lucru, din simplul motiv că ucigaşii nu sunt niciodată prinşi asupra faptului.

Şi bineînţeles că nici el nu avea să fie prins. Tot aşa urma să se întâmple şi în povestea pe care tocmai se apuca s-o depene.

Ceea ce nu însemna că ziua respectivă nu i se părea şi îngrozitor de iritantă. De fapt, pentru el acesta era cel mai emoţionant moment din ultimii câţiva ani nebuneşti care trecuseră. Era pregătit şi dornic să ucidă pe cineva, o persoană cu totul necunoscută, şi se gândise că locul cel mai potrivit pentru a face această primă victimă era marea metropolă New York.

Evenimentul *aproape* că se şi întâmplase, în preajma unei toalete din subsolul marelui complex comercial Bloomingdale's, însă amplasamentul nu i se păruse totuşi potrivit pentru scopul său.

Locul era prea aglomerat, chiar şi la ora zece şi jumătate dimineaţa.

Era şi prea zgomotos, dar cu toate astea nu suficient de zgomotos încât să-i asigure un camuflaj sonor aşa precum s-ar fi cuvenit.

În plus, nu-i plăcea nici ideea de a încerca apoi să fugă de-acolo prin acel teritoriu, care-i era nefamiliar, al bulevardului Lexington, şi cu-atât mai puţin prin claustrofobicele tuneluri subterane ale reţelei de transport urban pe şine. Atunci când locaţia va fi potrivită, el îşi va da seama imediat şi va acţiona în consecinţă.

Prin urmare, Povestitorul îşi văzu de drum şi se hotărî să meargă să vadă un film, la cinematograful Sutton, de pe strada East 57, un loc neplăcut şi părăginit, care în mod vădit avusese parte odinioară şi de vremuri mai bune.

Poate că *acesta* era o scenă numai bună pentru o crimă. Îi plăcu ironia, chiar dacă el era singurul care o gusta. Da, poate că aici urma să meargă totul ca pe roate, îşi zise el, pe când lua loc în una dintre cele două mici săli dinăuntru.

Avea să înceapă să vizioneze *Kill Bill Seria a doua*, laolaltă cu alţi şapte admiratori ai lui Tarantino.

Oare care dintre aceste persoane lipsite de orice suspiciune avea să-i cadă victimă? Tu? Tu? Poate că tu de colo? Povestitorul îşi urzea planul în minte.

Se aflau în sală doi guralivi cu şepcuţe identice de baseball, având pe ele însemnele echipei New York Yankees, purtate bineînţeles cu cozorocul întors la spate. Enervanţi,

imbecili nu se mai opreau nicio clipă din interminabilele lor comentarii şi anticipări ale scenelor care urmau să se deruleze pe ecran. Amândoi ar fi meritat să moară.

La fel şi un cuplu mai în vârstă, îmbrăcat îngrozitor şi neadresându-şi unul altuia nicio vorbă, pe întreg parcursul celor cincisprezece minute dinainte de a se stinge lumina în sală. Omorându-i, ar fi făcut o faptă bună, aproape că ar aduce un mare serviciu comunităţii.

O femeie cu un aspect fragil, arătând cam de patruzeci şi ceva de ani, era apucată de bâţâieli, la două rânduri mai în faţă de bătrâneii mucegăiţi, însă acest lucru nu părea să deranjeze pe nimeni – în afară de el.

Mai era acolo şi un filfizon de culoare, cu picioarele încălţate în pantofi de sport, cocoţate pe spătarele scaunelor din faţa lui. Un nemernic bădăran care nu ţinuse cont niciodată de colegii lui de şcoală, probabil un haidamac care îi terorizase pe toţi.

Alături de el se afla un împătimit al filmelor, un tembel cu o bărbuţă neagră, care văzuse mai mult ca sigur de cel puţin douăsprezece ori respectivul film şi îl diviniza pe Quentin Tarantino.

S-a dovedit până la urmă că minunea cea bărboasă a fost persoana care s-a ridicat în picioare în toiul filmului, imediat după ce Uma Thurman era îngropată de vie. Dumnezeule, cine ar fi fost în stare să plece tocmai la o asemenea secvenţă clasică?

Devotat datoriei, el îl urmă, câteva secunde mai târziu, ieşind în holul sumbru şi murdar şi intrând după bărbos în WC-ul bărbaţilor, amplasat în apropierea celeilalte săli de cinema.

La drept vorbind, acum tremura de-a binelea. Asta să

fi fost oare emoţia? Clipa lui de graţie? Prima lui crimă? Începutul a tot ce visase el de luni de zile? Sau chiar de *ani* întregi?

Parcă plutea ca într-o transă, încercând să nu se gândească la nimic altceva decât la a face ca lumea ceea ce-şi pusese în gând să facă, după care să treacă prin cinematograf şi să iasă fără ca nimeni să-i remarce figura sau prea multe alte amănunte referitoare la el.

Individul bărbos stătea în picioare în faţa pisoarului, fapt care în realitate era un lucru favorabil. Instantaneul era frumos încadrat şi regizat artistic.

Pe spatele tricoului mototolit al acestuia, de un negru decolorat, se afla scris, cu litere de-o şchioapă: ŞCOALA DE FILM A UNIVERSITĂŢII DIN NEW YORK. Imaginea îi amintea de un personaj dintr-o carte umoristică a lui Daniel Clowes, iar acel rahat grafic începu să-l atragă nespus de mult.

–Şi acum... *motor!* rosti el.

Apoi îl împuşcă pe bietul nenorocit bărbos drept în ceafă, uitîndu-se după aceea la sărmanul om cum se prăbuşea ca un sac greu pe pardoseala toaletei şi rămânea acolo lat şi încremenit. În încăperea faianţată şi pardosită cu gresie, zgomotul îi răsună în tot capul, mai puternic decât şi-ar fi putut vreodată închipui că se va întâmpla.

–Hei! Ce naiba? Ce s-a-ntâmplat? *Hei!* Povestitorul se răsuci, de parcă în toaleta bărbaţilor ar fi avut un public care îl urmărea.

Doi tipi din personalul cinematografului Sutton intraseră în urma lui. Probabil că zgomotul pe care îl auziseră le trezise curiozitatea. Oare cât de mult văzuseră aceştia?

–A avut un atac de inimă, le spuse bărbatul, vorbele scăpându-i din gură aproape fără voia lui, dar încercând să

pară cât mai convingător cu putinţă. Omul ăsta a căzut pur şi simplu în faţa pisoarului. Ajutaţi-mă să-l ridic. Săracul de el! Uitaţi-vă, sângerează!

Fără pic de panică, fără vreun sentiment, fără absolut nicio intenţie de răzgândire sau de ezitare, totul se desfăşură pur şi simplu din instinct.

Îşi ridică din nou revolverul şi îi împuşcă pe amândoi lucrătorii de la cinematograf, care rămăseseră, cu ochii holbaţi de uluire, lângă uşă. Mai trase încă o dată în fiecare, când zăceau pe jos, pentru a fi absolut sigur, ca un adevărat profesionist.

După aceea, tremurând ca varga, simţindu-şi picioarele precum piftia, se forţă să păşească foarte calm afară din toaleta bărbaţilor. Apoi ieşi din cinematograful Sutton pe Strada 57, îndreptându-se pe jos, către est. Afară totul i se păru completamente ireal, ca dintr-o altă lume, extraordinar de *strălucitor*, ca de *alamă*.

O făcuse! Asasinase trei persoane în loc de una singură. Primele sale trei crime. Era doar un antrenament, dar o făcuse şi... vreţi să ştiţi ceva? O putea face din nou, oricând.

– Antrenamentul te perfecţionează, şopti printre dinţii încleştaţi Povestitorul, pe când se îndrepta în mare grabă spre maşina lui – maşina cu care avea să fugă de la faţa locului şi să scape, nu-i aşa? Doamne, nu se mai simţise niciodată atât de bine. Şi bineînţeles că acest fapt nu era un lucru prea măgulitor la adresa vieţii pe care o dusese până în acel moment.

Însă de-acum încolo, păzea!

Pentru Mary, Mary, era exact invers.

Cu siguranţă, el era singurul care ştia *asta*. Cel puţin, până în acel moment.

2

Crezi că ai fi în stare să ucizi din nou, cu sânge rece? se întreba în sinea lui, de multe ori, după crimele de la New York.

Crezi că vei mai putea opri apoi, chiar dacă îţi vei dori asta, ceea ce ai declanşat atunci când ai început totul? Aşa crezi tu?

Povestitorul aşteptă – vreme de aproape cinci luni de autoflagelare, cunoscută şi sub denumirea de disciplină, sau de profesionalism, sau poate de laşitate – până îi veni din nou sorocul.

Şi apoi, ajunse iar în dispoziţia de a omorî, de data asta nemaifiind vorba doar de un simplu antrenament. Avea acum de-a face cu problema reală şi cel care trebuia să moară nu-i mai era o persoană necunoscută.

El era doar un individ din mulţime, urmărind la ora trei şi zece filmul *The Village* (Satul) la cinematograful Westwood Village, din Los Angeles. Erau destui spectatori, lucru care constituia un lucru bun pentru el, şi bănuia că şi pentru faimosul regizor al filmului, adică pentru M. Night Shyamalan. Ce fel de nume o mai fi şi ăsta? M. Night? Omul era doar un îngâmfat suspect de mimarea complexului timidităţii în societate.

În mod evident, Patrice Bennett se afla printre ultimele persoane din oraş care vedeau acel film de groază. De fapt, Patrice cu greu catadicsise să-şi rezolve dilema legată de film, intrând într-o sală adevărată de cinematograf, cu spectatori obişnuiţi, care îşi plătiseră biletul de intrare. Nu era straniu

acest lucru? Ei bine, dar femeia era vestită din pricina asta, nu-i aşa? Era ciudăţenia lui Patrice. Ea chiar îşi cumpărase din vreme biletul şi astfel aflase şi el că Patrice urma să se ducă acolo.

Deci, de data asta nu mai era vorba doar despre o ţintă de antrenament, aşa că totul trebuia să se desfăşoare ca lumea, şi chiar aşa avea să se desfăşoare. Fără urmă de îndoială. Scenariul era deja conceput în mintea lui.

În primul rând, el nu trebuia să fie văzut de către nimeni din cinematograf. Aşadar, merse la spectacolul de la ora douăsprezece. Când spectacolul se termină, el se ascunse ca să aştepte într-o cabină de la toaletă, până la ora trei şi zece minute. Îşi rodea unghiile de nerăbdare, într-o aşteptare care îi întindea la maximum nervii, însă, una peste alta, nu era chiar aşa de rău, deoarece, dacă era zărit şi recunoscut, pur şi simplu şi-ar fi abandonat într-o clipă misiunea, şi cu asta basta.

Însă Povestitorul nu era remarcat de nimeni – cel puţin lui aşa i se părea – şi nu observase acolo prezenţa nimănui care să-i fie cunoscut.

În acel moment, în cinematograf se aflau mai bine de o sută de spectatori, sau mai bine zis de *suspecţi*, nu? Dintre ei cel puţin doisprezece se potriveau în mod ideal scopurilor sale.

Şi cel mai important lucru dintre toate – arma lui era prevăzută acum cu un amortizor de zgomot, montat în capătul ţevii. Învăţase asta din palpitanta experienţă pe care o trăise la New York City.

Patrice şedea la balcon. *Îmi convine asta, Patsy*, îşi zise bărbatul în sinea lui. *Te arăţi cu mult prea grijulie, mai ales faţă de tine însăţi, supertârfă ce eşti!*

O supraveghea de dincolo de culoarul dintre şirurile de scaune, de la câteva rânduri mai în spate. I se părea un simţământ de-a dreptul delicios – şi i-ar fi plăcut ca

voluptuoasa anticipare a răzbunării să dureze la nesfârşit. Numai că el abia aştepta să apese odată naibii pe trăgaci, după care să se cărăbănească dracului cât mai repede din cinematograf, înainte de a se întâmpla ceva rău. Şi totuşi, nu-i aşa că nu se putea întâmpla nimic neprevăzut? Exact în clipa-n care Joaquin Phoenix era înjunghiat de către Adrien Brody, bărbatul se ridică de pe scaunul său cu mult calm şi, fără a şovăi nicio clipă, se îndreptă direct către rândul de scaune unde şedea Patrice.

– Te rog să mă scuzi. Îmi pare rău, îi spuse el şi începu să-şi croiască drum prin faţa femeii, dând să treacă peste sfrijitele ei de picioare dezgolite, care nu erau câtuşi de puţin impresionante, pentru un atât de important personaj feminin de la Hollywood, care era ea.

– Doamne Dumnezeule, vrei să-ncerci să fii ceva mai atent? îl atenţionă Patrice, în stilul ei caracteristic, pe un ton atât de inutil de arogant, de irascibil şi de plin de importanţă.

– Nu chiar pe Dumnezeu te-ai putea aştepta să-l vezi imediat după asta lângă tine, glumi el, întrebându-se dacă femeia pricepuse mica lui ironie. Probabil că nu. De obicei, şefii de studiouri nu prea se prindeau la subtilităţi în exprimare.

Şi omul o împuşcă de două ori – o dată în inimă şi o dată între ochii ei totalmente uluiţi şi încremeniţi. Nu era nimic prea exagerat în privinţa omorârii unui asemenea soi de psihopată, de un asemenea calibru al ţăcănelii. Patrice probabil că ar fi fost capabilă să se întoarcă la tine chiar şi din mormânt, la fel ca în cazul acelei trape inversate din finalul originarului film *Carrie*, primul scenariu al lui Stephen King care a ajuns pe marele ecran argintiu.

Apoi, bărbatul îşi făcu o perfectă şi absolut discretă ieşire din scenă.

Exact ca-n filme, luaţi aminte!

Povestea tocmai începuse.

PARTEA ÎNTÂI

CRIMELE „MARY SMITH“

3

Către: agriner@latimes.com
De la: Mary Smith

Arnold Griner îşi închise strâns ochii mici cu priviri ucigătoare, îşi puse mâinile pe craniul lui aproape complet lipsit de păr şi începu să şi-l frece cu multă nădejde. *Of, Dumnezeule mare, nu încă o dată,* îşi zise în sinea lui. *Viaţa-l prea scurtă pentru o nouă porcărie de genul ăsta. Nu mai suport. Realmente nu mai suport treaba asta cu Mary Smith.*

În redacţia de ştiri a ziarului *L.A. Times* era forfotă în jurul său, la fel ca în oricare dimineaţă: telefoanele sforăiau strident, lumea se tot fâţâia de colo-colo, precum mulţimea concurenţilor dintr-o competiţie atletică de sală, iar cineva din apropierea lui vorbea cu un aer atoateştiutor despre noua grilă de toamnă a programelor TV – de parcă în ultima vreme i-ar mai fi păsat cuiva de grila de programe de la televizor.

Cum de se putea simţi Griner chiar aşa de vulnerabil, în timp ce şedea la propria lui masă de lucru, din strâmtul său birou, în mijlocul întregii harababuri? Şi totuşi, chiar aşa se simţea.

Tranchilizantele pe care le tot înghiţea de când primise întâiul e-mail de la Mary Smith, cu o săptămână în urmă, nu-i atenuau ascuţitul fior de panică pe care îl simţea ca pe un junghi de-a lungul şirei spinării.

Exista într-adevăr acea cumplită panică, însă îl mai rodea şi o curiozitate de-a dreptul bolnăvicioasă.

Poate că o fi fost el „doar" un simplu redactor al unei rubrici de divertisment monden, însă Arnold Griner era în stare să miroasă de la distanţă ideea unui reportaj de senzaţie, atunci când dădea de ea. O ştire-bombă în stare să domine vreme de săptămâni întregi prima pagină a publicaţiilor periodice. *O persoană bogată şi faimoasă tocmai fusese ucisă la Los Angeles.* Nici măcar n-avea nevoie să citească acel e-mail, ca să ştie atâta lucru. „Mary Smith" se dovedise a fi o doamnă cu-adevărat scelerată, care nu-şi încălca niciodată cuvântul.

Întrebările care îi răsunau bărbatului în creier se refereau doar la ce persoană anume fusese asasinată de data asta şi la ce anume căuta el, Griner, în miezul acestei îngrozitoare dandanale.

De ce tocmai eu, din toată lumea asta? Trebuie să existe un motiv absolut întemeiat pentru aşa ceva, iar dacă l-aş cunoaşte, de-abia atunci poate că m-aş speria cu adevărat, nu-i aşa?

În vreme ce forma cu o mână tremurândă numărul de urgenţă 911, deschise cu cealaltă mesajul lui Mary Smith. *Doamne Dumnezeule, te rog să nu fie cineva cunoscut. Să nu fie nimeni de care să-mi pese.*

Începu să citească, în ciuda faptului că glasul minţii sale îi spunea să nu o facă. Pur şi simplu, nu se putea abţine. *Of, Dumnezeule! Antonia Schifman! Of, sărmana Antonia.*

Vai nu, de ce tocmai ea? Antonia era unul dintre cei mai buni oameni, şi nu existau prea mulţi de felul acesta.

Către: Antonia Schifman:

Cred că ai putea socoti acest mesaj drept unul potrivnic, cu toate că mă consideram o înfocată admiratoare a ta.

În orice caz, ora patru şi jumătate dimineaţa este înfiorător de devreme pentru ca o strălucită triplă laureată câştigătoare a Premiului Academiei şi pe deasupra şi mamă a patru copilaşi să plece de-acasă, de lângă iubitele ei progenituri, nu-i aşa că am dreptate? Presupun că ăsta-i preţul pe care îl plătim cu toţii pentru a fi cine suntem. Sau cel puţin este o parte din respectivul preţ.

Am fost acolo în dimineaţa asta, pentru a-ţi arăta o altă faţetă a faimei, a bogăţiei şi a norocului, din Beverly Hills.

Era întuneric beznă atunci când a venit şoferul să te ia la festivitate. Acest sacrificiu pe care îl faci nu este apreciat, la justa lui valoare, de către admiratorii tăi.

Am intrat chiar pe poarta principală, în spatele maşinii, şi l-am urmat pe şofer pe alee.

Brusc, am avut sentimentul că şoferul tău trebuia să moară, dacă voiam să ajung până la tine, şi totuşi, nu era nicio plăcere în a-l ucide. Am fost prea neliniştită din pricina asta, tremurând asemenea unui pomişor aflat în calea unei crâncene furtuni.

Pur şi simplu arma îmi tremura în mână atunci când i-am bătut omului în geamul maşinii. O ţineam ascunsă la spate şi i-am spus că urma să cobori peste câteva minute.

Ei sunt aceia pentru care îmi pare rău. Sărmanii, sărmanii copii, rămaşi fără mămica lor. Ar putea oare să existe ceva mai trist ca asta?

Eu ştiu ceva şi mai trist - însă este secretul meu şi nimeni nu-l va cunoaşte niciodată.

4

Ceasul deşteptător al lui Mary Smith sună la ora cinci şi jumătate dimineaţa, însă ea era deja trează, trează de-a binelea, gândindu-se doar la felul în care putea confecţiona un costum de porc spinos, pentru spectacolul de la şcoala fiicei ei, Ashley. *Oare ce anume ar putea utiliza ea, pentru realizarea ţepilor porcului spinos?*

Adormise foarte târziu în seara precedentă, dar se părea că niciodată nu izbutea să-şi alunge complet din minte lista cu lucrurile pe care le mai avea de făcut.

Mai aveau nevoie de încă nişte unt de arahide, de King's Crest, de sirop Zyrtec şi de unul dintre acele becuri electrice micuţe, pentru lumina de veghe din timpul nopţii, de la baie. Brendan avea la ora trei antrenament la fotbal, antrenament care începea la aceeaşi oră la care începea şi cursul de step al lui Ashley – dar din păcate se desfăşura la vreo douăzeci şi cinci de kilometri depărtare. Ca să vezi drăcie. Guturaiul putea să-i fi trecut sau nu lui Adam peste noapte, însă Mary nu admitea încă o altă zi de boală a micuţului. Şi de aceea, ea avea nevoie să imagineze alte şmecherii, pentru a se putea descurca.

Iar asta nu era decât partea liniştită a zilei. Nu mai avea mult şi urma să se îndrepte spre maşina de gătit, dând ordine, trasând sarcini şi parcurgând obişnuitul şuvoi al treburilor din cursul dimineţii.

– Brendan, te rog s-o ajuţi pe sora ta să-şi lege şireturile de la pantofi. Cu tine vorbesc, Brendan.

– Mămico, branţurile mele au un miros ciudat.

– Întoarce-le şi tu pe partea cealaltă.

– Pot s-o iau şi pe Cleo la şcoală? Îmi dai voie, te rog? Te rog, mămico, pot? Of, ce mult te rog, îmi dai voie?

– Da, dar va trebui s-o scoţi mai întâi din uscător. Brendan, ce anume îţi cerusem eu să faci?

Mary puse cu îndemânare în farfuriile copiilor câte o porţie de ouă jumări, exact în momentul în care săriseră afară şi cele patru felii de pâine din prăjitor.

– *Veniţi la micul dejun!*

Pe când cei doi copii mai mari înfulecau de zor, ea îl duse pe Adam în camera lui şi îl îmbrăcă cu salopeta roşie şi cu o cămăşuţă de marinar. Îi gânguri în timp ce îl aducea înapoi, pe scăunelul lui înalt.

– Cine este cel mai frumos marinar din oraş? Cine este bărbăţelul meu? întrebă ea şi îl gâdilă pe micuţ sub bărbie.

– *Eu sunt* bărbăţelul tău, îi răspunse Brendan zâmbind. Eu sunt, mămico!

– Tu eşti bărbăţelul meu cel *mare*, i-o întoarse Mary, ciupindu-l uşor de sub bărbie. Apoi îl prinse de umeri şi adăugă: Şi te faci din ce în ce mai mare, pe zi ce trece.

– Asta fiindcă mănânc totul din farfurie şi o las curată, îi replică el, împingând pe furculiţă, cu buricul degetului mare, ultima bucăţică de ou.

– Eşti o bucătăreasă foarte bună, mami, o lăudă Ashley.

–Îţi mulţumesc, iubito. Hai acum să mergem. P.P.S.

În timp ce ea golea farfuriile, Brendan şi cu Ashley mărşăluiau pe hol, cântând monoton:

–Periem, periem, spălăm, spălăm. Dinţii şi părul, mâinile şi faţa. Periem, periem, spălăm, spălăm...

În vreme ce copiii mai mari se spălau cu avânt, femeia puse în chiuvetă farfuriile, pentru mai târziu, îl şterse pe faţă cu un şerveţel umed pe Adam, scoase din frigider pachetelele cu masa de prânz a copiilor, pregătite în noaptea precedentă, şi le puse pe fiecare în rucsacul potrivit.

–Merg să-l fixez pe Adam pe locul lui din maşină, le strigă ea celorlalţi. Cine ajunge la urmă afară este un viermişor mocăit.

Mary ura bombardamentul cu epitete dezagreabile, dar cunoştea valoarea unei mici competiţii nevinovate, pentru a-i ţine pe copii în priză. Îi putea auzi ţipând în camerele lor, pe jumătate râzând şi pe jumătate speriaţi să nu iasă ultimul pe uşă, ca să se urce în vechea ei rablă de automobil. *Gawd, cine mai spunea* rablă*? Numai Mary, Mary. Şi cine spunea* Gawd*?*

Pe când îl fixa pe Adam în ham, femeia încercă să-şi amintească ce anume o ţinuse trează până târziu, în noaptea anterioară. Zilele – iar acum şi nopţile – păreau să se suprapună şi să se amestece neclar într-o harababură de gătit, de curăţat, de condus maşina, de alcătuit liste, de şters năsucuri şi iar de condus maşina. Oraşul Los Angeles avea cu siguranţă nişte dezavantaje cumplite. Era ca şi cum şi-ar fi petrecut cu toţii jumătate din viaţă în maşină, blocaţi în trafic.

S-ar cuveni ca ea să-şi facă rost de o maşină cu un consum mic şi mai eficient de combustibil decât avea bătrânul şi încăpătorul jeep cu care venise în Vest.

Mary se uită la ceas. Cum-necum, mai trecuseră alte

zece minute. Alte zece preţioase minute. Cum de se întâmpla mereu la fel? Cum de reuşea ea să piardă atât de mult timp?

Alergă la uşa din faţă şi îi grăbi pe Brendan şi pe Ashley afară.

– Ce durează la voi doi atât de mult? O să întârziem din nou. Îngrămădiţilor, uitaţi-vă cât e ceasul! le mai spuse Mary Smith.

5

Iată-ne ajunşi drept în toiul unei epoci de furioasă şi de cinică nimicire a legendelor şi dintr-odată mă trezesc supranumit „Sherlock Holmes al Americii", de către una dintre cele mai influente sau cel puţin cele mai citite reviste din ţară. Ce exagerare mai era şi asta, şi totuşi ea încă îmi mai gâdila vanitatea în acea dimineaţă. Un jurnalist de investigaţie, pe nume James Truscott, se hotărâse să-mi urmărească activitatea şi să prezinte cazurile de omucidere la care lucram. Şi cu toate astea, îl păcălisem. Plecasem într-adevăr în vacanţă, împreună cu familia.

– Merg la Disneyland! i-am spus eu lui Truscott râzând, ultima dată când îl văzusem, la Washington. Scriitorul îmi aruncase ca răspuns doar un surâs plin de condescendenţă.

Pentru oricine altcineva, poate că o vacanţă era un lucru cât se putea de comun. Se întâmpla asta în mod obişnuit, iar în unele cazuri chiar de două ori în fiecare an. Şi totuşi, pentru familia Cross, acest lucru constituia un eveniment major şi un nou început.

Într-un mod extrem de adecvat, pe când treceam cu

toţii prin holul hotelului se auzeau acordurile melodiei „O Întreagă Nouă Lume".

– Haideţi odată, leneşilor ce sunteţi! ne îmboldi Jannie, în timp ce alerga în fruntea grupului. Damon, recent devenit adolescent, se arăta oarecum mai rezervat. El rămăsese lângă noi deschizându-i şi ţinându-i Nanei uşa, pe când treceam de la confortul aerului condiţionat la atmosfera încinsă a strălucitoarei şi însoritei Californii de Sud.

Era cu-adevărat un asalt total asupra simţurilor noastre, chiar din momentul în care părăsiserăm hotelul. Miresme îmbătătoare de scorţişoară, de aluat rumenit şi de cine ştie ce picante mâncăruri mexicane ne invadaseră concomitent nările. Se putea auzi şi zgomotul îndepărtat al unui tren de marfă, sau cel puţin aşa părea, laolaltă cu strigăte de groază – dar de felul celor neîngrijorătoare, la auzul cărora nu merita să te opreşti. Iar eu unul auzisem destul de multe alte feluri, ca să pot face diferenţa.

În ciuda tuturor probabilităţilor, făcusem cerere de concediu, şi aceasta îmi fusese aprobată, iar eu plecasem imediat din capitală împreună cu familia, înainte ca directorul FBI, Burns, ori oamenii acestuia să apuce a-mi comunica o serie întreagă de motive pentru care nu s-ar fi putut dispensa de prezenţa mea, chiar în clipa aceea.

Prima alegere a copiilor fusese Disneyworld şi Epcot Village, în Florida. Din nişte raţiuni ale mele strict personale, ca şi din cauză că în Sud era sezonul uraganelor, am redirecţionat călătoria către Disneyland şi către cel mai nou parc de-acolo – Disney's California Adventure.

– Este cu-adevărat California. Mama Nana îşi ferea ochii de strălucirea orbitoare a soarelui. Alex, de când am sosit aici, n-am văzut niciun lucru normal şi firesc. Nu eşti şi tu de aceeaşi părere?

Ea îşi ţuguie buzele şi colţurile gurii i se lăsară în jos, după care nu-şi mai putu reprima râsul, autoironizându-se. Aşa era Nana. Aproape niciodată nu râdea de alţii – ci întotdeauna râdea împreună cu ei.

– Nu mă poţi tu păcăli pe mine, bătrânico. Eşti pur şi simplu încântată să ne vezi pe toţi strânşi laolaltă. Oriunde, oricum, oricând. Chiar şi dacă am fi cu toţii în Siberia.

Faţa femeii se lumină brusc.

– Ce te-a apucat acum cu *Siberia?* Află că acela este un loc pe care chiar că mi-ar plăcea să-l vizitez. O călătorie pe calea ferată transsiberiană, Munţii Sayany, Lacul Baikal. Să ştii că n-ar fi ucigător pentru copiii americani să-şi mai petreacă din când în când câte o vacanţă şi pe nişte meleaguri de unde ar putea învăţa câte ceva despre un altfel de cultură şi de civilizaţie.

Mi-am întors atunci privirea în direcţia lui Damon şi a lui Jannie.

– O profesoară...

– Rămâne mereu profesoară, completă Jannie.

– Lămâne me-eu pofesoa-ă, o îngână şi micuţul Alex, ţinându-i isonul. Acesta împlinise trei anişori şi era minuscula noastră pasăre călătoare. Ajunsesem să-l vedem cu toţii prea rar şi eu eram parţial uluit de tot ce făcea. Mama lui îl luase înapoi la Seattle, cu mai bine de un an în urmă. Dureroasele bătălii dintre mine şi Christine, pentru custodia lui, se prelungeau la nesfârşit.

Glasul Nanei îmi întrerupse şirul gândurilor.

– Unde mergem mai înt...

– Să planăm deasupra Californiei! se grăbi Jannie să strige, încă înainte ca Nana să fi apucat măcar să-şi termine întrebarea.

Damon ciripi şi el:

–Perfect, iar apoi să ajungem şi la Răcnetele Californiei.

Jannie scoase cu veselie limba la fratele ei, iar acesta îi răspunse lovind-o uşor, în glumă, cu şoldul. Pentru ăştia doi parcă ar fi venit deja dimineaţa Crăciunului – până şi neînţelegerile fiind luate în cea mai mare parte în glumă.

–Se pare că s-a conturat deja un program, am concluzionat eu, adăugând: şi după aceea, vom merge să vedem *Ce greu e să fii o gâză!*, pentru frăţiorul vostru mai mic.

L-am ridicat în braţe pe Alex Junior şi l-am strâns la pieptul meu, sărutându-l pe ambii obraji. El se uita la mine, zâmbindu-mi discret şi liniştit.

Viaţa era din nou minunată.

6

În clipa aceea, l-am văzut pe James Truscott apropiindu-se, înalt de aproape doi metri şi cu onduleurile de păr roşcat revărsându-i-se peste umerii scurtei din piele neagră.

Într-un fel sau într-altul, el îi convinsese pe editorii săi de la New York să accepte realizarea unei întregi serii de articole avându-mă pe mine ca personaj, pe baza înregistrării oficiale a traseului în care m-am ocupat de nişte cazuri de omucidere deosebite. Şi poate că asta s-a întâmplat deoarece cazul meu cel mai recent, în care fusese amestecată şi Mafia rusească, se dovedise a fi cel mai dificil din toată cariera mea şi cu totul ieşit din comun. Îmi permisesem, la rândul

meu, să întreprind anumite cercetări în privința lui Truscott.

Acesta avea doar treizeci de ani și absolvise Universitatea din Boston. Se specializase în crimele de mare anvergură și publicase deja două cărți documentare asupra Mafiei. Câteva cuvinte despre el îmi rămăseseră adânc întipărite în memorie: Omul acționează fără niciun fel de scrupule.

– Alex, mi se adresă Truscott, zâmbind și întinzându-mi mâna, ca și cum am fi fost niște vechi prieteni care se întâlniseră absolut din întâmplare.

Fără prea multă tragere de inimă, am dat mâna cu el.

Și nu că l-aș fi antipatizat cumva sau aș fi avut vreo obiecție referitoare la dreptul său de a scrie despre orice subiect dorea, însă individul deja pătrunsese de câteva ori în viața mea, în niște modalități pe care le considerasem extrem de nepotrivite – ca de pildă, scriindu-mi zilnic e-mailuri și venind la locul unor asasinate și chiar și acasă la noi, la Washington.

Iar acum, iată-l apărând și în plină vacanță a familiei noastre.

– Domnule Truscott, i-am zis eu cu o voce scăzută, știi că am refuzat să cooperez la acele articole.

– Nu-i nicio problemă. Truscott rânji. Nu sunt supărat din pricina asta.

– Ba eu unul da, i-am replicat cu promptitudine. Mă aflu aici în concediu legal. Este un timp pe care îl dedic familiei mele. N-ai putea să nu te mai bagi atâta în sufletul nostru? Suntem la Disneyland.

Truscott dădu din cap, ca și cum ar fi înțeles pe deplin tot ce îi spusesem, însă continuă:

– Vacanța voastră va fi interesantă pentru cititorii noștri. Ar fi ceva precum liniștea dinaintea furtunii. E formidabil! La Disneyland este perfect. Înțelegi asta, nu?

–Ba eu una nu-nţeleg chiar deloc! interveni Nana, făcând un pas în direcţia lui Truscott. Dreptul dumitale inalienabil de a-ţi întinde braţul se sfârşeşte înainte de a fi fost lovit nasul vreunei alte persoane. Ai auzit vreodată acest mic, dar înţelept sfat, tinere? Ei bine, s-ar fi cuvenit să-l auzi. Şi să ştii că ai dovedit multă obrăznicie, ţinându-te după noi cu atâta tupeu.

În acel moment, am zărit cu coada ochiului ceva şi mai supărător – o mişcare nepotrivită în împrejurările date: o femeie în negru, dându-ne alene ocol, prin partea stângă.

Respectiva avea un aparat digital de fotografiat şi deja ne făcea nişte poze – mie şi familiei mele. Ca şi Nanei, înfruntându-l pe Truscott.

I-am ferit pe copii cât am putut eu mai bine şi apoi chiar că m-am burzuluit la James Truscott.

–Să nu îndrăzneşti să-mi fotografiezi copiii! am ridicat eu tonul. Acum tu şi cu iubita ta de colo ar fi bine să plecaţi de-aici. Te rog, hai, valea!

Truscott îşi ridică mâinile deasupra capului, zâmbi cu impertinenţă şi se dădu înapoi.

–Am şi eu nişte drepturi, la fel ca şi tine, doctore Cross. Iar aceea nu-mi este câtuşi de puţin iubită, ci doar colegă. Nu ne facem decât meseria, culegând diverse ştiri. Este vorba despre un reportaj.

–Corect, i-am răspuns eu. Ei bine, acum căraţi-vă în altă parte! Acest băieţel are trei ani. Nu vreau să apară în nicio revistă vreun reportaj despre familia mea. Nici acum şi nici altă dată.

7

Am încercat cu toţii să uităm după aceea de incidentul cu James Truscott şi cu fotografa. Şi am reuşit foarte bine acest lucru. După nu ştiu câte diverse plimbări, un spectacol pe viu cu Mickey Mouse ca vedetă în rolul principal, două gustări şi nenumărate jocuri de carnaval, am îndrăznit să sugerez cu timiditate că ar fi vremea să ne întoarcem la hotel.

–Ca să mergem la piscină? m-a întrebat Damon, rânjind. Zăriserăm marele bazin de înot Never Land Pool, chiar în acea dimineaţă, în drum spre micul dejun.

Când am ajuns la recepţie, mi s-a înmânat un mesaj pe care de altfel îl aşteptam. Inspector Jamilla Hughes, de la Departamentul de Poliţie din San Francisco, se afla în oraş şi avea nevoie să ne întâlnim. *Cât mai curând posibil, dacă nu chiar mai repede*, scria în bileţel. *Asta înseamnă să te grăbeşti, amice, nu glumă!*

Mi-am exprimat zâmbitor regretul faţă de rechinaşii din piscină şi mi-am luat rămas-bun de la ei. La urma urmei, şi eu eram în vacanţă.

–La atac, tăticule, mă tachină Jannie. Este vorba de Jamilla, nu-i aşa?

Damon îmi făcu un gest de solidaritate masculină, cu degetul mare ridicat în sus, trimiţându-mi apoi un zâmbet, dindărătul măştii de scufundări.

Am traversat parcul, dinspre hotelul Disneyland, către Grand Californian, acolo unde închiriasem încă o cameră.

Cel de-al doilea hotel era o adevărată perlă arhitectonică americană, şi pe deasupra cu mult mai liniştit decât primul.

Am pătruns, prin uşile de sticlă colorată, într-un hol extrem de înalt. Grinzile din lemn de sequoia se înălţau deasupra capetelor, până la nivelul etajului al şaselea, iar nivelul cel mai de jos era presărat cu lămpi Tiffany, care înconjurau un enorm şemineu de piatră.

Cu toate acestea, de-abia dacă am apucat să remarc câte ceva din nenumăratele minunăţii de-acolo. Eram deja dus cu gândul la inspector Hughes, aflată sus, în camera 456.

Uluitor – eram şi eu în vacanţă!

8

Jamilla îmi ieşi în întâmpinare la uşă, cu buzele ţuguiate, salutându-mă printr-un sărut delicios, care mă încălzi instantaneu, din creştet şi până-n tălpi. N-am apucat să văd prea mult din bluza albastră de pe ea şi din fusta neagră, până ce nu ne-am desprins din îmbrăţişare. Tocurile înalte ale sandalelor ei negre o aduceau exact la înălţimea optimă pentru mine. Cu siguranţă că pentru moment femeia nu arăta câtuşi de puţin a poliţistă de la Departamentul Omucideri.

– Tocmai am ajuns şi eu, murmură ea.

– Tocmai la momentul oportun, i-am răspuns în şoaptă, cuprinzând-o din nou în braţe. Sărutările Jamillei mă făceau întotdeauna să mă simt ca acasă. Am dat să mă întreb din nou unde oare aveau să ducă toate astea, însă apoi m-am

oprit, zicându-mi în sinea mea: *Alex, bucură-te de clipa prezentă!*

– Îţi mulţumesc pentru flori, îmi şopti ea la ureche. Pentru toate florile. Sunt absolut încântătoare. Ştiu, ştiu, eu sunt şi mai încântătoare.

Am izbucnit într-un râs sonor.

– Păi, chiar ăsta-i adevărul.

Uitându-mă peste umărul ei am putut constata faptul că Harold Larsen, portarul hotelului, făcuse pentru mine o treabă minunată. Petalele trandafirilor formau un evantai de nuanţe de roşu, de alb şi de culoare de piersică. Ştiam că pe măsuţa de lângă pat se aflau doisprezece trandafiri cu cozi lungi, că în minifrigider stătea la rece o sticlă de Sauvignon alb, şi că în combina stereo aşteptau pregătite câteva CD-uri alese cu multă grijă – cele mai mari succese ale lui Al Green, Luther Ingram, *Lacrimile de bucurie* ale lui Tuck şi Patti, precum şi câteva cu Alberta Hunter la începuturile ei.

– Cred că ţi-a fost cu-adevărat dor de mine, îmi spuse Jamilla.

Şi dintr-odată, trupurile noastre se contopiră, gura mea explorând-o pe-a ei şi mâinile mele ridicând-o pe femeie de fese. Aceasta deja îmi descheiase pe jumătate cămaşa, după care am întins şi eu mâna către fermoarul fustei ei. Iar apoi ne-am sărutat din nou şi gura ei era la fel de proaspătă şi de dulce ca întotdeauna.

– Dacă este greşit faptul că te iubesc, atunci eu unul prefer să greşesc, i-am fredonat într-o jumătate de şoaptă.

– Dar nu-i deloc greşit faptul că mă iubeşti, îmi replică Jamilla, zâmbind.

Am condus-o apoi în paşi de dans spre dormitor.

– Cum poţi face asta, pe astfel de tocuri? am întrebat-o pe drum.

– Ai dreptate, îmi răspunse ea şi îşi aruncă imediat din picioare încălţările, în timp ce fusta îi aluneca pe podea.

– Ar trebui să aprind şi lumânările alea. Vrei să le aprind? am întrebat-o eu.

– Taci, Alex, şi nu le aprinde. E şi-aşa suficient de cald aici.

– Da, este.

Apoi, o vreme n-am prea mai vorbit. Jamilla şi cu mine oricum păream dintotdeauna să ne citim reciproc gândurile şi în plus, în anumite momente nu este nevoie de prea multă vorbăraie.

Îmi fusese dor de ea chiar mai mult decât crezusem.

Ne-am strâns tare în braţe, lipindu-ne piepturile şi respirând în ritm accelerat. Eram excitat şi m-am învârtoşat în contact cu piciorul ei, simţind la rândul meu pe coapsă umezeala excitării ei. Apoi i-am luat în ambele mâini frumoasa faţă.

Mă simţeam ca şi cum mi-ar fi putut auzi gândurile. Jamilla îmi zâmbi, înţelegând ceea ce nici măcar nu rostisem.

– Chiar aşa? îmi şopti ea în cele din urmă, făcându-mi apoi cu ochiul. Ne mai jucaserăm noi doi şi altădată de-a citirea gândurilor.

Ne-am mai sărutat încă puţin, iar apoi Jamilla răsuflă adânc, pe când eu îmi plimbam încet buzele pe gâtul ei, pe sâni, pe abdomen. În fiecare loc unde mă opream aş fi vrut să mai zăbovesc, dar la fel de irezistibil nu mă puteam abţine să nu înaintez. Ea mă încolăci cu braţele şi ne rostogolirăm amândoi pe pat.

– Cum de poţi să fii atât de fermă şi de catifelată în acelaşi timp? am întrebat-o.

– Ăsta-i secretul femeii. Tu doar bucură-te de el. Dar şi cu ţi-aş putea pune aceeaşi întrebare. Ferm şi totuşi entuziast?

În clipa următoare o şi penetrasem. Jamilla se arcui în sus şi îşi dădu capul pe spate, prinzându-şi strâns între dinţi buza inferioară. Razele soarelui pătrunseră prin fereastra dormitorului şi îi luminară faţa. Totul era nemaipomenit.

Am avut orgasm în acelaşi moment amândoi – atingând acel ideal despre care toţi spun că nu poate fi obţinut niciodată, însă nu este aşa, sau cel puţin se mai întâmplă uneori şi astfel. Ea se întinse apoi deasupra mea, expirând încet aerul din plămâni, trupurile noastre devenind, ca întotdeauna, un singur tot.

– O să fii prea obosit mâine pentru plimbări, îmi spuse ea în final şi îmi zâmbi.

– Apropo de plimbări..., i-am spus eu.

Femeia izbucni în râs.

– Promisiuni, promisiuni.

– Însă eu îmi ţin întotdeauna promisiunile.

9

Nici nu ştiu când am aţipit până la urmă eu şi cu Jamilla în acea după-amiază, dar m-a trezit pagerul. Pagerul meu cel nou-nouţ. Acela pe care îl luasem în mod special în vederea acestei călătorii, pentru ca numai foarte puţini oameni să aibă numărul meu – adică John Sampson, asistentul directorului Burns, Tony Woods, şi cam atât. Doar două

persoane erau prea multe cumva? Acum despre ce o fi vorba?

Am gemut.

– Îmi pare rău. Te rog să mă ierți, Jam. Nu mă așteptam la una ca asta. Nu sunt obligat să răspund. Dar ultima parte o rostisem cam cu jumătate de gură. Știam amândoi cât se putea de bine cum stăteau lucrurile.

Jamilla însă scuturâ din cap.

– Să-ți mărturisesc un mic secret: și eu îl am pe-al meu în noptieră. Hai, Alex, du-te și răspunde.

Da, să răspund la apel.

Era foarte probabil să fi fost sunat de la biroul directorului, din Washington. Am ridicat receptorul telefonului de lângă pat și am format numărul, în timp ce zăceam în continuare acolo, lungit pe spate. M-am uitat într-un târziu și la ceas – se făcuse deja ora șaisprezece. Ziua aceea zburase pe nesimțite, ceea ce era un lucru destul de bun, într-un fel. Măcar până acum.

– L-am sunat pe Ron Burns, i-am șoptit eu Jamillei, în timp ce așteptam. Nu prea-mi miroase-a bine.

Ba chiar trebuia să fie de rău.

Ea dădu din cap. Un apel de la vârful piramidei probabil că anunța o problemă importantă, una care nu suferea amânare. Însă orice ar fi fost, nu voiam să aflu tocmai în acea clipă.

La telefon îmi răspunse însuși Ron Burns. Totul părea a fi din ce în ce mai grav.

– Alex! Tu ești?

– Da, domnule.

Am oftat, zicându-mi în sinea mea: aici suntem doar Jamilla și cu mine, și acum și cu dumneata.

– Apreciez faptul că ai dat curs apelului meu. Îmi pare

rău că sunt nevoit să te deranjez. Știu că a trecut destulă vreme de la ultima ta vacanță adevărată.

Nu știa el nici pe jumătate ce însemna asta, dar mi-am ținut gura și am ascultat ceea ce avea să-mi spună.

– Alex, a apărut la Los Angeles un fel de caz urât, la care probabil că oricum te-aș fi trimis, iar faptul că tu te afli deja în California mi se pare o coincidență norocoasă, situația norocoasă fiind, desigur, un concept extrem de relativ.

Am clătinat din cap, înainte și-napoi. Totul părea cu-adevărat grav.

– Și despre ce caz anume ar fi vorba? Despre ce coincidență norocoasă a faptului că eu mă aflu deja la fața locului?

– Ai auzit vreodată de Antonia Schifman?

Întrebarea îmi captă puțin interesul.

– De Antonia Schifman, actrița? Bineînțeles că am auzit.

– Ei, află că a fost ucisă azi de dimineață, ea împreună cu șoferul limuzinei sale. Totul s-a petrecut chiar în fața casei ei. Familia femeii se afla în casă. Dormeau cu toții duși.

– Și din familie, nimeni n-a pățit nimic rău?

– Nimeni altcineva n-a pățit nimic, Alex. Doar actrița și șoferul ei.

Mă simțeam oarecum nelămurit.

– Dar de ce se ocupă FBI-ul de așa ceva? A cerut cumva poliția din Los Angeles asistență de specialitate din partea noastră?

– Nu tocmai. Burns făcu o pauză. Dacă nu te deranjează să rămână acest lucru doar între noi doi, află că Antonia Schifman se afla în relații de amiciție cu președintele și era o bună prietenă de-a soției acestuia. Președintele însuși este acela care ne-a solicitat ajutorul în investigarea acestui caz.

– A! Înțelegeam acum faptul că Ron Burns nu era chiar atât de imun la presiunile din Washington, precum mi se păruse mie până atunci. Însă chiar și-așa, omul era cel mai bun șef pe care îl avusese FBI-ul, de multă vreme încoace. Și îmi făcuse nu doar o singură favoare în scurtul interval de timp de când lucram și eu în cadrul agenților FBI-ului. Dar și eu îi făcusem la rândul meu destule servicii importante, ca să mă revanșez.

– Alex, te-aș ruga să iei chiar acum un prim scurt contact cu respectivul caz. Ți-aș fi extrem de recunoscător dacă ai face asta imediat. Ai putea ajunge înapoi la familia ta, până la cină. Chiar dacă ar urma să fie o cină ceva mai târzie. Aș vrea doar să verifici în amănunt scena crimei. Țin mult să-ți cunosc după aceea prima impresie asupra celor întâmplate. Mi-am permis să anunț autoritățile locale că ești de acord să participi la cercetări – și în consecință cei de acolo se află la curent cu faptul că te vei alătura și tu anchetatorilor.

După terminarea convorbirii telefonice, i-am aruncat Jamillei o privire fugară.

– Ei bine, vestea cea bună este aceea că nu voi fi nevoit să mă mai deplasez în altă parte. Este vorba despre un caz din Los Angeles. Azi a fost ucisă actrița Antonia Schifman.

Jamilla se lipi strâns de mine în pat.

– E-ngrozitor, Alex! Îmi plăceau filmele în care juca ea. Părea întotdeauna foarte drăguță. Mare păcat, într-adevăr. O să stau de vorbă cu Nana și cu copiii, cât timp o să fii tu plecat.

– O să vă scot pe toți la cină, după ce mă întorc. S-ar putea să fie puțin mai târziu.

– Avionul meu decolează după ora unsprezece. Dar trebuie neapărat să plec astăzi, măcar cu ultima cursă.

Am sărutat-o, puţin sfios şi spăşit, simţindu-mă cam ruşinat fiindcă cedasem fără luptă în faţa lui Burns. Dar cum altfel aş fi putut să procedez?

– Du-te să faci o Californie mai sigură – din ce în ce mai sigură, mă îndemnă ea. Eu n-o să-i scap din ochi pe Mickey şi pe Donald, ca să mă asigur că nu pleacă prin poştă.

Ce mai gând trăsnit şi ăsta!

10

Povestitorul, la volanul maşinii sale, trecu pe lângă locul unde o asasinase pe Antonia Schifman, adică *drept pe lângă scena crimei*. Ştia că n-ar fi trebuit în ruptul capului să mai treacă pe-acolo, însă nu se putea abţine, întorcându-se ca orice ucigaş la locul faptei sale. Într-un fel, îşi zise că acest lucru s-ar putea dovedi chiar o idee bună, aşa că opri automobilul şi coborî ca să arunce mai îndeaproape o privire prin zonă.

Constată că acolo era un iureş incredibil. El cunoştea casa şi era familiarizat extrem de bine cu eleganta vecinătate din Beverly Hills – şi anume, cu strada Miller. Deodată, aproape că i se tăie răsuflarea şi se simţi încântat de simţământul primejdiei că „în acel moment orice era posibil să se întâmple!“ Şi-ntr-adevăr, aşa şi era. La urma urmei, el era însuşi Povestitorul.

Peste tot era plin de ziarişti, bineînţeles împreună cu

angajaţii Departamentului de Poliţie din Los Angeles şi chiar cu câţiva ofiţeri de poliţie de rang inferior, aşa că fusese nevoit să-şi parcheze maşina la aproape o jumătate de kilometru depărtare. Pentru el, era bine aşa – ba era chiar mai sigur şi mai înţelept. La puţin timp după aceea, se amestecă în mulţimea admiratorilor şi a celorlalţi gură-cască veniţi în pelerinaj la locul unde biata Antonia căzuse în capcană şi dăduse ortul popii în acea dimineaţă.

– Parcă nici nu-mi vine-a crede că a murit, sărmana de ea, se lamentau doi tineri care se plimbau trişti pe-acolo, mână-n mână, cu capetele aplecate, de parcă tocmai şi-ar fi pierdut cu-adevărat pe cineva realmente drag şi apropiat. Ce se întâmpla oare cu unii oameni? Cum de puteau exista pe lume şi asemenea nătărăi, chiar atât de aiuriţi?

Ba eu unul pot foarte uşor crede că ea a murit, ar fi dorit să le spună el. *În primul rând, i-am tras un glonţ în cap, iar apoi i-am tot crestat şi i-am tot ciopârţit faţa, până când nici măcar propria ei mamă n-ar mai fi putut-o recunoaşte. Indiferent dacă vă vine sau nu să credeţi, până şi în nebunia mea există nişte reguli. Există un plan măreţ şi acesta este de o mare frumuseţe.*

Şi totuşi, el nu li se adresă celor doi nenorociţi, ci îşi croi drum către porţile sidefii ale casei Schifman şi rămase respectuos în picioare, laolaltă cu toţi ceilalţi de-acolo – probabil vreo câteva sute de persoane cu mutre plângăreţe. Spectacolul secundar din Beverly Hills de-abia începuse.

Era un subiect gras, dar niciunul dintre toţi aceşti reporteri nu ştia adevărata poveste. Nici despre Antonia – şi nici despre uciderea ei.

Numai el cunoştea totul în chestiunea asta – era unica persoană din Los Angeles care ştia precis ceea ce se întâmplase şi cum aveau să evolueze lucrurile în continuare.

El, Povestitorul, se simțea cât se putea de bine în postura de a fi în întregime în cunoștință de cauză.

– Hei, ce mai faci? auzi el un glas în spatele său. Povestitorul înlemni, după care se întoarse încet să vadă cine îi vorbise.

Recunoscu figura tipului, dar nu-și putea da seama cu exactitate cine naiba putea să fie respectivul individ. *De unde-l știu eu oare pe nemernicul ăsta?*

– Dumnezeule, tocmai treceam prin apropiere. Am auzit la radio ceea ce s-a-ntâmplat, așa că m-am oprit să-mi exprim și eu condoleanțele, sau orice înseamnă asta. Ce păcat, o veritabilă tragedie, nu? A-nnebunit lumea de tot, nici nu știi în ce hal a ajuns, îi spuse Povestitorul, dându-și seama de faptul că se cam bâlbâise puțin.

Celălalt încuviință:

– Ai dreptate, nu poți să știi niciodată. Cine dracu' ar fi putut să dorească s-o omoare pe Antonia Schifman? Ce soi de maniac? Ce fel de descreierat?

– Aici, la Los Angeles, ar putea să fie oricine, nu-i așa? îi replică Povestitorul.

11

La un sfert de oră după apelul de la Washington, în fața hotelului Disneyland mă aștepta deja un automobil negru, Grand Marquis. Am scuturat din cap cu dezamăgire, dar și cu mânie – mă simțeam nemulțumit, ca și cum mi-ar fi fost invadată intimitatea.

Agentul FBI care stătea în picioare lângă maşină purta o pereche de pantaloni kaki îngrijit călcaţi şi o cămaşă de un bleu-deschis. Părea gata să înceapă un tur de golf la Clubul Câmpenesc Los Angeles. Strângerea lui de mână a fost energică şi puţin cam prea nerăbdătoare.

– Sunt agentul special Karl Page, se prezentă el. Sunt realmente fericit să te cunosc, doctore Cross. Ţi-am citit cartea. Chiar de mai multe ori.

După cum arăta, probabil că tipul nu absolvise de prea multă vreme Academia de la Quantico. Bronzul de California şi aranjatul său păr blond, tuns perie, sugerau faptul că era originar de prin partea locului. Părea să aibă în jur de douăzeci şi cinci de ani şi semăna cu siguranţă cu un castor extrem de activ.

– Mulţumesc, i-am răspuns. Şi unde anume vom merge, mai exact, agent Page?

Page închise brusc gura şi dădu din cap. Poate că era stânjenit că nu-i venise ideea de a răspunde la întrebarea mea, mai înainte de a i-o fi pus. Apoi se porni din nou să turuie.

– Da, bineînţeles. O să mergem în Beverly Hills, doctore Cross. La scena crimei, acolo unde locuia victima.

– Antonia Schifman, am rostit eu, cu un suspin de regret.

– Da, ea. Oo, ai fost deja informat?

– De fapt, nu. În orice caz, nu în detaliu. Ce-ar fi să-mi spui tu, pe drum până acolo, ce anume ştii? Vreau să aflu absolut totul.

El se răsuci spre maşină, ca pentru a-mi deschide portiera, se gândi apoi mai bine la acest lucru şi se urcă pe locul şoferului. Eu m-am suit în spate, iar odată ce am pornit

la drum, Page mai lăsă puţin jena la o parte, în timp ce-mi aducea la cunoştinţă amănuntele cazului.

– Cazul de faţă a primit numele codificat „Mary Smith", deoarece a apărut un e-mail din partea unei aşa-numite Mary Smith, trimis săptămâna trecută unui redactor de divertisment monden de la ziarul *L.A. Times*, în care respectiva îşi revendică responsabilitatea şi îşi asumă primul asasinat.

Cred că ochii mei s-ar putea să fi devenit dintr-odată nuşii.

– Ia stai niţel! Cazul cu pricina a fost deja codificat?

– Da, domnule.

– Asta înseamnă că nu este un incident izolat?

Îmi puteam singur sesiza încordarea din glas. Oare Burns omisese în mod intenţionat să-mi comunice acest lucru sau nici el nu cunoscuse respectivul detaliu?

– Nu este un incident izolat. Aceasta este cel puţin a doua crimă, doctore Cross. Ar fi prea devreme pentru a categorisi cazul într-un fel sau într-altul, însă există un indiciu al unei acţiuni singuratice, o abordare sistematizată, poate chiar o psihoză, ca şi probabil un anumit ritual respectat de către o aceeaşi persoană, în fiecare din cele două cazuri de omucidere. Mai credem şi faptul că asasinul s-ar putea să fie de fapt o asasină, lucru care ar face să fie extrem de ieşit din comun.

Prin urmare, Page chiar ştia destule amănunte. Iar între timp, eu nu mă puteam abţine să nu mă simt în continuare tras pe sfoară de către Burns. De ce nu-mi spusese pur şi simplu adevărul? Nici nu ieşiserăm bine de pe teritoriul Disneylandului, că eu aflasem deja faptul că acest caz de omor calificat era mult mai complicat decât mă lăsase el să cred.

– Ce ticălos! am scrâşnit eu printre dinţii încleştaţi. Mă

cam săturasem până peste cap să tot fiu manipulat şi poate că mă săturasem şi de FBI în sine, ca de mere acre. Şi totuşi, era posibil să fi fost doar într-o stare de proastă dispoziţie datorată faptului că mi se întrerupsese vacanţa.

Page se-mbăţoşă.

– Este vreo problemă?

Mi-ar fi fost mai uşor să-mi descarc nervii în faţa lui, dar încă nu eram pregătit să încerc o apropiere de agentul Page. Ideea era să nu mă implic prea tare în cazul respectiv.

– Nu-i nicio problemă în mod special. Oricum, nimic legat de tine. Hai să ajungem cât mai repede la faţa locului. Mi s-a cerut doar să-mi formez rapid o părere generală asupra scenei crimei.

– Da, domnule.

M-am uitat prin oglinda retrovizoare, în ochii albaştri ai lui Page.

– Şi nu-i nevoie să-mi tot spui „domnule". Nu sunt tatăl tău, i-am spus eu, iar apoi i-am zâmbit, pentru eventualitatea în care n-ar fi înţeles că făcusem o glumă.

12

O luasem din nou de la capăt şi începusem iar să mă lamentez în gând .... Însuşi preşedintele ţării ne-a solicitat ajutorul... Ţin mult să-ţi cunosc prima impresie asupra celor întâmplate. Prima mea impresie? Îmi veni să râd. Impresia mea era aceea că se foloseau de mine şi nu-mi plăcea deloc acest lucru. Dar nu puteam să sufăr nici să mă tot vaiet.

Page a urmat autostrada Santa Ana până la Los Angeles, traversând prin centru şi ieşind apoi din nou din oraş, de data asta pe autostrada Hollywood. Conducea cu un soi de agresivitate automată, depăşind frecvent şi foarte din scurt celelalte maşini din trafic. Un om de afaceri care vorbea la telefonul celular îşi luase de pe volan şi cealaltă mână, un timp suficient de îndelungat încât să ne poată arăta degetul său mijlociu, îndreptat în sus.

Lui Page părea să nu-i pese de toate aceste lucruri, pe când gonea spre nord şi îmi povestea ceea ce mai ştia despre înspăimântătorul dublu asasinat.

Şi Antonia Schifman şi şoferul ei, pe nume Bruno Capaletti, fuseseră împuşcaţi aproximativ între orele patru şi cinci şi jumătate dimineaţa. Unul dintre grădinari le descoperise cadavrele pe la ora şapte şi un sfert. În plus, frumoasa faţă a Antoniei Schifman fusese ciopârţită cu cine ştie ce lamă extrem de ascuţită.

Se părea că nu dispăruseră bani sau alte valori. În buzunarul lui Bruno Capaletti fuseseră găsiţi aproape două sute de dolari, iar poşeta femeii se afla în limuzină, chiar lângă trupul neînsufleţit al Antoniei. În poşetă erau cărţile de credit, cerceii cu diamante şi o sumă mare de bani gheaţă.

–Exista vreo legătură anterioară între cei doi? l-am întrebat eu. Adică între Schifman şi şoferul limuzinei. Ce anume se mai ştie despre ei?

–Singurul film al ei la care a lucrat şi Capaletti a fost *Banner Season*, însă cu acea ocazie el fusese şoferul lui Jeff Bridges. Totuşi, mai întreprindem cercetări în privinţa şoferului. Ai văzut *Banner Season?*

–Nu l-am văzut. Cât de mare aglomeraţie este la locul faptei? Oamenii noştri, poliţia din Los Angeles, mass-me-

dia? Mai spune-mi orice altceva ar fi bine să știu înainte să ajungem acolo.

– De fapt, nici eu n-am fost încă acolo, recunoscu Page. Dar probabil că vom găsi agitație multă. Vreau să zic că e vorba despre Antonia Schifman, totuși. A fost o actriță cu-adevărat bună. Se spune că era și o femeie foarte de treabă.

– Da, așa a fost. E mare păcat tot ce s-a petrecut acolo.

– Femeia avea și copii. Patru fetițe: Andy, Elizabeth, Tia și Petra, spuse Page, căruia îi plăcea în mod vădit să epateze.

După câteva minute am ieșit de pe autostradă și am luat-o spre vest, pe bulevardul Sunset. Mă uitam cum peisajul citadin se modifica, de la monotonia agresivă a neclintirii urbane din centrul Hollywood-ului și până la verdeața abundentă și la fel de monotonă a marilor străzi rezidențiale din Beverly Hills. Șirurile de palmieri ne dominau, într-o manieră sfidătoare, cu înălțimea lor.

Am ieșit de pe Sunset și am urcat pe strada Miller, o șosea ce șerpuia printr-un mic defileu, oferindu-ne priveliști stupefiante ale orașului din spatele nostru. În cele din urmă, Page parcă mașina pe o străduță laterală.

Peste tot erau presărate dubițe ale posturilor de radio și de televiziune. Antenele lor de comunicații prin satelit se înălțau în văzduh asemenea unor sculpturi imense. Pe când ne apropiam, am zărit siglele CNN, KTLA, Star 98.7 și *Entertainment Tonight*. Câțiva reporteri stăteau în picioare cu fața la camerele de luat vederi și cu spatele la proprietate, probabil transmițând în direct, pentru emisiunile de știri din Los Angeles și de la alte rețele de televiziune. Era un veritabil circ, așa că mă întrebam ce anume mai căutam și noi aici. Eu ar fi trebuit să mă aflu la Disneyland, la un bâlci ceva mai blând și mai firesc.

Nu m-a recunoscut niciun om de presă, ceea ce constituia o revigorantă schimbare faţă de situaţia de la Washington. Agentul Page şi cu mine ne-am croit cu politeţe drum prin mulţime, până spre locul unde stăteau de gardă doi poliţişti. Aceştia ne verificară cu mare atenţie legitimaţiile şi împuternicirile.

– Dânsul este dr. Alex Cross, spuse Page.

– Da, şi? îl întrebă unul dintre cei doi bărbaţi în uniformă.

Eu n-am scos nicio vorbă. Acest „Da, şi?" mi se păruse o replică extrem de potrivită situaţiei.

Într-un târziu, poliţiştii ne lăsară să trecem, dar nu înainte de a fi remarcat eu un lucru care mi-a făcut greaţă. În grămada de reporteri care se îmbulzeau acolo se afla şi James Truscott, cu coama lui de păr roşu şi ondulat. Şi se mai afla acolo şi fotoreportera acestuia – aceeaşi femeie, îmbrăcată din cap până-n picioare în negru. Truscott mă zări şi dădu din cap în direcţia mea. Pe buzele sale flutură, parcă, un zâmbet.

Omul îşi nota cu asiduitate ceva, iar femeia se grăbi să-mi facă mie câteva fotografii.

13

Eu suduiam neauzit, în timp ce urmam împreună cu Page o lungă alee circulară acoperită cu pietriş alb, până la principalul corp de clădire. Conac ar fi fost însă cu siguranţă un termen cu mult mai potrivit decât casă, pentru această

construcţie cu două etaje, clădită în stil spaniol. Frunzişul dens îmi bloca pe toate laturile vederea dincolo de faţadă, însă corpul principal trebuia să aibă o suprafaţă de mai bine de două mii de metri pătraţi, poate chiar mai mult. Cine ar fi putut să aibă nevoie de atât de mult spaţiu pentru a locui? Casa noastră din Washington avea mai puţin de trei sute de metri pătraţi şi tot era spaţiu din belşug pentru noi toţi. Etajul al doilea al casei era mărginit de un şir continuu de balcoane. Unele dintre ele dădeau înspre alee, unde o limuzină neagră era înconjurată cu bandă galbenă, pentru a izola scena crimei.

Acolo muriseră Antonia Schifman şi Bruno Capaletti.

Spaţiul din jurul limuzinei era blocat, cu un singur loc de intrare şi de ieşire. Alţi doi ofiţeri de poliţie îşi notau numele celor care veneau şi plecau de-acolo. Tehnicienii criminalişti costumaţi în alb luaseră maşina la puricat, cu microscoape portabile şi cu pungulițele pentru prelevarea probelor. Alţi câţiva făceau fotografii cu aparate obişnuite şi polaroid.

O altă echipă se răspândise şi culegea probe din zona înconjurătoare. Totul părea extrem de impresionant, ca desfăşurare de forţe, dar în acelaşi timp deprimant. Cel mai bun serviciu legist şi criminalistic de poliţie din lume este considerat a fi cel din Tokio. În ţara noastră însă, unicele departamente de poliţie în stare să rivalizeze din acest punct de vedere cu posibilităţile de care dispunea FBI-ul erau cele din Los Angeles şi New York.

–Cred că avem mare noroc, îmi spuse Page. Se pare că specialiştii legişti şi criminalişti de-abia îşi termină treburile pe-aici. El arătă cu degetul în direcţia medicului anatomo-patolog, o femeie solidă, cu părul grizonat, care stătea în picioare lângă limuzină şi vorbea într-un reportofon.

Asta însemna că încă nu fuseseră duse de-acolo cadavrele. Am rămas surprins de acest lucru, deşi era o veste bună pentru mine. Cu cât era mai puţin deranjată scena crimei, cu atât aş fi putut obţine mai multe informaţii pentru Burns. Şi pentru preşedinte. Şi pentru soţia acestuia. Am presupus că tocmai de-aceea nici nu fuseseră încă îndepărtate de-acolo cadavrele: cei doi morţi aşteptaseră sosirea mea.

M-am răsucit în direcţia lui Page.

– Spune-i, te rog, celui care răspunde de sectorul ăsta, să nu clintească încă nimic. Vreau să arunc mai întâi o privire pe teritoriul virgin. Şi încearcă să mai goneşti din mulţimea de criminalişti de pe-acolo. Să rămână doar personalul strict necesar. Să preleveze fibrele, amprentele, şi cam atât. Toţi ceilalţi să ia o pauză.

Pentru întâia oară de când îl cunoscusem, Page şovăi descumpănit, înainte de a reacţiona. Îi arătasem în sfârşit şi latura mea de profesionist gata să treacă la lucru, latură pe care el încă nu mi-o văzuse. Şi nu că mi-ar plăcea mie cine ştie cât de mult să-mi exercit autoritatea şi prestanţa, dar în acel moment fusesem nevoit să fac uz de puţin mai multă fermitate şi de aspectul meu impozant, deoarece mi-ar fi fost imposibil să fac o treabă ca lumea, în mijlocul confuziei şi al acelui haos.

– A, da, şi ar mai fi încă un alt lucru pe care aş vrea să i-l mai spui şefului de-aici, am adăugat eu.

Page se răsuci din nou în direcţia mea.

– Da?

– Spune-i că, atâta timp cât mă aflu aici, eu sunt şeful şi răspund de toate.

14

Încă îmi răsuna în minte vocea directorului Burns. *Ţin mult să-ţi cunosc după aceea prima impresie asupra celor întâmplate... Ai putea ajunge înapoi la familia ta, până la cină.*

Dar oare urma să mai am eu poftă de mâncare după asta?

Cu cele două cadavre încă în interiorul ei, limuzina avea un iz absolut fetid. Una dintre cele mai bune şmecherii pe care le învăţasem în legătură cu asta era să respir adânc duhoarea vreme de circa trei minute, până ce simţul olfactiv mi-ar fi amorţit. După aceea totul devenea ceva mai suportabil. Trebuia doar să rezist acele prime trei minute, lucru care mă convinse pe deplin de faptul că revenisem la anchetarea crimelor.

Apoi m-am concentrat şi am început să trec în revistă, unul câte unul, toate înspăimântătoarele detalii de la locul faptei.

Mai întâi am avut parte de o porcărie pentru care nu eram pregătit, chiar dacă parţial ştiam că avea să urmeze.

Figura Antoniei Schifman era aproape de nerecunoscut. O porţiune din partea stângă dispăruse cu totul, în zona în care fusese împuşcată, probabil de la o foarte mică distanţă. Ceea ce mai rămăsese din faţa femeii – adică, în mare, ochiul drept, obrazul drept şi gura – fusese ciopârţit bine. Mary Smith, ucigaşa, fusese cuprinsă de un acces de frenezie, însă numai împotriva Antoniei Schifmann, nu şi a şoferului. Cel puţin aşa se părea la prima vedere.

Îmbrăcămintea actriţei părea intactă. Nu existau niciun fel de semne ale vreunei intenţii de agresiune sexuală. Şi nicio urmă de sânge scurs din nări sau din gură, ceea ce însemna că ea încetase să mai respire şi murise aproape instantaneu. Cine ar fi fost în stare de un gest atât de violent de agresiune? Şi de ce tocmai la adresa Antoniei Schifman? Îi păruse o persoană drăguţă şi se bucurase de o presă favorabilă. Şi toată lumea o agreea, după cum spuneau, ei bine, *cu toţii*. Şi-atunci, ce anume ar fi putut explica un astfel de masacru? O asemenea profanare, tocmai acasă la ea?

Agentul Page se ivi din nou şi se aplecă peste umărul meu.

–Ce crezi că ar putea semnifica aceste tăieturi? Vreun fel de aluzie cumva la adresa chirurgiei plastice şi estetice?

Tânărul agent trecuse peste orice aluzie mai mult sau mai puţin voalată pe care o făcusem, cum că aş fi avut nevoie să fiu singur tocmai în acele momente, însă nu m-a lăsat inima să-l iau la goană de-acolo.

–Nu cred una ca asta, i-am răspuns eu. Dar încă nu vreau să fac nicio speculaţie. Vom afla mai multe de-abia după ce va fi spălată şi autopsiată. *Iar acum, te rog să mă laşi să lucrez, Page.*

Faţa masacrată a actriţei era acoperită de un strat de sânge uscat, de o nuanţă cafenie decolorată. Ce pierdere teribilă! Dar ce anume se aştepta oare mai exact din partea mea să-i relatez preşedintelui despre ceea ce constatasem aici şi despre ceea ce i se putuse întâmpla apropiatei sale cunoştinţe?

Şoferul, Bruno Capaletti, se afla încă prăvălit peste volan. Un singur glonţ îi pătrunsese acestuia prin tâmpla stângă şi îi distrusese cea mai mare parte a capului. Sângele

de pe locul gol de lângă el pătase scaunul, fiind întins poate de către propriul său corp, sau şi mai probabil de către ucigaş, care se părea că o împuşcase pe Antonia Schifman de pe locul pasagerului din faţă. În buzunarul hainei şoferului fusese găsită o cantitate mică de cocaină. Să fi avut cumva şi acest lucru vreo semnificaţie specială? Probabil că nu, dar încă nu mă puteam pronunţa cu exactitate în nicio privinţă.

În cele din urmă am coborât din limuzină şi am luat o gură de aer proaspăt.

–Există aici o stranie incoerenţă, am rostit mai mult pentru mine însumi decât pentru oricine altcineva.

–Totul este curat, şi totuşi în acelaşi timp neîngrijit? mă întrebă Page. Ţinut sub control, şi totuşi lăsat s-o ia razna.

L-am privit şi gura mea s-a schimonosit în ceva care semăna cu un zâmbet chinuit. Înţelegerea lucrurilor mă surprinse puţin.

–Da, exact aşa.

Trupurile fuseseră aranjate, aşa după cum se nimerise, în interiorul maşinii. Dar împuşcăturile şi mai ales tăieturile de pe faţa lui Schifman confereau faptelor o dimensiune de furie şi de spontaneitate.

Şi mai era şi un fel de carte de vizită. Pe portiera maşinii fusese lipit un rând de abţibilduri pentru copii, înfăţişând nişte strălucitoare şi viu colorate imagini de inorogi şi de curcubee. Câteva abţibilduri de acelaşi fel se părea că fuseseră lăsate şi la locul celeilalte crime, în urmă cu o săptămână.

Fiecare abţibild fusese marcat cu câte o majusculă, două cu litera *A*, iar unul cu litera *B*. Despre ce anume să fi fost vorba?

Page mă informase deja şi asupra cazului pereche al acestuia de-aici. O altă femeie din cadrul industriei

cinematografice, pe nume Patsy Bennett, şefă a unei case de producţie de mare succes, fusese împuşcată mortal într-un cinematograf din Westwood, cu şase zile în urmă. N-au existat niciun fel de martori. Bennett a fost unica victimă din acea zi şi în cazul respectiv nu se folosise şi cuţitul. Însă abţibildurile lăsate la locul acelei crime fuseseră şi ele marcate tot cu două majuscule *A* şi cu un *B*.

Cel care procedase astfel dorea să-şi facă un titlu de glorie, revendicând comiterea respectivelor asasinate. Crimele nu erau întâmplătoare, iar metodele ucigaşului se dovedeau energice. Şi, bineînţeles, elaborate.

– La ce te gândeşti? mă întrebă Page. Te deranjează dacă te întreb? Sau îţi cam stau în drum şi te încurc?

Mai înainte de a fi apucat eu să-i răspund la întrebare, ne întrerupse discuţia o altă agentă. Dacă ar fi fost posibil aşa ceva, aceasta era mai bronzată şi poate chiar mai blondă decât agentul Page. Mă întrebam dacă nu cumva fuseseră fabricaţi amândoi în acelaşi loc.

– Am pus mâna pe un al doilea e-mail, trimis tot la publicaţia *L.A. Times*, ne spuse ea. Mesajul a fost transmis aceluiaşi redactor, Arnold Griner, de către aceeaşi Mary Smith.

– Ziarul a apucat să scrie ceva despre aceste mesaje? am întrebat eu. Ambii agenţi scuturară din cap. Bine. Să încercăm să facem în aşa fel încât lucrurile să rămână în continuare aşa. Şi să nu divulgăm nici existenţa acelor abţibilduri pentru copii, dacă vom putea, lucru valabil şi pentru *A*-urile şi *B*-urile respective.

M-am uitat la ceas. Se făcuse deja cinci şi jumătate. Mai aveam nevoie de cel puţin încă o oră de stat pe proprietatea Schifman, după care aş fi vrut să vorbesc şi cu

redactorul Arnold Griner, de la *Times*. De asemenea era absolut necesar să mă întâlnesc şi cu cei de la poliţia din Los Angeles, înainte de sfârşitul zilei. Iar James Truscott probabil că dădea şi el târcoale pe-afară. Acasă, la Washington, adeseori nu ajungeam să iau masa împreună cu familia. Nana şi copiii erau obişnuiţi cu aşa ceva, iar Jamilla probabil că ar fi înţeles situaţia, însă aceste lucruri nu puteau constitui o scuză. Fusese un moment la fel de bun ca oricare altul pentru a mă dezbăra de una dintre cele mai rele metehne ale mele, şi anume de a nu lua cina în familie.

Şi totuşi, speram ca de data asta să nu se mai întâmple ca de obicei. Am sunat-o mai întâi pe Nana la hotel, după care i-am telefonat Jamillei. Apoi gândul mi-a zburat la bietele familii ale lui Schifman şi Bennett şi m-am întors la treabă.

PARTEA A DOUA

ÎMI PLACE NESPUS DE MULT LA LOS ANGELES

15

De ce m-a ales din toată lumea asta tocmai pe mine? De ce crezi că-mi trimite tocmai mie aceste îngrozitoare mesaje? Mi se pare absurd. Ţie nu? Ai descoperit ceva care să te facă să identifici vreo raţiune a acestor fapte? A măcelăririi acestor mame? Hollywood-ul este întors pe dos de crimele astea, crede-mă. Cumplitul mic secret al lui Mary va ieşi el până la urmă la iveală.

Arnold Griner îmi pusese de mai multe ori în cursul conversaţiei noastre aceleaşi întrebări. Întrevederea noastră avea loc într-o despărţitură în formă de L, cu pereţi de sticlă, a unui birou din inima secţiei de ştiri a redacţiei ziarului *L.A. Times*. Restul încăperii era o mare suprafaţă cu mese de lucru şi separeuri.

Din când în când, cineva îşi înălţa capul pe deasupra paravanului unui separeu şi arunca pe furiş o privire rapidă în direcţia noastră, după care dispărea. Chiocotind în surdină, Griner categorisi în glumă acest comportament drept *„pândă de prerie"*.

Bărbatul şedea pe o canapea de piele maro, încleştându-şi şi descleştându-şi pumnii pe genunchii pantalonilor lui boţiţi

şi cenuşii. Ocazional, mai mâzgălea şi câte o însemnare, pe caietul din poală.

Până în acel moment discuţia se focalizase asupra calificării profesionale a lui Griner: facultate absolvită la Yale, urmată de un stagiu la *Variety*, unde se ocupase de tiparul de probă şi le făcuse cafele reporterilor de divertisment monden. Îşi cucerise repede un statut faimos în ierarhia de specialitate, după ce izbutise să-i ia lui Tom Cruise un interviu oficial, la un dineu simandicos din lumea filmului. Cu doi ani în urmă, *L.A. Times* îl rugase să-i accepte oferta de a-i asigura o rubrică permanentă, denumită *În spatele ecranului*. Omul mi-a spus că reputaţia lui în domeniu se datora reportajelor de la Hollywood scrise în perfectă cunoştinţă de cauză, ca şi analizelor tăioase asupra fenomenului cinematografic. În mod evident, Griner avea o părere extrem de bună despre el însuşi.

N-am desluşit nicio altă legătură între Griner şi cele două crime, în afară de interesul lui profesional firesc faţă de industria cinematografică. Cu toate astea, nu-mi venea să cred că fusese ales la întâmplare pentru a recepţiona mesajele trimise de către Mary Smith prin e-mail.

Nici Griner nu părea să creadă aşa ceva, dar se concentrase puternic asupra întregii situaţii şi mă bombardase cu tot felul de întrebări, încă de când începuserăm să stăm de vorbă.

Până la urmă, m-am aşezat lângă el.

–Domnule Griner, vrei să fii atât de amabil şi să te linişteşti? Te-aş ruga foarte mult.

–Ţie ţi-e uşor să vorbeşti, replică el, după care se grăbi să rostească: Iartă-mă, iartă-mă. Îşi duse apoi două degete la frunte şi se frecă între ochi. Lucrurile de felul ăsta mă irită încă din copilăria mea, pe care mi-am petrecut-o la Greenwich, şi nu mă mai simt în stare de nimic.

Remarcasem acest gen de reacţie – un amestec de mania persecuţiei şi de furie care provenea din faptul că lovisem atins un punct nevralgic, aşa cum i se întâmplase lui Arnold Griner. Când am vorbit din nou, am menţinut un ton suficient de scăzut încât omul să fie nevoit să se concentreze, pentru a mă auzi.

– Ştiu că ai analizat deja toate lucrurile astea, dar te-aş ruga să te mai gândeşti totuşi la vreun eventual motiv pentru care ţi s-au trimis ţie acele mesaje. Să începem cu orice întâlnire pe care ai fi putut-o avea în trecut cu Patsy Bennett, cu Antonia Schifman sau chiar cu şoferul limuzinei, Bruno Capaletti.

Bărbatul ridică din umeri, îşi dădu ochii peste cap şi încercă din răsputeri să-şi tragă răsuflarea.

– S-ar putea să fi participat la câteva petreceri la care au fost prezente şi cele două femei. Le-am recenzat cu siguranţă filmele. Ultimul a fost unul de-al Antoniei, *Canterbury Road*, pe care nu l-am putut suferi, îmi pare rău s-o spun, dar mi-a plăcut prestaţia ei, lucru pe care l-am subliniat în cronica mea. Crezi că asta s-ar putea să fie legătura? Poate că ucigaşa îmi citeşte cronicile. Vreau să spun că ea trebuie să le fi citit, nu? Este ceva incredibil de bizar. Cum aş putea eu să am vreo legătură cu nişte crime atât de nebuneşti?

Mai înainte să fi apucat eu să rostesc vreo vorbă, Griner îmi puse încă una din întrebările sale repezite:

– Crezi că şoferul Antoniei a fost ucis doar din întâmplare? Din e-mail ar rezulta că el n-a fost acolo decât... *în locul şi la momentul nepotrivite.*

Griner părea în mod vădit însetat de informaţii, din punct de vedere atât personal, cât şi profesional. La urma urmei era reporter şi încă unul cu greutate în cercurile de la

Hollywood. În consecinţă, i-am dat unul dintre răspunsurile pe care le aveam pregătite pentru ziarişti.

–E încă prea devreme pentru a mă putea pronunţa în privinţa asta. Dar cum rămâne cu Patsy Bennett? Îţi aminteşti cumva când anume ai scris ultima dată despre vreun film de-al ei? Despre ceva produs de ea? Femeia încă mai producea ocazional anumite filme, nu-i aşa?

Griner dădu din cap, după care scoase un suspin sonor, aproape teatral.

–Eşti de părere că ar trebui să-mi întrerup deocamdată apariţia rubricii de la ziar? S-ar cam cuveni să fac asta, nu crezi? Poate că ar fi mai bine aşa.

Discuţia noastră era ca un fel de meci de ping-pong pe care îl jucam împotriva unui puşti iute şi ambiţios. Până la urmă, voi reuşi să-i pun toate întrebările la care mă gândisem, însă avea să-mi ia aproape de două ori mai mult timp decât estimasem atunci când sosisem la *Times*. Griner avea în permanenţă nevoie să-l liniştesc şi eu încercam să fac asta fără să fiu cu totul nesincer cu el. În definitiv, omul chiar se afla în primejdie.

–Un ultim lucru, îmi spuse Griner chiar înainte să plec. Crezi că s-ar cădea să scriu o carte despre asta? Ţi s-ar părea aşa ceva puţin cam deplasat?

Nu m-am mai ostenit să-i răspund la niciuna dintre întrebări. Doar urmase facultatea la Yale – ar fi putut să-şi dea şi singur seama.

16

După acea întrevedere m-am aplecat anevoie peste masa de lucru a lui Arnold Griner, ca să dau mâna cu Paul Lebleau, expertul poliției din Los Angeles însărcinat să ia urma e-mail-urilor lui Mary Smith.

Acesta lucra cu rapiditate la tastatura computerului lui Griner, în timp ce vorbea cu mine.

– Este vorba despre două e-mailuri venite prin două servere diferite. Primul mesaj a fost trimis dintr-un internet café din Santa Monica. Asta înseamnă că Mary Smith ar putea fi una dintre câteva sute bune de persoane. Are două adrese diferite, numai până acum. Ambele adrese au doar conturi generice de Hotmail, ceea ce nu ne spune prea mare lucru, cu excepția faptului că știm că s-a înscris pentru prima la biblioteca de la Congresul Statelor Unite, cu o zi înainte de transmiterea primului mesaj.

Trebuia să-mi țin atenția încordată numai pentru a-l putea urmări pe Lebleau.

– Dar cu cel de-al doilea e-mail cum se prezintă situația? l-am întrebat eu.

– Transmisia n-a pornit din același loc. Mai multe nu știu.

– A venit tot din zona Los Angeles-ului? Măcar de asta ți-ai putut da seama?

– Încă nu.

– Și cam când crezi că vei afla?

–Probabil că până la sfârşitul zilei, dar nu consider că asta ne va fi de prea mare folos. El se aplecă înainte şi privi cu ochii mijiţi la câteva rânduri de coduri de pe ecran. Mary Smith asta ştie ea foarte bine ce face.

Din nou se vorbea despre o ea. Înţelegeam de ce toată lumea folosea respectivul pronume. Şi eu îl foloseam – dar numai în mod convenţional.

Iar asta nu însemna că eram absolut convins de faptul că ucigaşul era femeie. Cel puţin, nu încă. Mesajele către Griner ar putea reprezenta ceva ca un fel de personificare. Dar nu se ştia a cui.

17

Cum îţi place până acum vacanţa ta, Alex? Te distrezi bine?

Am luat câte o copie după fiecare dintre e-mailurile atât de stranii şi am plecat să mă întâlnesc cu poliţiştii din Los Angeles. Biroul detectivilor de poliţie de pe strada North Los Angeles se afla la doar câteva sute de metri depărtare de redacţia ziarului *Times* – ceea ce constituia pentru Los Angeles un veritabil miracol, dacă ar fi să ne luăm după zicala conform căreia îţi trebuie minimum trei sferturi de oră ca să ajungi oriunde în acest oraş.

Ooo, ai o vacanţă nemaipomenită. Văd toate privelişti le. Şi copiilor le place nespus de mult vacanţa asta. Iar Nana este în al nouălea cer.

Mergeam încet, recitind cele două e-mailuri, în drum

spre sediul poliției. Chiar dacă mesajele erau ale unei anonime personificări plăsmuite, ele proveneau din mintea unui ucigaș.

Am început cu primul mesaj, care descria ultimele momente ale vieții lui Patsy Bennett. Era cu-adevărat înspăimântătoare acea perorație scoasă parcă dintr-un jurnal al unui psihopat.

Către: agriner@latimes.com
De la: Mary Smith
Către: Patrice Bennett:
Eu sunt cea care te-a ucis.

Nu este asta o frază frumoasă? Ba eu cred că este. Iată încă una, care îmi place mie extrem de mult.

Cineva, o persoană cu totul necunoscută, îți va găsi cadavrul în balconul cinematografului Westwood Village. *Cadavrul tău*, Patrice Bennett.

Fiindcă acolo ai murit astăzi, uitându-te la ultimul tău film, care nici măcar nu era unul prea valoros. *The Village?* Unde ți-a fost capul? Ce putea să te fi adus la cinematograf în ziua aceea, în ziua morții tale, doar ca să vezi *The Village?*

Ar fi trebuit să stai la tine acasă, Patsy. Împreună cu dragii tăi copilași. Acolo este locul unei mame bune. Nu ți se pare și ție tot așa? Chiar dacă tu îți petreci mult din timpul în care te afli acasă citind scenarii și vorbind la telefon pentru a pune la cale politica studioului.

Mi-a trebuit multă vreme ca să ajung atât de aproape de tine. La studioul tău ești Marea Mahăriță, în timp ce eu sunt doar una dintre acele gângănii neînsemnate care se uită la

filme pe video sau pe *Entertainment Tonight* şi pe *Acces Hollywood*. N-am izbutit nici măcar să trec dincolo de măreaţa arcadă de la intrarea în studioul tău. Câtuşi de puţin, tanti.

Tot ce puteam face era să mă uit după Aston Martin-ul tău albastru-închis cu care te fâţâiai tu, tot intrând şi ieşind, zi după zi. Dar sunt o persoană cu-adevărat răbdătoare. Am învăţat să aştept ceea ce doresc.

Apropo de aşteptare, acea casă incredibilă a ta este dificil de văzut din stradă. Ţi-am putut zări totuşi încântătoarele copile - şi chiar de mai multe ori. Ştiu că aş fi putut găsi o cale de a pătrunde în casa ta, însă astăzi tu ai schimbat totul.

Te-ai dus la film, în toiul după-amiezii, exact aşa cum ai spus în câteva interviuri că ai obiceiul să faci. Poate că ţi-era dor de mirosul de floricele de porumb. Le iei vreodată şi pe fetiţele tale la cinematograf, Patsy? Să ştii că ar fi trebuit să faci asta. După cum se spune, totul trece într-o clipă.

La început n-am prea înţeles. Eşti o atât de ocupată mică tartoriţă! Însă apoi mi-am dat seama. Filmele sunt ceea ce produci tu. Tot timpul trebuie să te uiţi la filme, dar mai ai şi o familie care te aşteaptă în fiecare seară. Se presupune că trebuie să ajungi acasă, pentru a lua în fiecare seară cina împreună cu micuţele tale Lynne şi Laurie. Ce vârste au ele acum? Doisprezece şi treisprezece ani? Ele doresc să fii acasă, şi vrei şi tu să fii acasă. Asta cred eu că-i foarte bine. Cu deosebirea că diseară cina va avea loc fără tine. Dacă stau bine să mă gândesc, şi asta fac chiar în acest moment, e cam trist.

Pe scurt, şedeai la balcon în rândul nouă.

Nu mă aflam în rândul doisprezece. Aşteptam şi mă uitam drept în ceafa ta, la părul tău vopsit negru. Pe-acolo ar fi urmat să intre glonţul. Nu aşa-mi închipuiam. Nu asta se presupune că face orice om, atunci când merge la un film? Să evadeze? Să fugă de toate? Numai că cele mai multe filme din ziua de azi sunt atât de jalnice - sunt jalnic de tâmpite, ori jalnic de lugubre şi plictisitoare.

De fapt, eu nu mi-am scos arma decât după ce începuse filmul. Nu mi-a plăcut faptul că mă simţeam chiar atât de speriată. Adică atât de speriată precum ar fi trebuit să fii tu, Tartoriţo. Dar tu nu ştiai ceea ce se întâmpla şi nici măcar că mă aflam şi eu acolo. Erai totalmente aeriană.

Şi am rămas acolo aşa, ţinându-mi arma în poală şi privindu-te îndelung. Apoi am decis că voiam să fiu şi mai aproape de tine - chiar deasupra ta.

Simţeam nevoia de a mă uita în ochii tăi, după ce ştiai că fuseseşi împuşcată şi înţeleseseşi că nu aveai să le mai revezi niciodată pe Lynne şi pe Laurie, că nu aveai să mai vizionezi niciodată un alt film, că nu aveai să mai hotărăşti vreodată producerea unuia şi că n-o să mai fii niciodată niciun fel de Tartoriţă.

Însă după aceea a fost o mare surpriză pentru mine să te văd moartă, cu ochii larg deschişi. A fost realmente un adevărat şoc pentru sistemul meu nervos. Unde dispăruse celebrul tău comportament aristocratic? Tocmai de-aceea a trebuit să plec atât de repede de la cinematograf şi să te las acolo neterminată.

Şi nu că ţie ţi-ar mai fi păsat de asta. Cum este vremea pe-acolo pe unde te afli tu

acum, Patsy? Sper că fierbinte. Fierbinte ca infernul - nu exista parcă şi o asemenea expresie?

Ţi-e teribil de dor de fetiţele tale? Simţi ceva regrete oare? Aş putea pune rămăşag că da. În locul tău, eu una aş cam regreta. Dar eu nu sunt deloc Tartoriţă, ci doar o neînsemnată persoană din mulţime.

18

Se făcuse ora nouă şi lucrurile nu prea mergeau deloc bine, ca să mă exprim eufemistic.

Strângerea de mână a detectivului Jeanne Galletta, de la Departamentul de Poliţie din Los Angeles, era surprinzător de blândă. Femeia părea în stare să zdrobească oase, dacă ar fi vrut să facă aşa ceva. Bluza ei portocalie cu guler circular răsfrânt şi mâneci scurte îi sublinia bicepşii impresionanţi. Totuşi era suplă şi avea o figură izbitor de colţuroasă şi soiul acela de ochi cafenii pătrunzători care-ţi pot reţine privirea.

Mi-am reprimat semifascinaţia şi m-am uitat în altă direcţie.

–Agent Cross. Aştepţi demult? mă întrebă ea.

–Nu foarte demult, i-am răspuns. Mă aflasem şi eu în situaţia în care era acum Galletta. În momentul în care conduci ancheta referitoare la un caz atât de complicat, toată lumea doreşte să răpească puţin din timpul tău. Iar în afară de asta, ziua mea de lucru era pe sfârşite. Detectiv Galletta, în schimb, urma să rămână trează toată noaptea. Însuşi profilul cazului garanta acest lucru.

Toată dandanaua îi picase ca din senin în braţe, aproximativ cu douăsprezece ore în urmă. Ea provenea de la secţia FBI de Vest, din Hollywood, însă cazurile de crime în serie erau în mod automat transferate în centru, la Unitatea Specială pentru Omucideri. Tehnic vorbind, „Mary Smith" nu putea fi categorisit drept un caz de asasinate în serie decât după ce aşa-numitei Mary Smith i s-ar fi atribuit cel puţin patru crime, însă Departamentul de Poliţie din Los Angeles hotărâse să se abată de la regulă. Eram şi eu de acord cu respectiva decizie, cu toate că nimeni nu-mi ceruse părerea în privinţa asta.

Mediatizarea intensă a cazului şi presiunea rezultată asupra Departamentului de poliţie erau deja uriaşe. Ele puteau deveni în curând chiar isterice, dacă transpira în exterior şi vestea e-mail-urilor primite pe adresa ziarului *Times*.

Detectiv Galletta mă conduse la etaj, într-o mică sală de consiliu transformată cu această ocazie în sediu al comandamentului de criză. Încăperea era destinată acum limpezirii informaţiilor referitoare la respectivele crime.

Un întreg perete al camerei era deja acoperit de rapoarte ale poliţiei, de o hartă a oraşului, de schiţe ale scenelor celor două cazuri de omucidere şi de zeci de fotografii ale victimelor.

Într-un colţ, un coş de hârtii era ticsit cu pahare goale de plastic şi cu ambalaje unsuroase de mâncare de restaurant. În acest loc, se părea că Wendy's câştigase bătălia cu burgerii.

Doi detectivi în cămăşi şi fără sacouri pe ei şedeau la o mare masă de lemn, fiecare aplecat deasupra câte unui teanc de hârtii. Imaginea îmi era familiară şi mă deprima.

– Avem nevoie de spaţiul acesta, le spuse Galletta celor doi detectivi. În vorbele ei nu era nimic exagerat de agresiv.

Femeia avea acel soi de siguranţă rezervată care elimina nevoia unui comportament intimidant. Ambii bărbaţi plecară fără să scoată o vorbă.

–De unde anume vrei să încep? am întrebat-o.

Galletta trecu drept la miezul problemei.

–Ce părere ai despre chestiunea cu abţibildurile? Ea arătă în direcţia unei fotografii în alb-negru, de 22x28 de centimetri, înfăţişând dosul unui scaun de cinematograf pe care se afla acelaşi aranjament de abţibilduri pentru copii ce fusese lipit şi pe limuzina Antoniei Schifman. Fiecare abţibild fusese marcat fie cu *A*, fie cu *B*.

Unul dintre abţibilduri avea pe el imaginea unui ponei cu ochii larg deschişi, iar celelalte două înfăţişau câte un ursuleţ de pluş. Ce-o fi avut ucigaşul oare cu copiii şi cu mamele acestora?

–Treaba cu abţibildurile mi se pare îngrozitor de încurcată, i-am răspuns eu. De altfel, ca şi restul de până acum. E-mail-urile atât de amănunţite. Împuşcarea de la mică distanţă. Ciopârţirea cu cuţitul. La naiba, şi celebrităţile. Oricine ar fi autorul, vrea să atragă cu orice preţ atenţia în stil mare. Şi să complice totul.

–Da, cu siguranţă. Însă ce s-ar putea spune despre abţibildurile în sine, pe post de emblemă? Adică, de ce tocmai abţibilduri? De ce tocmai de genul acesta, pentru copii? Şi ce semnificaţie ar putea să aibă *A*-urile şi *B*-urile acelea? Probabil că or fi însemnând şi ele ceva.

–Ea a făcut de fiecare dată nişte menţiuni în legătură cu copiii victimei, în mesajele trimise prin e-mail. Copiii au şi ei un rol în enigma asta, în fiecare caz. Să-ţi spun drept, niciodată nu m-am mai confruntat cu ceva atât de complicat.

Galletta îşi muşcă buza şi îşi lăsă privirea-n jos. Am aşteptat să aud ce vrea să spună mai departe.

– Avem două piste de urmat în cazul de față. Este vorba mai întâi, cel puțin până acum, doar despre victime din industria cinematografică, de la Hollywood. Dar mai este în al doilea rând și chestiunea cu mamele și cu copiii acestora. Bărbații victimelor n-au fost menționați în niciunul dintre cele două mesaje primite prin e-mail. Femeia vorbea încet și rar, îngândurată, așa cum făceam și eu adeseori. Ori este și ea la rândul ei mamă, ori are ceva cu mamele. Cu mămicile.

– Presupui prin urmare că Mary Smith este femeie? am întrebat-o eu.

19

Detectiv Galletta se balansă înapoi pe călcâiele pantofilor ei Nike, după care mă privi cu un aer mustrător.

– Nu știi nimic despre firul de păr? Cine te-o mai fi informat și pe tine despre acest caz?

Am simțit un val de frustrare, pentru că timpul meu fusese din nou risipit în mod inutil. Apoi am oftat și am întrebat-o pe Galletta:

– Care fir de păr?

Ea îmi povesti în continuare că polițiștii descoperiseră, lipit sub unul dintre abțibildurile de la cinematograful din Westwood, un fir de păr. Testările au relevat că acesta aparținea unei femei de rasă albă și că nu era al lui Patrice Bennett. Faptul că firul de păr fusese prins pe o suprafață verticală și netedă sub abțibild îi dădea acestuia destul de multă greutate ca probă, deși cu certitudine nu era una absolut sigură.

Am coroborat această nouă informație cu acelea pe care le știam deja și i-am comunicat detectivului Galletta părerea mea în legătură cu Mary Smith. Această părere includea sentimentul lăuntric că pentru moment nu trebuia să excludem definitiv din discuție niciunul dintre sexe.

–Însă nu trebuie nici să iei drept literă de evanghelie tot ce-ți spun eu, pentru că nu sunt nici eu un expert științific infailibil.

Femeia îmi aruncă un surâs afectat, dar efectul acestuia se dovedi destul de plăcut.

–O să țin cont de asta, agent Cross. Altceva ce ar mai fi?

–Ți-ai făcut vreun plan în legătură cu informarea presei asupra mersului investigațiilor?

Doream să-i subliniez faptul că respectivul plan era al ei și numai al ei, ceea ce corespundea integral realității. Aceasta avea să fie prima și ultima zi pe care eu o dedicam cazului Mary Smith. Dacă acționam așa cum se cuvenea, nici măcar nu era nevoie să mai rostesc acest lucru cu voce tare, ci pur și simplu aveam să plec de-acolo definitiv.

–*Iată care este* planul meu.

Jeanne Galletta întinse mâna și deschise un televizor montat în perete. Ea parcurse succesiv mai multe canale, oprindu-se oriunde se vorbea despre cele două cazuri de crimă.

„Șocantul dublu asasinat al actriței Antonia Schifman și al șoferului acesteia..."

„Vă transmitem acum în direct din nou din Beverly Hills..."

„Am intrat chiar acum în legătură, prin telefon, cu fosta secretară a doamnei Patrice Bennett..."

Multe dintre acele canale aparțineau unor posturi de

televiziune cu acoperire la nivel național, nescăpând niciunul, de la CNN la E! Adică la Entertainment Television.

Galletta apăsă pe un buton și întrerupse sonorul.

– Ăsta-i genul de porcării pentru care trăiesc anumiți reporteri. M-am gândit să mențin, timp de douăzeci și patru de ore, echipe de lucru la scenele ambelor crime, doar pentru a-i ține pe acești nemernici la distanță, pe ei și pe afurisiții ăia de paparazzi. Însă totul este scăpat complet de sub control și situația se va înrăutăți și mai mult în continuare. Tu ai mai trecut prin situații similare. N-ai putea să-mi faci câteva sugestii?

Puteam oricând. Cu toții primiserăm câteva lecții dureroase despre sabia cu două tăișuri a prezentării mediatice, cu ocazia cazului trăgătorului de elită din Washington, de acum câțiva ani.

– Iată opinia mea asupra problemei – dacă apreciezi că merită s-o iei în considerare. Eu sper că merită. Nu încerca să ții sub control oglindirea cazurilor în mass-media, deoarece nu vei izbuti, am sfătuit-o eu. Unicul lucru pe care îl poți controla se referă la informațiile de la scena crimei care ajung în presă. Dă-le un ordin de interdicție tuturor celor care au avut de-a face cu cazul. Să nu mai dea niciun interviu, fără acordul expres al Departamentului de poliție. Poate că acest lucru o să ți se pară puțin cam aiurea, dar pune câțiva oameni să stea călare pe telefoane și să-i sune pe toți ofițerii de poliție pensionați pe care îi puteți găsi și să le ceară acestora să nu facă niciun fel de comentarii în mediile de informare. Polițiștii pensionari pot constitui una dintre cele mai mari probleme ale voastre. Unii dintre ei pur și simplu adoră să născocească în fața camerelor de luat vederi cele mai năstrușnice teorii cu putință.

Ea mă învălui într-un ipocrit zâmbet băşcălios.

–Nu că ai avea şi tu cine ştie ce părere despre toate astea.

Am ridicat din umeri.

–Crede-mă, cea mai mare parte din ceea ce ştiu în privinţa asta am învăţat pe propria mea piele.

În vreme ce eu îi vorbeam, detectiv Galletta se apropiase încet de marele panou de afişare, care devenise acel perete, şi îl privea cu atenţie. Asimila dovezile culese. Asta era maniera în care trebuia procedat. Trebuiau lăsate amănuntele să-ţi pătrundă în toate ungherele minţii, acolo unde puteai să le regăseşti exact atunci când ai fi avut nevoie de ele. Deja puteam să afirm că femeia aceea avea instincte bune. Avea desigur şi un cinism sănătos, dar ştia să-i asculte şi pe alţii vorbind. Era lesne de înţeles cum de ajunsese atât de timpuriu la rangul pe care îl avea. Va reuşi ea oare să rămână în aceeaşi funcţie, chiar şi după încercarea aceasta?

–Ar mai fi încă ceva, am adăugat eu. Mary Smith probabil că o să urmărească tot ce faci. Sugestia mea este să n-o desconsideri public pe ea sau acţiunile ei, sau cel puţin nu încă. Deja consideră totul ca pe un joc mediatic. E-adevărat, sau nu?

–Da, e-adevărat. Aşa cred.

Detectiv Galletta se opri, îşi ridică privirea către imaginile de pe ecranul televizorului amuţit şi continuă:

–Probabil că înghite cu polonicul tot acest spectacol.

La fel mă gândeam şi eu. Iar acest monstru ucigaş avea nevoie să fie hrănit cu foarte multă precauţie.

Sau poate această ucigaşă?

20

Am izbutit să ajung şi eu în cele din urmă, după miezul nopţii, la hotelul de la Disneyland, acolo unde mă mai aşteptau alte câteva veşti rele. Nu era doar faptul că Jamilla plecase cu avionul înapoi la San Francisco. Măcar atâta ştiam şi eu, însă mă întrebam dacă nu cumva îi căzusem lui Jam în dizgraţie din nou.

Când am intrat în camera noastră de la hotel am constatat că Mama Nana dormea buştean pe canapea, cu firul bleu-deschis de croşetat încă înfăşurat pe degete. Dormea împăcată ca un copilaş.

Nu voiam s-o deranjez, dar s-a trezit singură. Aşa se întâmpla mai mereu cu Nana. Când eram copil, tot ce trebuia să fac era să rămân în picioare lângă patul ei, dacă mi-era rău sau dacă avusesem vreun coşmar. Ea îmi spunea mereu că veghea asupra mea, chiar şi atunci când dormea. Veghease ca oare asupra mea şi în seara aceea?

Am privit-o cu atenţie pe bătrână câteva momente, în tăcere. Nu ştiu ce anume simt cei mai mulţi dintre oameni pentru bunicii lor, însă eu o iubeam atât de mult încât uneori sentimentul acela devenea chiar dureros. Nana mă crescuse de la vârsta de nouă ani. În cele din urmă, m-am aplecat deasupra ei şi am sărutat-o pe obraz.

– Ai găsit mesajul meu telefonic? am întrebat-o eu.

Nana aruncă o privire absentă către telefonul din camera de hotel, pe care clipea luminiţa roşie de avertizare pentru mesaje.

–Văd că nu, am spus ridicând din umeri.

Ea îşi puse o mână pe braţul meu.

–Of, Alex, a venit Christine aici şi l-a luat cu ea pe micuţul Alex înapoi la Seattle. S-a dus băieţelul.

Pentru o clipă, creierul meu păru incapabil să asimileze informaţia primită. Christine trebuia să mi-l mai lase pe Alex încă vreo două zile. Christine deţinea în acea perioadă custodia curentă asupra fiului nostru, însă vorbisem cu ea despre călătoria la Disneyland şi ne înţeleseserăm asupra acestui aspect. Ea însăşi spusese că era o idee bună.

M-am aşezat anevoie pe marginea canapelei.

–Dar nu înţeleg. Cum adică l-a luat pe Alex acasă? Ce se întâmplă? Povesteşte-mi totul, de-a fir a păr.

Ea îşi îndesă lucrul croşetat în sacoşa ei cu broderii, aflată alături.

–Am fost atât de înnebunită, încât n-am putut nici măcar să ripostez. Christine părea că nu mai este ea. Ţipa, Alex. A ţipat la mine, şi chiar şi la Janelle.

–Dar ce căuta ea aici, de fapt? Nu era stabilit să...

–A venit devreme. Ăsta a fost cel mai rău lucru, Alex. Cred că venea cu gândul să-şi petreacă în mod plăcut puţin timp cu tine şi cu micul Alex. Împreună cu noi toţi. Apoi, când a aflat că tu erai la lucru, s-a transformat complet. A devenit dintr-odată o goarnă stridentă. N-am mai putut să-i spun nimic. Niciodată n-am mai văzut pe nimeni atât de înfuriat şi de schimbat.

Totul năvălea peste mine prea repede şi eu mă luptam cu o multitudine de sentimente. Mi-am dat seama că mă deranja cel mai mult faptul că nici măcar nu apucasem să-i spun fiului meu la revedere.

– Dar de Alex ce-mi poţi spune? El cum ţi s-a părut că suportă totul?

– El era nedumirit şi părea trist, sărmanul copilaş. Când l-a luat mama lui de-aici, el a întrebat de tine. A spus că i-ai promis că asta va fi o vacanţă. O aşteptase cu nerăbdare. La fel ca noi toţi, de fapt. Doar ştii asta foarte bine, Alex.

Am simţit atunci o strângere de inimă şi am revăzut în minte figura lui Alex cel mic. Mi se părea că el se îndepărta din ce în ce mai mult de mine, de parcă o parte a vieţii mele mi-ar fi fost răpită.

– Şi cum au reacţionat în privinţa asta Jannie şi cu Damon? am continuat eu s-o întreb.

Nana oftă adânc.

– Au fost nişte soldăţei viteji, dar Jannie a plâns în seara asta la culcare. Şi cred că şi Damon a făcut acelaşi lucru. El maschează mai bine asta. Bieţii copii, eu cred că s-au perpelit mâhniţi mai toată seara, după ce s-au culcat.

Am rămas tăcuţi, şezând amândoi vreme îndelungată împreună pe canapea. Nu ştiam ce să mai zic.

– Îmi pare rău că n-am fost aici astăzi, i-am spus Nanei în cele din urmă. Ştiu că asta nu înseamnă prea mult.

Ea m-a apucat uşor de bărbie şi s-a uitat lung în ochii mei. *Urma morala. Nana mă prinsese acum la înghesuială.*

– Eşti un om bun, Alex. Şi un tată bun. Să nu uiţi nicio clipă acest lucru, mai ales acum. Numai că tu... ai o profesie extrem de grea.

Câteva minute mai târziu, m-am furişat în camera în care dormeau Jannie şi Damon. Aşa cum erau acum întinşi în aşternuturi, păreau din nou nişte bebeluşi. Mi-a plăcut efectul vizual şi am zăbovit acolo o vreme, uitându-mă la ei.

Nimic nu mă liniştea mai bine decât o făceau cei doi. *Sunteţi tot copilaşii mei, indiferent cât de mari v-aţi fi făcut.*

Jannie dormea la marginea patului ei, cu pătura adunată ghemotoc într-o parte. M-am apropiat de ea şi am învelit-o.

– *Tată?* Şoapta lui Damon din spatele meu m-a luat pe nepregătite. Tu eşti?

– Ce s-a întâmplat, Day? M-am aşezat pe marginea patului şi l-am mângâiat pe spate. Tot mai am obiceiul să fac acest lucru, încă de când el era doar un prunc şi nu m-aş fi oprit până când nu mi-ar fi cerut-o băiatul.

– Trebuie să lucrezi şi mâine? mă întrebă el. S-a făcut deja mâine?

În vocea lui nu se simţea nici urmă de dojană. Era o fiinţă prea bună pentru asta. Iar dacă eu eram un tată foarte bun, atunci Damon era un fiu nemaipomenit.

– Nu, nu s-a făcut încă mâine, i-am răspuns eu. Doar ştii că suntem în vacanţă, nu-i aşa?

21

Pentru a doua zi la rând, m-a trezit un deranjant telefon matinal.

Acum era de la Fred Van Allsburg, directorul executiv adjunct al oficiului FBI din Los Angeles.

Îi cunoşteam numele de pe schemele organizatorice, dar nu ne întâlnirăm niciodată faţă-n faţă şi nici măcar nu mai vorbisem cu el la telefon. În ciuda acestui fapt, el mă

tată în cursul convorbirii cu un fel de familiaritate aparent spontană.

– Alex! Cum e vacanţa ta? mă întrebă, imediat după ce îmi dăduse bineţe.

Chiar toată lumea îmi ştia rostul?

– Plăcută, mulţumesc de întrebare, i-am răspuns eu. Cu ce te pot ajuta?

– Ascultă, îţi mulţumesc foarte mult că ţi-ai făcut ieri timp pentru cazul Mary Smith. Am început cu dreptul ancheta şi se pare că avem o colaborare relativ funcţională cu poliţia din Los Angeles. Uite cum stă treaba, am să trec direct la subiect. Noi am vrea să ne reprezinţi, pentru tot restul investigaţiilor privind cazul. Este unul stufos, dificil şi foarte important pentru noi. Şi, evident, şi pentru director. Din nefericire însă, cazul acesta o să devină uriaş.

Mi-a venit atunci în minte un verset din *Dumnezeu tatăl: Partea a III-a – „tocmai când credeam că scăpasem, ei m-au tras înapoi înăuntru"*.

Nu şi de data asta, totuşi. Nu apucasem eu să dorm prea mult, însă mă trezisem într-adevăr cu un sentiment limpede asupra felului în care urma să se desfăşoare ziua de faţă – iar acest lucru nu avea absolut nimic de-a face cu Mary Smith sau cu indiferent ce altă investigare a vreunei crime odioase.

– Trebuie să-mi exprim regretul în această privinţă. Am nişte obligaţii şi nişte angajamente familiale cărora nu le mai pot întoarce spatele.

– Da, înţeleg, îmi replică el, mult prea repede pentru a-l crede. Dar poate că am putea să colaborăm la cercetări mai puţină vreme. Ce-ai zice de doar câteva ore pe zi?

– Îmi pare rău, dar nu se poate. Nu în acest moment.

La celălalt capăt al firului, Van Allsburg oftă adânc. Când vorbi din nou, tonul său era cu mult mai reticent. Nu ştiam dacă îl deslușisem corect, însă parcă simțisem în glasul lui şi o undă de condescendență.

–Ştii cu ce anume ne confruntăm noi acum? Alex, ai urmărit ştirile în dimineața asta?

–Încerc timp de câteva zile să nu mai urmăresc deloc ştirile. Nu uita că eu mă aflu aici în vacanță. Am nevoie acută de o vacanță. De-abia am închis cazul Wolf.

–Alex, ascultă, ştim la fel de bine amândoi că treaba asta de-aici nu este nici pe departe încheiată. Aici se cam moare. Sunt ucise persoane importante.

Persoane importante? Ce naiba mai voia să însemne şi asta? În același timp, nu eram sigur dacă el conştientiza că începea aproape orice frază cu numele meu.

Oarecum, înțelegeam postura în care se găsea, ca şi presiunea la care era supus, însă aveam de gând ca de data asta să mă țin tare şi să nu mai cedez.

–Îmi pare rău, i-am răspuns eu. Nu pot să-ți spun decât *nu*.

–Alex, aş prefera să rezolvăm chestiunea asta doar între noi doi. Nu cred că ar avea niciun rost să ajung cu solicitarea mea chiar până la Ron Burns, tu ce părere ai?

–Şi mie mi se pare că n-ar avea niciun rost acest lucru, l-am asigurat pe Van Allsburg.

–Bun...

I-am retezat din start elanul.

–Şi asta pentru că îmi închid pagerul chiar în acest moment.

22

Trebuie să recunosc că, atunci când am închis telefonul, pulsul mi se accelerase, însă mă simţeam despovărat. Mă gândeam că Ron Burns probabil că avea să mă sprijine în chestiunea asta, dar vreţi să ştiţi ceva? Nici măcar nu-mi mai păsa.

După o oră, eram îmbrăcat şi pregătit să-mi reiau activitatea de turist.

– Cine vrea să ia micul dejun împreună cu Goofy? am strigat eu.

Hotelul oferea posibilitatea de a lua „micul dejun cu diverse personaje", iar asta mi se părea o manieră potrivită de a ne canaliza din nou energiile către dispoziţia de vacanţă. O manieră puţin cam răsuflată, ce-i drept, dar câteodată sunt bune şi glumele răsuflate, cu-adevărat bune, căci te fac să vezi totul în perspectivă.

Jannie şi Damon intrară în camera de zi a apartamentului, amândoi arătându-se un pic cam reticenţi. Eu le-am întins pumnii, cu degetele în sus.

– Fiecare să-şi aleagă câte o mână, i-am invitat eu.

– Tată, nu mai suntem nişte copii, mi-a replicat Jannie. Eu am deja unsprezece ani. Încă n-ai remarcat asta?

Am afişat o expresie de surprindere.

– *Nu mai sunteţi copii?* Vorbele mele avură efectul scontat, stârnindu-le râsul pe care mizam. Păi, este o chestiune cât se poate de serioasă, am continuat eu. Nu glumesc deloc. Acum alegeţi câte o mână. Vă rog.

– Despre ce este vorba? mă întrebă Damon.

Nu i-am răspuns.

În cele din urmă, Jannie îmi atinse mâna stângă, după care Damon dădu din umeri şi arătă spre cea dreaptă.

–Bună alegere. Am întors mâna şi am desfăcut degetele. Amândoi se aplecară să vadă mai bine.

–*Pagerul* tău? mă întrebă Damon.

–Tocmai l-am oprit. Acum Nana şi cu mine o să vă aşteptăm în hol, şi vreau ca voi doi să-l pitiţi undeva. Să-l ascundeţi bine de tot. Nu vreau să-l mai văd, decât după ce ne vom întoarce la Washington.

Jannie şi Damon începură să fluiere de mirare şi să se bucure. Până şi Nana scoase o exclamaţie de uimire. Ne aflam, în sfârşit, cu toţii în vacanţă.

23

Poate că exista şi un înveliş poleit, în toată tristeţea şi nenorocirea asta. Nu probabil, dar posibil. Arnold Griner ştia că deţinea exclusivitatea drepturilor asupra propriei sale poveşti, în momentul în care toată această teribilă harababură avea să fie încheiată. Şi să mai ştiţi şi altceva. El nu urma să se mulţumească doar cu un film de televiziune, ci avea să încerce să facă un întreg serial în rubrica lui de la ziar, după care intenţiona să vândă unui studio cinematografic drepturile de ecranizare a deja faimosului său scenariu. *Întreg Hollywood-ul sub asediu? Războiul contra vedetelor?* Nefericite titluri. Dar cam asta era ideea.

Omul scutură din cap şi se concentră din nou asupra

autostrăzii San Diego. Pastila tranchilizantă de Xanax pe care o luase îl amețise puțin. Lua în continuare și cofeină, doar ca să-și mențină un anumit echilibru în cursul zilei. La drept vorbind, naveta de dimineață era cel mai dificil moment al zilelor sale. Era o tranziție diurnă de la a nu se îngrijora la a-și face chiar o mulțime de mari griji și la a-i fi rău de la stomac. Cu cât se apropia mai mult de birou, de masa sa de lucru și de calculatorul lui, cu-atât mai neliniștit se simțea.

Dacă ar fi știut cu certitudine că avea să primească încă un e-mail înfiorător, aproape că i-ar fi fost mai ușor. Tocmai nesiguranța asta era cel mai cumplit lucru.

Avea să revină Mary cumva? Urma să se întâmple așa ceva chiar în acea zi? Însă, mai important decât orice, ar fi vrut să afle de ce îi scria ea tocmai lui.

Ajunse cu mult prea devreme în Times Mirror Square. Griner lucra în aripa mai veche a complexului, o clădire de prin anii '30, clădire pentru care nutrea o anumită afecțiune, asta întâmplându-se în orice caz numai în situații normale.

Ușile intrării principale erau mari, din bronz, flancate de impunătoarele sculpturi ale unor vulturi gemeni. În acea dimineață, el trecu pe lângă ei și dădu ocol clădirii, până la intrarea din spate, după care urcă pe scări la etajul al treilea. Prudența nu era niciodată exagerată, nu-i așa?

O reporteră pe nume Jennie Bloom ajunse în același timp cu el la redacția de știri a ziarului. Dintre toți colegii care manifestaseră un brusc interes în legătură cu starea lui, aceasta o făcea de departe în modul cel mai vădit. Sau poate cel mai cumplit?

– Bună, Arnold, ce mai faci? Te simți bine, omule? Ce ai de gând să mai dezvălui astăzi?

Lui Griner nu-i scăpa nicio știre de senzație.

–Jen, dacă aşa încerci tu să porneşti la agăţat, atunci probabil că eşti cea mai nesatisfăcută femeie din Los Angeles.

Jennie Bloom de-abia se osteni să rânjească şi îşi continuă asaltul:

–Vorbeşti ca un om cu multă experienţă în problemele sufletului. Foarte bine, să renunţăm complet la preludiu. Ai mai primit şi alte e-mailuri? Ai nevoie de ajutor în privinţa asta, nu-i aşa? Îţi stau la dispoziţie. Ţi-ar trebui şi punctul de vedere al unei femei.

–Fără glumă, am nevoie doar să fiu lăsat în pace. Bine? În clipa în care mai primesc şi altceva, o să te anunţ. Se răsuci brusc şi se îndepărtă de ea.

–Ba n-o s-o faci, strigă ea în urma lui.

–Nu, n-o s-o fac, mai spuse el, continuându-şi drumul.

În anumite privinţe, orice distragere a atenţiei, chiar şi una iritantă, constituia o veritabilă uşurare. De cum îi întorsese spatele lui Bloom, mintea sa fu prinsă din nou în supărătorul vârtej în care se aflase mai înainte.

De ce tocmai eu? De ce m-a ales pe mine ţăcănita de Mary? De ce n-o fi ales-o pe Jennie Bloom?

O să se întâmple astăzi oare din nou? O să se descopere cumva o altă crimă enigmatică?

Şi atunci, chiar se întâmplă.

24

O voce calmă şi monotonă de femeie se auzi în receptor.

–Nouă-unu-unu, ce problemă urgentă aveţi?

–Sunt Arnold Griner, de la *Los Angeles Times*. Trebuie

să-l sun urgent pe detectiv Jeanne Galletta, dar nu pot... nu-i mai găsesc numărul de telefon, la mine pe birou. Te rog să mă scuzi. Astăzi sunt cam guraliv, cam zgomotos şi cam zăpăcit. Nu-mi pot găsi nici măcar agenda de telefoane.

– Domnule, apelul acesta se referă la o urgenţă? Aveţi nevoie de ajutor?

– Da, este vorba cu siguranţă despre o mare urgenţă. S-ar putea ca cineva să fi fost ucis. Nu ştiu cu cât timp în urmă s-a întâmplat, şi nici măcar dacă s-a întâmplat cu adevărat. A sunat cineva pentru o persoană cu numele de Marti Lowenstein-Bell?

– Domnule, eu nu-ţi pot dezvălui un asemenea gen de informaţie.

– Nu contează. Vreau doar să fie trimis cineva la reşedinţa Lowenstein-Bell. Cred că femeia a fost asasinată. Sunt aproape sigur de asta.

– Cum de poţi fi sigur?

– Sunt sigur, şi cu asta basta. Bine? Sunt aproape sigur că a avut loc o crimă.

– Şi care este adresa?

– Adresa? Of, Dumnezeule, nu ştiu adresa. Cadavrul ar trebui să se afle în piscină.

– Eşti acum la faţa locului?

– Nu. Nu. Ascultă, asta este o... Nu ştiu cum aş putea să te lămuresc. Este vorba despre una dintre crimele din cazul Mary Smith. Cu celebrităţile de la Hollywood, care sunt omorâte. Ştii despre ce anume vorbesc?

– Ştiu foarte bine, domnule, şi cred că încep să înţeleg. Mai spuneţi încă o dată despre ce nume este vorba!

– Lowenstein-Bell. Marti. Ştiu că pe bărbatul ei îl

cheamă Michael Bell. S-ar putea să găsiţi adresa după numele acesta. Nu ştiu cu certitudine dacă ea a murit. Ştiu doar că am primit mesajul ăsta îngrozitor. Eu sunt reporter la ziarul *L.A.Times*. Mă numesc Arnold Griner. Detectiv Galletta ştie cine sunt.

–Domnule, am înregistrat informaţia. Am să vă rog să aşteptaţi câteva momente la telefon.

–Nu, să nu...

25

Dispeceratul Departamentului de Poliţie din Los Angeles încheie o convorbire telefonică la ora 8:42 A.M., trimiţând apoi echipaje de poliţie, întăriri şi personal medical de urgenţă, la adresa familiei Lowenstein-Bell, din Bel Air.

La numărul de urgenţe 911 fuseseră primite două apeluri telefonice diferite, referitoare la acelaşi incident, la un interval de numai câteva minute unul de celălalt. Primul fusese făcut de la *Los Angeles Times*. Celălalt mesaj venise chiar de la reşedinţa Lowenstein-Bell.

Agenţii de poliţie Jeff Campbell şi Patrick Beneke au ajuns primii la locul faptei. Încă înainte de a sosi acolo, Campbell îşi exprimă suspiciunea că s-ar putea să meargă la o altă celebritate asasinată. Doar adresa era neobişnuită pentru un asemenea fel de apel, însă dispeceratul menţionase o unică victimă, de sex feminin. Şi posibile răni de cuţit. Ambii membri ai perechii care deţinea casa erau nişte obişnuiţi de-ai

Hollywood-ului. Acest lucru era prevestitor de necazuri, indiferent de situaţie.

O femeie scundă, cu părul negru, îmbrăcată într-o uniformă de menajeră, gri cu alb, îi aştepta pe alee. Ea frământa în mâini un fel de prosop. În timp ce se apropiau, cei doi poliţişti observară că femeia plângea şi se tot învârtea pe drum în cerc.

– Înălţător, n-am ce zice, rosti Beneke. Tocmai de asta aveam noi nevoie acum: de cine ştie ce Carmelita care nici măcar nu ştie să vorbească în engleză, dar zbiară de-i ies ochii din cap şi se agită ca o nebună.

Campbell ripostă în felul în care o făcea întotdeauna la adresa exasperantului cinism rasist al mai tânărului său camarad:

– Ia mai taci dracului din gură, Beneke! Nu vreau să mai aud aşa ceva. Femeia e îngrozită.

De cum coborâră din maşină, pe menajeră o apucară brusc istericalele.

– *Pe-aici, pe-aici, pe-aici!* ţipă ea în limba spaniolă, îndrumându-i spre uşa de la intarea din faţă a casei. *Pe-aici, pe-aici!*

Reşedinţa era o construcţie ultramodernă, din piatră şi sticlă, situată pe înălţimile munţilor Santa Monica. Pe când se apropia, poliţistul Campbell putea să vadă drept prin intrarea din sticlă verde, până în curtea interioară din spate a casei şi până la priveliştea largilor pante din depărtare.

Dar ce se afla oare pe sticla uşii din faţă? Părea totalmente nepotrivit acolo. O etichetă sau cine ştie ce abţibild. O imagine pentru copilaşi? Cu un mare *A* pe ea.

El trebui practic să-şi desprindă cu forţa braţul din strânsoarea femeii.

– Doamnă, te rog să te liniştești. Apoi continuă în limba spaniolă: *O clipă, te rog! Cum te cheamă?*

Femeia s-ar fi putut sau nu să-l fi auzit. Spaniola ei era oricum prea rapidă pentru ca el s-o înțeleagă. Ea arătă în mod repetat spre casă.

– Hai să intrăm, insistă Beneke. Cu ea ne pierdem timpul fără rost. Femeia e nebună.

În acel moment sosiră alte două mașini de poliție și o ambulanță. Unul dintre paramedici începu să vorbească repede și mult mai eficient cu menajera.

– În piscina din spate, spuse el. Nu mai e nimeni altcineva aici – din câte știe ea.

– Un rahat știe ea, un rahat și nimic mai mult, se burzului Beneke.

– Noi o să dăm ocol, propuse Campbell. El și cu Beneke o luară prin partea de nord a casei, cu armele scoase. Celelalte echipe merseră spre sud, trecând prin niște garduri vii.

Campbell simți fluxul de adrenalină, în timp ce își croiau amândoi drum prin niște tufe dese de hortensii. Apelurile pentru omucideri erau mereu aproape nostime. Acum el se simțea doar puțin aiurit și cu picioarele moi și tremurânde.

Se uita pe furiș prin tufișul des, cât de bine izbutea. Din ceea ce aflase despre omorurile de la Hollywood, știa că nu se putea ca ucigașul să se mai afle prin preajmă.

– Tu vezi ceva? îl întrebă el în șoaptă pe partenerul său, care avea douăzeci și nouă de ani, era un cowboy californian și în majoritatea timpului un dobitoc fără pereche.

– Da, un hățiș de flori, îi răspunse Beneke. Noi am ajuns primii aici. De ce i-am lăsa pe ceilalți s-o ia înaintea noastră?

Campbell îşi reprimă prima ripostă care-i veni în mod automat pe buze.

– Tu doar cască bine ochii, îi spuse el. Criminalul s-ar putea să mai fie încă aici.

– Aşa sper şi eu, bătrâne.

Cei doi intrară într-o curte din spatele casei, pavată cu dale din ardezie neagră. Curtea era dominată de o piscină enormă.

– Uite-o, gemu Campbell.

Trupul inert şi de un alb imaculat şi strălucitor al unei femei plutea cu faţa în jos la suprafaţă, cu braţele întinse lateral. Femeia purta un costum întreg de baie, de nuanţa lămâilor verzi. Părul ei lung şi blond plutea împrăştiat pe suprafaţa apei.

Unul dintre paramedici sări în bazinul de înot şi o întoarse cu oarecare greutate. El îi puse un deget pe gât, dar deja lui Campbell îi era clar că femeia nu mai avea puls.

– Doamne Dumnezeule! Campbell se strâmbă şi se uită în altă parte, după care reveni cu privirea spre cadavru. Îşi ţinu răsuflarea, pentru a nu-şi vărsa şi maţele pe-acolo. Cine naiba putea fi în stare să facă aşa ceva? Biata femeie era practic de nerecunoscut, de la gât în sus. Faţa ei fusese hăcuită şi era acum o masă informă de carne plină de tăieturi. Apa din bazin avea în jurul cadavrului o nuanţă de un roz strălucitor.

Beneke înaintă ca să vadă totul mai îndeaproape.

– Este mâna aceluiaşi asasin şi de data asta. Pun pariu cu tine pe orice. Acelaşi ucigaş scelerat a făcut şi asta, cu certitudine. El se aplecă peste marginea bazinului şi dădu o mână de ajutor la scoaterea femeii pe mal.

– Aşteaptă, se răsti Campbell. Îi făcu semn parame-

dicului, care se afla încă în apă. Tu, ieşi imediat din bazin chiar în clipa asta.

Încremeniţi, se uitau cu toţii la Campbell, însă ştiau că acesta avea dreptate. Nici măcar Beneke nu mai scoase o vorbuliţă. N-avea niciun rost să-şi mai lase şi ei urmele pe scena crimei, până ce n-avea să ajungă aici şi o echipă de investigaţii criminalistice. Trebuia ca ei să lase cadavrul victimei exact acolo unde fusese.

–*Hei! Hei, băieţi!*

Campbell îşi ridică privirea şi îl văzu pe un alt poliţist, pe nume Jerry Tounley, strigând în jos la ei, de la o fereastră deschisă de la etaj.

–Aici sus, biroul este aproape complet demolat. Sunt tablouri sparte, o harababură de nedescris, cioburi de sticlă spartă. Şi ia auziţi – computerul este încă pornit şi are deschis un program pentru poşta electronică! Se pare că cineva a transmis de-aici un e-mail, chiar înainte de a pleca.

26

Către: agriner@latimes.com
De la: Mary Smith
Către: Marti Lowenstein-Bell:

Te-am urmărit aseară, pe când luai cina. Te-am urmărit pe tine împreună cu frumoasa ta familie de cinci persoane. Foarte intim şi drăguţ. „Ca la mama acasă." Cu acei pereţi de sticlă ai tăi, atât de curaţi, era comod de contemplat. Mi-a plăcut nespus de mult să te văd laolaltă cu copiii tăi, la ultima ta cină.

Am putut vedea de fapt şi mâncărurile care arătau atât de apetisant în farfuriile voastre, mâncăruri preparate bineînţeles de către bucătăreasa şi doica voastră. Aţi avut o petrecere grozavă şi m-am bucurat pentru tine. Voiam să savurezi din plin totul şi să fii fericită în ultima ta seară. Şi mai presus de toate, doream ca şi copiii tăi să păstreze în memorie o imagine durabilă. În felul în care acum am şi eu o amintire a lor.

N-am să pot uita niciodată dulcile lor figuri. În veci n-o să-ţi pot uita copiii, Marti. Poţi să fii sigură de asta.

Şi cât de frumoasă, nespus de frumoasă casă ai tu, Marti, aşa precum îi şi şade bine unei importante scriitoare, scenariste şi regizoare de film, ca tine. Apropo, în felul ăsta se cuvine să fie rânduiala lucrurilor? Cred că da.

N-am intrat şi eu în casă decât ceva mai târziu, atunci când tu le duceai la culcare pe fetiţele tale. Ai lăsat din nou deschise vraişte uşile terasei, iar de data asta le-am folosit.

N-am putut rezista tentaţiei. Voiam să văd totul în acelaşi fel ca şi tine, adică dinăuntru înspre exterior.

Dar tot nu pot înţelege cum de voi, toţi oamenii bogaţi, vă simţiţi atât de în siguranţă în casele voastre. Acele imense castele nu vă pot apăra, dacă nu sunteţi voi înşivă extrem de atenţi. *Iar tu n-ai fost. N-ai fost câtuşi de puţin atentă. Ai fost prea ocupată să fii mamă - ori prea ocupată să fii vedetă?*

Te-am ascultat cum le culcai pe fete la etaj. Era cu totul înduioşător, crede-mă. Probabil te gândeai că aveai să fii ultima persoană care să le învelească, însă n-ai fost.

Mai târziu, atunci când dormea toată lume din casă, m-am uitat la fiecare dintre fetiţele cuibărite în paturile lor, răsuflând liniştite. Erau ca nişte adevăraţi îngeraşi lipsiţi de orice griji.

N-a trebuit să le spun eu că n-aveau de ce să se îngrijoreze, fiindcă ele deja ştiau asta. Cu tine însă, situaţia se prezenta exact pe dos. M-am decis să aştept până dimineaţă, astfel încât să pot fi doar cu tine, Madam Directoare.

Şi sunt cu-adevărat bucuroasă de faptul că am aşteptat. Soţul tău, Michael, le-a dus astăzi pe fete la şcoală. Presupun că era rândul lui s-o facă. Acest lucru a fost spre norocul tuturor, dar în primul rând al său. Aşa se face că el a rămas în viaţă, iar tu n-ai fost nevoită să-l vezi murind sub ochii tăi, în timp ce eu am avut parte de tine aşa cum mi-am dorit, exact în felul în care mi-am imaginat, de-atât amar de vreme.

Iată ce s-a întâmplat după aceea, Marti.

Ultima ta dimineaţă a început la fel ca oricare alta. Ţi-ai făcut preţioasele tale exerciţii fizice Pilates şi apoi ai înotat în piscină obişnuitele lungimi de bazin. Cincizeci de bazine, la fel ca întotdeauna. Probabil că trebuie să fie plăcut să ai un bazin de înot atât de mare şi cu apă încălzită. Am stat în picioare şi m-am uitat la tine cum alunecai, înainte şi-napoi, în albastra apă învolburată. Chiar acolo fiind, atât de aproape, ţi-a trebuit o eternitate până să mă vezi.

Când în cele din urmă ţi-ai ridicat privirea, trebuie să fi fost extrem de ostenită. Prea ostenită, presupun, încât să mai poţi ţipa. Tot ce ai făcut a fost să te întorci cu spatele şi să fugi, dar asta nu m-a împiedicat

să te împuşc. Sau, după aceea, să-ţi crestez şi să-ţi ciopârţesc frumoasa faţă fâşii-fâşii.

Şi să-ţi mai spun încă ceva, Marti, partea asta de la urmă a fost cea mai plăcută dintre toate. Începe să-mi placă realmente mutilarea feţei până la totala desfigurare.

Acum, aş vrea să-ţi mai pun o ultimă întrebare - *ştii măcar de ce a trebuit să mori? Ştii ce anume ai făcut, ca să meriţi asta? Ştii, Marti, ştii?*

Ceva nelămurit mă face să mă cam îndoiesc de acest lucru.

27

Dar nu chiar în felul acesta se petrecuseră lucrurile. Povestitorul ştia asta.

Bineînţeles că omul n-avea de gând să povestească ziarului *L.A.Times* şi poliţiei chiar totul, ci numai ceea ce avea el nevoie să afle şi ceilalţi, numai ceea ce era în povestirea pe care avea nevoie ca ei s-o acrediteze.

Era o poveste atât de bună, o poveste infernală, chiar dacă el însuşi nu afirma aşa ceva. Mary Smith! Iisuse! O poveste clasică de groază, atât de înfiorătoare cum n-a mai existat alta pe lume.

Şi pentru că tot venise vorba despre poveşti, auzise deunăzi una cu-adevărat bună – şi anume, „testul psihopatului". Respectiva poveste era destinată să-ţi spună dacă aveai o minte de psihopat. Dacă înţelegeai corect povestea, atunci aveai într-adevăr minte de psihopat. Povestea suna

cam așa: La înmormântarea mamei sale, o femeie a văzut u individ și pe dată s-a îndrăgostit nebunește de el. Însă ea nu i aflat nici numele, nici numărul de telefon și nici altceva legătură cu el. După câteva zile, femeia respectivă și-a ucis so

Iar acum... testul! Întrebarea era: de ce și-a ucis ea sora Cel care dădea răspunsul corect însemna că gândește ca u psihopat.

Bineînțeles că Povestitorul ghicise pe loc răspunsu corect. El și-a dat seama imediat de faptul că acea femeie și- ucis sora... deoarece spera ca la înmormântarea acestei să-și facă apariția și bărbatul misterios, de care-i plăcuse e atât de mult.

În orice caz, după ce o ucisese pe Marti Lowenstein Bell, el se simțea de parcă ar fi plutit ca un zmeu pe aripile vântului, însă știa că nu trebuia să-și piardă controlul, nic mai mult, nici mai puțin decât de obicei. Era nevoit s păstreze aparențele.

Așa că se forță să se întoarcă în mare grabă la lucru.

Rătăci apoi pe holurile clădirii de birouri din Pasadena și stătu de vorbă cu vreo șase colegi de-ai lui de muncă, despre niște lucruri care îl plictisiră îngrozitor, mai ales în acea zi. Ar fi vrut să le povestească tuturor ceea ce tocmai se întâmplase – despre viața lui secretă, despre cum niciunul dintre ei nu-i putea veni de hac, despre cât de abil și de inteligent era și despre ce incredibil de mare complotist, organizator și criminal se simțea.

Doamne, ce le mai plăcea tuturor să rostească acel cuvânt – cutare era criminal, altul afișa un surâs criminal, un act criminal, dar totul nu era decât un mare rahat.

Toți acești oameni erau doar niște fricoși. Ei habar n-aveau ce însemna să comiți cu-adevărat o crimă, în timp ce el știa asta cât se poate de bine.

Şi mai ştia şi altceva – şi anume că îi plăcea asta la nebunie, chiar mai mult decât îşi închipuise vreodată că avea să i placă. Şi mai era şi foarte priceput la aşa ceva.

Omul simţi brusc impulsul de a-şi scoate pistolul şi de a începe să tragă în tot ce mişca, în tot ce chiţăia şi în tot ce orcheuna.

Dar, la naiba, asta nu era decât o închipuire, o mică şi inofensivă visare cu ochii deschişi. Era ceva care nu se putea compara cu adevărata poveste, cu povestea lui. Cu povestea lui Mary, care era cu mult mai bună.

28

Alex, te-au sunat de la serviciu, de la FBI, de-atâtea ori încât până la urmă n-am mai răspuns. Pentru Dumnezeu, ce s-a întâmplat cu oamenii ăia? Străbătuşa mea Tia se aplecase peste masa din bucătăria noastră de-acasă, admirând eşarfa multicoloră pe care i-o adusesem ca mulţumire pentru că avusese grijă de casa noastră, cât timp fuseserăm plecaţi în vacanţă, în California. Nana şedea lângă sora ei, Tia, sortând grosul teanc de corespondenţă sosit între timp.

Pisica noastră, Rosie, se afla şi ea cu noi în bucătărie şi părea acum puţin mai grăsuţă, dacă nu mă înşelam eu cumva. Micuţul animal se freca tare de picioarele mele, ca şi când ar fi vrut să-mi spună: *M-am supărat eu pe voi că aţi plecat, însă acum sunt bucuroasă că v-aţi întors, iar Tia este cu siguranţă o bucătăreasă nemaipomenită.*

Şi eu mă bucuram de faptul că mă întorsesem şi cred

că toţi simţeam acest lucru. Atunci când Christine îl luase p
Alex Junior înapoi la Seattle se cam terminase şi vacanţ
noastră, sau cel puţin bucuria de a fi împreună. Singura me
discuţie cu Christine fusese tensionată şi în acelaşi timp tristă
Şi ea şi eu eram atât de atenţi şi de concentraţi să nu n
pierdem cumpătul, încât am sfârşit prin a nu spune aproap
nimic.

Dar Christine mă cam îngrijora cu desele ei schimbăr
de dispoziţie, cu inconsecvenţele şi cu instabilitatea pe car
le putusem constata la ea în acele zile. Mă întrebam cum
anume se purta cu micuţul Alex, atunci când nu mă aflam şi
eu prin preajma lor. Alex cel mic nu se plângea niciodată,
însă copiii arareori se plâng de aşa ceva.

Acum revenisem în bucătăria casei noastre din
Washington, şi mă simţeam de parcă nici n-aş fi fost vreodată
plecat în vacanţă. Era într-o zi de joi şi trebuia ca până luni
dimineaţă să nu mă gândesc deloc la serviciu – hotărâre care
a durat vreme de cinci minute încheiate.

Aproape dintr-o obişnuinţă reflexă, am urcat în biroul
meu din pod. Am aruncat pe masă teancul cel gros de
corespondenţă şi, cu un gest mecanic, am apăsat pe butonul
de ascultare a mesajelor, de pe robotul telefonic.

Imensă greşeală. Aproape fatală.

Mă aşteptau nouă mesaje proaspete.

Primul era de la FBI, din partea lui Tony Woods.

„Bună, Alex. Am încercat de mai multe ori să-ţi apelez
pagerul, însă n-am avut noroc. Te rog să mă cauţi, cât de
repede poţi, la biroul directorului Burns. Şi te rog să mă scuzi
în faţa doamnei care avea grijă de casă. Bănuiesc că ea crede
acum că te pândesc. Probabil pentru că chiar aşa şi este.
Sună-mă!“

Am surâs vag la adresa umorului sec şi a dicţiei lui Tony, când începu şi cel de-al doilea mesaj, care era tot de la el.

„Alex, la telefon e din nou Tony Woods. Te rog să treci pe la serviciu, cât de repede poţi. A mai avut loc încă un incident, în cazul crimelor din California. Acolo lucrurile au scăpat fără niciun dubiu de sub control. În Los Angeles e o isterie generală. Ziarul *L.A. Times* a lansat până la urmă şi bomba e-mail-urilor lui Mary Smith, şi totul a luat-o razna. Telefonează-mi măcar. E foarte important."

Tony avea suficient discernământ încât să nu-mi lase prea multe amănunte în mesajele de pe robotul meu telefonic de-acasă. De asemenea, s-ar putea să fi sperat să-mi stârnească o mare curiozitate, cu exprimarea lui atât de vagă şi de ambiguă.

Intenţionat sau nu, izbutise să o facă.

29

Era cât se putea de sigur faptul că victima cea mai recentă ar fi trebuit să fie o altă mamă de la Hollywood, dar eu nu mă puteam abţine să nu mă tot întreb dacă metodele de a acţiona ale lui Mary Smith continuaseră cumva să se dezvolte. Şi ce se mai auzea oare cu mesajele trimise prin e-mail la ziarul *Times?* Ştirile de la televizor şi de pe internet nu mi-ar fi oferit, în cel mai bun caz, decât o jumătate din poveste.

În cazul în care doream să aflu mai multe informaţii eram nevoit să revin la serviciu.

Dar nu trebuia să fac asta, mi-am spus din nou în gând. Până luni, nu aveam să mă mai gândesc nici la muncă, nici la vreun caz de crimă şi nici la Mary Smith.

Robotul telefonic începu din nou să bipăie şi se auzi de data asta vocea lui Ron Burns. Acesta era laconic şi intrase direct în miezul problemei, aşa precum făcea întotdeauna.

„Alex, am ţinut legătura cu Fred Van Allsburg din Los Angeles. Nu-ţi face griji în privinţa lui, însă eu trebuie să-ţi pun câteva întrebări. Este extrem de important. Şi, bine ai venit înapoi la Washington, bine ai venit din nou acasă."

Apoi, directorul Ron Burns îi telefonase din nou, glasul acestuia fiind încă ţinut cu multă grijă în frâu.

„Alex, pentru săptămâna viitoare avem stabilită o teleconferinţă şi n-aş vrea ca tu să fii atunci în totală necunoştinţă de cauză. Sună-mă, te rog, la mine acasă, în cursul weekend-ului, dacă nu poţi altfel. Şi aş mai vrea să stai de vorbă şi cu detectiv Galletta din Los Angeles. Ea a mai aflat nişte lucruri pe care ar fi foarte bine să le auzi şi tu. Dacă nu ştii la ce numere de telefon o poţi găsi, Tony ţi le poate furniza."

Sensul vorbelor sale îmi era cât se putea de limpede. Ron Burns nu mă ruga să rămân conectat la acest caz, el *îmi solicita în mod expres acest lucru.* Dumnezeule, eram sătul de toate astea – de crime, de cazuri care mai de care mai oribile, succedându-se încontinuu. Conform estimărilor FBI-ului, existau mai bine de trei sute de ucigaşi cu tipar distinct de operare, care acţionau în Statele Unite. La naiba, eram eu oare acela căruia i se cerea să-i prindă chiar pe toţi?

Am întrerupt temporar derularea mesajelor de pe robotul telefonic, pentru a mă gândi câteva clipe şi a mă decide cum să reacţionez. Gândurile mele se îndreptară di-

ieri la Mary Smith. Îi permisesem din nou să intre în mintea mea. Ea îmi captase interesul, curiozitatea şi probabil şi vanitatea. Se putea oare ca şi o femeie să devină asasin în serie? Să omoare alte femei? Să ucidă mame?

Dar de ce? Ar fi oare în stare o femeie de aşa ceva? Eu unul nu credeam. Pur şi simplu, nu îmi puteam imagina una cu asta, ceea ce nu însemna că nu se întâmplase.

Mă mai întrebam şi dacă mai primise cumva Arnold Griner încă vreun e-mail. Ce rol juca oare Griner sau *L.A. Times* în toată povestea asta? Avea deja Mary Smith în perspectivă o nouă victimă? Ce anume o determina să acţioneze astfel?

Cam astea erau gândurile care mă năpădiseră în final. Cine ştie ce femeie, care nu bănuia absolut nimic, o mamă, urma în curând să-şi piardă viaţa, la Los Angeles, lăsând în urma ei un soţ şi probabil nişte copilaşi! Era prea asemănător cu ceea ce mi se întâmplase mie şi eram sigur că Burns se gândise la asta, atunci când îmi telefonase. Nu încăpea nicio îndoială în privinţa asta.

Cu mai mulţi ani în urmă, propria mea nevastă, Maria, fusese împuşcată accidental, în plină stradă, în urma unui schimb de focuri între ocupanţii a două maşini. Maria murise în braţele mele. Nimeni nu fusese vreodată condamnat sau măcar arestat pentru asta. Fusese cel mai important caz al meu şi totuşi eşuasem în mod lamentabil în rezolvarea lui. Totul era lipsit de orice sens. Iar acum, se ivise şi acest caz oribil din Los Angeles. Nu aveam nevoie de doctoratul meu în psihologie, ca să-mi dau seama de faptul că Mary Smith mă mobiliza la maximum, atât personal, cât şi profesional.

M-am gândit atunci că poate ar fi fost totuşi bine să

mă prezint imediat la serviciu, doar să iau din nou contact cu cazul. Asta ca să nu mai amintesc şi de faptul că Burns avea dreptate în privinţa faptului că nu s-ar fi cuvenit să apar complet nepregătit, luni dimineaţă.

Las-o dracului de treabă, Alex, eşti pe cale să cedezi!

Însă atunci când am ridicat receptorul, am fost surprins să aud vocea lui Damon deja pe linie.

–Da, şi mie mi-a fost dor de tine. M-am gândit mult la tine. Îţi jur că da, tot timpul.

Apoi se auzi un râs adolescentin de fetiţă.

–Day, mi-ai adus şi mie ceva din California? Ceva special pentru mine? Spune, mi-ai adus? Mi-ai adus?

M-am silit să pun cât mai încet posibil receptorul în furcă.

Da, şi mie mi-a fost dor de tine? Cine să fi fost acea fată? Şi de când oare începuse Day să aibă secrete? Eu mă cam înşelasem închipuindu-mi că, în cazul în care intervenea vreo fată, el ar fi fost dispus să-mi povestească şi mie despre ea. Deodată, acest lucru mă făcu să mă simt frustrat, într-o manieră prostească. Doar avusesem şi eu treisprezece ani. Ce sperasem oare?

Era un moment al adolescenţei sale. Şi aveau să mai urmeze alte două milioane de astfel de momente. O să-l mai las încă cinci minute, după care îi voi atrage atenţia că era timpul să-şi încheie convorbirea telefonică. Iar între timp, urma ca eu să-mi ascult, în continuare, restul mesajelor primite pe robot.

Totul era de-a dreptul tulburător.

30

Alex, sunt Ben Abajian şi te-am sunat joi, la ora unu şi jumătate, ora de-aici de la mine, din Seattle. Ascultă, din păcate, mi-e teamă că trebuie să-ţi dau nişte veşti rele. Se pare că avocata lui Christine a înaintat o moţiune pentru a grăbi aici data audierii în vederea acordării custodiei finale. Nu sunt sigur că voi putea să-i blochez acţiunea şi nici măcar dacă e bine să facem asta. Ar mai fi şi altele de spus, însă aş prefera să le lăsăm pentru momentul când vom putea sta de vorbă pe îndelete. Te rog să mă suni cât mai curând posibil.

Inima începuse să-mi bată ceva mai repede. Ben Abajian era avocatul meu din Seattle. Eu îl angajasem la scurtă vreme după ce Christine se mutase împreună cu micul Alex acolo. Stătusem de vorbă de câteva zeci de ori de-atunci încoace – pe banii mei, bineînţeles.

Omul era un avocat foarte bun şi un tip de treabă, iar mesajul lui era un semnal îngrijorător. Aveam impresia că Christine interpretase în felul ei propriu ceea ce se întâmplase de curând în California şi acţionase imediat în consecinţă, prin intermediul avocatei sale.

Având în vedere diferenţa de fus orar faţă ce Coasta de Vest, se putea să-l prind încă pe Ben la birou. Şi am şi reuşit. El încercă să scoată în evidenţă şansele mele, dar tonul său nu părea deloc optimist.

– Alex, situaţia aceasta este doar temporară, însă ele au mai introdus şi o altă moţiune, solicitând custodia fizică integrală asupra lui Alex Junior, până la audierea finală în

privința pronunțării deciziei referitoare la custodie, iar judecătorul i-a aprobat cererea. Îmi pare rău că a trebuit să-ți dau o asemenea veste.

În acel moment, mâna mi s-a încleștat pe receptorul telefonului. Îmi era foarte greu să-i dau lui Ben vreo replică sau măcar să cuprind cu mintea ceea ce îmi spunea. Christine nu mai fusese niciodată chiar atât de agresivă. Acum părea că încearcă să nu mă lase nici măcar să-l mai văd pe micul Alex. De fapt, tocmai izbutise să facă acest lucru, cel puțin pentru o vreme.

–Alex, mai ești încă pe fir?

–Da, Ben, sunt aici. Iartă-mă. Te rog să aștepți puțin.

Am pus jos receptorul și am răsuflat adânc. Nu-mi era de niciun folos să mă las acum pradă descurajării. Și nici să explodez la telefon. Ben nu era câtuși de puțin vinovat de cele întâmplate.

Apoi am ridicat din nou receptorul și mi-am reluat convorbirea cu Ben.

–Și cum anume și-a motivat cererea? l-am întrebat eu, deși știam deja, sau cel puțin bănuiam.

–Prin preocuparea pentru siguranța lui Alex Junior. În moțiunea respectivă se vorbea despre primejdioasa activitate polițistă pe care o desfășurai în timp ce te aflai împreună cu el în California. S-a susținut faptul că, după toate probabilitățile, ți-ai încălcat drepturile atunci când el se afla în grija ta, la Disneyland.

–Ben, dar asta-i o porcărie, o totală răstălmăcire a faptelor. Am fost doar consultant, într-un caz al Departamentului de Poliție din Los Angeles.

–Presupun că așa s-a întâmplat. Avocata ei este Anne Billingsley, o femeie care nu se dă în lături de la nimic și

este în stare să facă un mic spectacol impresionant, chiar şi în faza actuală. Nu te lăsa copleşit, bine? În afară de asta există aici şi o parte bună, oricât ţi s-ar părea de ciudat. O dată mai apropiată a procesului semnifică faptul că îi rămâne lui Christine mai puţin timp pentru a stabili o situaţie de fapt, în noile condiţii create. Judecătoarea nu va fi obligată să ia în considerare acest ordin temporar de interdicţie, iar asta e ca şi cum ordinul nici măcar nu ar fi existat. Aşa că e într-adevăr cu-atât mai bine, cu cât se precipită mai tare lucrurile. La drept vorbind, trebuie să ne considerăm norocoşi că am fost programaţi atât de repede la audiere.

– Minunat! i-am răspuns eu. Halal noroc pe capul nostru, n-am ce zice!

Apoi, Ben m-a sfătuit să scriu o declaraţie în care să expun cu exactitate ceea ce s-a întâmplat în California. Eu ţin, în urma recomandării sale, un jurnal amănunţit, încă de când l-am angajat ca avocat. Acest jurnal cuprinde perioadele petrecute de mine împreună cu Alex, lucrurile pe care le-am remarcat în legătură cu dezvoltarea acestuia, fotografiile de familie şi, poate mai important decât toate, orice griji îmi făceam în privinţa lui Christine. Faptul că ea îl răpise de la mine pe fiul nostru, cu două zile mai devreme decât data stabilită, era cu siguranţă semnificativ. Această instabilitate a ei constituia pentru mine un prilej de îngrijorare, care mă tulbura profund. Să fi fost oare şi această din urmă întâmplare tot un semn al respectivei instabilităţi?

– Şi ar mai fi ceva, mai adăugă Ben. Ceva ce s-ar putea să nu-ţi placă prea mult.

– Ascultă, dacă o să găseşti în toată povestea asta şi ceva care să-mi placă, îţi voi dubla onorariul.

– Ei bine, unul dintre cele mai puternice argumente în

favoarea ta trebuie să fie relaţia lui Alex Junior cu fratele şi sora lui după tată.

– Jannie şi Damon n-au să apară în boxa martorilor, am rostit eu răspicat. Asta înseamnă un *nu* hotărât, Ben. N-o să îngădui, sub niciun motiv, să se întâmple una ca asta.

De câte ori văzusem eu martori adulţi în toată puterea, cum erau vlăguiţi în sala de judecată? De prea multe ori ca să pot admite măcar să iau în considerare posibilitatea de a-mi pune copiii într-o atare situaţie.

– Nu, nu, nu, încercă Ben să mă asigure. În niciun caz. Însă ar avea o influenţă favorabilă dacă ei ar putea fi prezenţi la audiere. Doar îl vrei pe Alex înapoi, nu-i aşa? Acest lucru este ţinta noastră, nu? Dacă m-aş înşela în privinţa asta, nici nu mi-aş mai pierde timpul cu cazul tău.

Mi-am făcut ochii roată prin biroul meu, ca şi cum aş fi căutat acolo cine ştie ce răspuns vrăjit.

– Trebuie să mă mai gândesc la aspectul ăsta, i-am spus în cele din urmă. O să te anunţ eu.

– Nu uita de întreg ansamblul problemei, Alex. Nu va fi nici pe departe totul plăcut, însă pe termen lung o să merite osteneala. Putem câştiga bătălia asta. Vom învinge.

Omul era calm şi stăpân pe sine. Nu că m-aş fi aşteptat ca el să se implice şi din punct de vedere emoţional – dar nu mă aflam eu momentan în cea mai bună dispoziţie pentru a putea purta o discuţie raţională cu avocatul meu.

– Am putea să mai vorbim şi mâine-dimineaţă, la prima oră? l-am rugat eu.

– Sigur că da. Însă, ascultă, n-ai voie să-ţi pierzi speranţa. Atunci când vom ajunge în faţa judecătorului, trebuie să fii convins din tot sufletul de faptul că eşti cel mai bun părinte pentru fiul tău. Asta nu înseamnă că am fi siliţi

o terfelim pe Christine Johnson, însă nu te poţi arăta, nu ai voie să pari şi nici măcar să te simţi înfrânt. Ne-am înţeles?

– Păi, nici nu sunt înfrânt. Nici pe departe. Ben, nu-mi pot pierde fiul. N-am să-l pierd pe Alex.

– Iar eu am să fac tot ce-mi stă în putinţă ca să nu las să se întâmple aşa ceva. Mai vorbim şi mâine. Sună-mă fie la birou, fie acasă. Ai numărul meu de mobil?

– Îl am.

Nici nu ştiu dacă am mai apucat să-i spun la revedere lui Ben, sau măcar să închid, înainte de a azvârli telefonul cât colo.

31

Ce se întâmplă acolo sus? strigă Nana de la parter Alex? Ai păţit ceva? Ce ţi s-a întâmplat?

Mă uitam la telefonul care zăcea pe podea şi mă simţeam ca scos din minţi.

– Nu s-a-ntâmplat nimic rău, i-am strigat eu drept răspuns. Am scăpat ceva pe jos. Totul e-n regulă.

Nici chiar această măruntă minciună nu-mi cădea bine, însă în acel moment nu aveam chef să dau ochii cu nimeni. Nici măcar cu Mama Nana. M-am împins înapoi de lângă masa mea de lucru şi mi-am plecat capul între genunchi. Lua-o-ar naiba pe Christine. Ce se-ntâmplase oare cu ea? Ceea ce făcea nu era deloc corect, iar ea probabil că ştia acest lucru. Nici nu se putea să fi ales o modalitate mai nefericită ca asta de a se comporta. Ea fusese aceea care se

hotărâse să plece şi care spusese că se simţea nepotrivită ca mamă a lui Alex. Ea singură îmi spusese asta. Ea folosise acel termen – nepotrivită. Şi tot ea era aceea care se tot răzgândea. În cazul meu, nimic nu se schimbase. Îl voiam pe Alex chiar din clipa-n care îl văzusem pentru întâia oară, iar acum îl voiam încă şi mai mult.

Îmi imaginam feţişoara lui, micul zâmbet sfios şi dulcea licărire care îi apăruse ceva mai târziu în ochi. Parcă-i auzeam aievea glăsciorul în minte. Aş fi vrut să-l îmbrăţişez neîncetat.

Mă simţeam atât de nedreptăţit şi atât de total lipsit de speranţă. Tot ce mai aveam în mine era furia şi chiar puţină ură la adresa lui Christine, ceea ce mă făcea să mă simt şi mai rău. Mă voi lupta cu ea, dacă asta îşi dorea, deşi era ceva nebunesc ceea ce făcea ea.

Răsuflă adânc, m-am îndemnat în gând.

Se zice că e bine să rămâi calm într-o situaţie nefavorabilă. Dar nu-mi puteam scoate deloc din cap simţământul că eram pedepsit pentru faptul că eram poliţist şi că îmi făceam datoria.

Nici nu ştiu cât de mult am zăbovit acolo sus, însă atunci când într-un târziu am părăsit podul, toată casa era cufundată în beznă şi linişte. Jannie şi Damon dormeau deja în camerele lor. Cu toate astea, am trecut pe la fiecare dintre cei doi şi i-am sărutat de noapte bună. I-am scos lui Jannie urechile de şoricel şi i le-am pus pe noptieră.

Apoi am ieşit pe veranda din spatele casei, am deschis capacul pianului şi m-am aşezat să cânt. Era ca o terapie individuală.

De obicei, muzica punea stăpânire pe mine şi mă ajuta să trec peste toate şi să uit de orice mă frământa.

În seara aceea, blues-ul sună mânios şi absolut

mijlocul său. Am trecut la Brahms, ceva mai liniştitor, însă şi acest lucru se dovedi în întregime zadarnic. Voiam să cânt pianissimo, dar nu reuşeam decât tare, în timp ce arpegiile mele sunau ca nişte bocanci tropăind în sus şi-n jos pe nişte scări.

Până la urmă, m-am oprit la mijlocul melodiei, cu mâinile deasupra clapelor.

În tăcerea deplină, mi-am auzit respiraţia gâfâită şi încercarea reflexă de a lua o gură de aer.

Şi dacă-l pierdeam cumva pe micuţul Alex?

32

Nimic nu putea fi mai rău decât asta. Nici nu-mi puteam închipui ceva mai rău.

Câteva zile mai târziu, am plecat cu toţii cu avionul la Seattle, în vederea audierii de la tribunal, referitoare la custodia asupra lui Alex Junior. Întreaga familie Cross mergea din nou în Vest. De data asta însă nu în vacanţă, nici măcar într-o scurtă vacanţă.

În dimineaţa zilei care urmase aceleia în care sosiserăm acolo, Jannie, Damon şi Nana şedeau în linişte în spatele meu, pe băncile din sala de judecată, aşteptând cu toţii să înceapă şedinţa. Conversaţia noastră fusese înlocuită de o tăcere plină de încordare, dar faptul că îi aveam pe toţi cu mine acolo însemna foarte mult pentru mine, chiar mai mult decât mi-aş fi putut închipui.

Am aranjat poate pentru a zecea oară hîrtiile din faţa

mea. Eram sigur că pe dinafară arătam acceptabil pentru oricine s-ar fi uitat la mine, însă în interior eram devastat şi mă simţeam golit sufleteşte.

Ben Abajian şi cu mine eram aşezaţi la masa rezervată părţii pârâte. Era un spaţiu care se dorea plin de căldură, dar era impersonal, cu pereţii placaţi cu lemn de culoarea mierii şi cu mobilier obişnuit.

Sala de judecată nu avea niciun fel de ferestre, lucru fără importanţă, deoarece în acea dimineaţă la Seattle era o vreme mohorâtă şi ploioasă.

Atunci când intră în sală, Christine părea extrem de proaspătă, de aranjată şi de hotărâtă. Nu sunt sigur la ce anume m-aş fi aşteptat, poate la cine ştie ce semn vizibil că îi era şi ei la fel de greu precum îmi era mie. Părul ei părea acum mai lung, fiind pieptănat pe spate, într-o coadă împletită în stil franţuzesc. Taiorul bleumarin şi bluza gri de mătase, cu guler înalt, erau mai sobre decât fusesem eu obişnuit să o văd îmbrăcată şi în acelaşi timp părea mai impunătoare. Arăta ca şi cum ar fi fost şi ea avocată. Totul era perfect în ce-o privea.

Privirile ni s-au întâlnit scurt. Christine dădu din cap în direcţia mea, fără a se arăta câtuşi de puţin emoţionată. Pentru o clipă îmi apăru o amintire în care Christine se uita la mine peste masa de la Kinkead's, locul preferat pentru luarea cinei, din Washington. Îmi era dificil să cred că aceia fuseseră aceiaşi ochi care se uitau într-ai mei şi acum, în această sală de judecată, sau că ea era aceeaşi persoană dintotdeauna.

Christine îi salută rapid pe Jannie, pe Damon şi pe Nana. Copiii s-au arătat rezervaţi şi politicoşi, lucru pe care l-am apreciat foarte mult.

Nana a fost singura care i s-a arătat oarecum ostilă. Ea

n-a scăpat-o nicio clipă din priviri, până ce Christine a ajuns la locul ei, de la masa reclamanţilor.

–Ce dezamăgitor, murmură Nana. Of, Christine, Christine, cine eşti tu oare? Te-ai putea comporta cu mult mai bine decât atât. Poţi mai mult decît să-i faci rău unui biet copilaş nevinovat.

Apoi Christine se întoarse şi se uită la Nana şi păru înfricoşată, ceea ce nu mai văzusem niciodată la ea.

De ce îi era ei oare frică acum?

33

Doamna Billingsley şedea în stânga lui Christine, iar Ben se afla în dreapta mea, ambii blocând contactul vizual dintre noi doi. Acest lucru era probabil unul bun. Eu nu voiam în acel moment s-o văd. Nu-mi puteam aminti să mai fi fost vreodată chiar atât de furios pe cineva, şi mai ales pe cineva la care ţinusem mult. *Ce ai tu de gând, Christine? Cine eşti tu?*

Mi se învârtea tot capul în timp ce începuse audierea şi Anne Billingsley se pornise să-şi debiteze îndelung repetatul şi bine şlefuitul cuvânt de deschidere.

De-abia atunci când am auzit rostindu-se expresia „născut în captivitate", am început să mă concentrez şi eu cu-adevărat asupra celor ce se întâmplau acolo. Avocata vorbea despre împrejurările naşterii micuţului Alex, după ce Christine fusese răpită, în timp ce ne aflam în vacanţă în Jamaica, acolo unde începuse sfârşitul relaţiei noastre.

Din acel moment mi-am dat seama că Billingsley era fără îndoială şi în toate amănuntele exact vipera pe care mi-o zugrăvise Ben. Faţa ei ridată şi claia de păr argintiu îi trădau o anumită artă avocăţească a punerii teatrale în scenă a oricărei situaţii. Femeia îşi rosti răspicat, cu o formulare şi pronunţie atingând perfecţiunea, toate cuvintele-cheie.

– Doamnă judecătoare, dorim să aducem în discuţie *nenumăratele primejdii* care l-au pândit pe fiul doamnei Johnson şi pe doamna Johnson însăşi, în cursul unei *scurte şi tumultuoase* legături cu domnul Cross, cel care dispune de un lung trecut de implicări în rezolvarea celor mai cumplite cazuri posibile de omucidere, ca şi de un lung trecut de punere în mare pericol a celor apropiaţi lui.

Şi totul continuă în mod asemănător, cu grele depoziţii şi afirmaţii, una după alta.

M-am uitat iute în direcţia lui Christine, însă ea privea drept în faţă. Chiar asta voia ea oare cu-adevărat? Cum anume dorea să meargă totul în continuare? Nu-i puteam înţelege expresia impenetrebilă, oricât de mult aş fi încercat.

După ce doamna Billingsley m-a desfiinţat în câteva cuvinte, s-a oprit din înnebunitoarea fâţâială continuă şi s-a aşezat.

Ben s-a ridicat imediat, însă a rămas nemişcat lângă mine, în tot cursul cuvântului său de deschidere.

– Doamnă judecătoare, nu voi răpi Curţii prea mult timp în acest moment. Aţi ascultat un rezumat al situaţiei şi cunoaşteţi de-acum factorii esenţiali din acest caz. Aţi aflat deja faptul că începuturile acestui conflict au avut loc în ziua în care doamna Johnson şi-a abandonat fiul nou-născut. Mai ştiţi şi faptul că doctorul Alex Cross i-a asigurat fiului său,

Alex Junior, acel cămin plin de dragoste pe care şi-l doreşte orice copil, în decursul primului său an şi jumătate de viaţă. Şi ştiţi că legătura cea mai durabilă, aşa cum este ea denumită, cea pe care o stabilim cu fraţii şi cu surorile noastre, există deja pentru micul Alex, acasă la Washington, D.C., în cadrul unicei familii pe care a cunoscut-o, până în urmă cu un an de zile. În sfârşit, ştim cu toţii că structura şi ocazia succesului sunt elementele-cheie în determinarea a ceea ce este cel mai bine pentru un copil aflat în nefericita împrejurare a unor părinţi despărţiţi. Voi spune chiar acum, şi cred că veţi fi de acord cu mine, că o casă unde locuiesc tata, bunica, fratele şi sora, o casă în vecinătatea căreia se află numeroşi veri şi mătuşi, poate asigura oricărui copil o mult mai temeinică susţinere decât atunci când este crescut de o mamă singură, care locuieşte la aproape cinci mii de kilometri distanţă de unica familie pe care o mai are, mamă care numai până acum s-a răzgândit deja de două ori în privinţa propriei sale dedicări faţă de copilul aflat în discuţie. Acestea fiind zise, afirm că nu mă aflu aici pentru a o ponegri pe doamna Johnson. Ea poate constitui, după toate probabilităţile, un părinte extrem de bun, atunci când se hotărăşte să se comporte astfel. Eu mă aflu aici pentru a sublinia concluzia de bun-simţ că fiul clientului meu, ca şi orice copil, este mai bine îngrijit şi crescut de un părinte al cărui angajament faţă de educarea acestuia nu a fost nicio clipă ezitant şi nu a dat niciun semn că ar urma să şovăie în viitor.

În cadrul întâlnirilor noastre dinaintea procesului, Ben şi cu mine căzuserăm de acord să păstrăm totul pe cât posibil în nişte limite civilizate. Ştiam dinainte ceea ce avea să spună el, şi totuşi, acolo, în sala de judecată şi în faţa lui Christine, totul mi se părea că sună altfel, mi se părea deprimant de

bătăios, indiferent de faptul că acelaşi lucru tocmai mi-l făcuse şi mie Anne Billingsley, în cuvântul ei de deschidere.

Mă încerca un anumit sentiment de vinovăţie. Indiferent de genul de noroi cu care voia să arunce în mine avocata lui Christine, la sfârşitul zilei eu tot purtam de unul singur responsabilitatea pentru propriile mele acţiuni, şi chiar pentru acelea ale avocatului meu. Asta era ceva imprimat în mine de către Nana, de foarte multă vreme.

Totuşi, ceva se schimbase. Decizia mea era încă puternică – mă aflam aici doar pentru a-l putea readuce acasă la Washington pe fiul meu cel mai mic. Însă, ascultându-l pe Ben Abajian vorbind, am avut simţământul că în acest caz nu aveau să existe învingători. Era vorba numai despre cine anume pierdea mai puţin.

Speram din toată inima să nu fie micul Alex acela care va pierde.

34

Doamnă Johnson, ne poţi spune, cu propriile dumitale cuvinte, de ce te afli astăzi aici?

Mă întrebam dacă-şi mai dădea seama şi altcineva cât de neliniştită era Christine în boxa martorilor. Ea îşi tot încleşta o mână în jurul degetelor de la cealaltă mână, neputând să-şi mascheze deloc tremurăturile. Nu puteam să nu mă crispez, să nu fac tot felul de grimase şi să nu-mi simt stomacul tensionat. Mă deranja crunt s-o văd în halul acela, chiar şi acum, în împrejurările pe care ea însăşi le provocase.

Dar când Christine îi răspunse lui Anne Billingsley la întrebări, vocea îi părea hotărâtă, dură şi părea că se află în largul ei.

– A venit vremea ca fiul meu să aibă şi el o situaţie permanentă stabilă, în viaţa lui de familie. Vreau să-i asigur genul de trăinicie de care s-ar cuveni să beneficieze. Şi mai presus de orice altceva, vreau ca el să se afle în deplină siguranţă.

Billingsley şedea pe scaunul ei, simulând – sau poate chiar simţind în realitate – o încredere deplină.

– Ai putea să ne povesteşti, te rog, evenimentele care au condus la despărţirea dumitale de domnul Cross?

Christine îşi lăsă un moment privirea în jos, pentru a-şi aduna gândurile. Nu puteam să cred că juca în acel moment un soi de teatru ieftin. Sinceritatea ei fusese unul dintre motivele pentru care mă îndrăgostisem de ea, înainte de a ne căsători.

– Imediat după ce am rămas însărcinată, am fost răpită şi ţinută ca ostatică, vreme de zece luni încheiate, începu ea, ridicându-şi din nou privirea. Cei care m-au răpit au făcut asta pentru a lovi în Alex. După ce s-a încheiat această înfiorătoare perioadă, am constatat că era imposibil să revin la o viaţă normală împreună cu el. Am vrut s-o fac, dar pur şi simplu n-am mai putut.

– Pentru a fi totul limpede, te rog să ne spui dacă prin Alex vrei să-l desemnezi pe domnul Cross.

Nu agentul Cross, nu doctorul Cross, ci doar domnul Cross. Avocata nu scăpa niciun prilej de a mă înţepa.

Până şi Christine tresări înfiorată, dar după aceea răspunse:

– Da, aşa este.

–Îţi mulţumesc, Christine. Acum aş vrea să mai revenim încă un pic în trecut. Am înţeles că fiul tău s-a născut în Jamaica, în perioada în care erai ţinută ostatică acolo. Este adevărat?

–Da.

–S-a născut în vreun spital din Jamaica sau măcar sub supraveghere medicală?

–Nu. S-a născut într-o colibă din junglă. Bandiţii au adus totuşi un fel de moaşă, însă aceasta nu ştia să vorbească în limba engleză, sau cel puţin cu mine nu vorbea, şi nu au fost luate niciun fel de măsuri de îngrijire prenatală. Am fost extrem de recunoscătoare că Alex Junior s-a născut sănătos şi s-a menţinut sănătos. Într-un cuvânt, în toate acele luni, noi am trăit ca într-un fel de celulă de închisoare.

Doamna Billingsley se ridică în picioare, traversă încăperea şi îi întinse lui Christine o batistă.

–Doamnă Johnson, a fost cumva această răpire prima oară când relaţia dumitale cu domnul Cross ţi-a adus în viaţă violenţa?

–Obiectez! Ben sărise ca ars în picioare.

–Îmi voi reformula întrebarea, doamnă judecătoare. Billingsley îşi reîntoarse amabilul zâmbet în direcţia lui Christine. Au existat cumva şi alte incidente violente, anterioare sau ulterioare naşterii fiului tău, legate de activităţile de serviciu ale domnului Cross, care te-au afectat în mod direct?

–Au mai fost încă alte câteva, răspunse Christine, fără nicio ezitare. Prima dată a fost imediat după ce ne-am cunoscut. Soţul meu de-atunci a fost împuşcat mortal de către cineva pe care Alex îl căuta în cadrul unui alt caz cumplit de crimă. Mai târziu, după naşterea fiului nostru, când acesta

locuia la Washington împreună cu tatăl său, știu că cel puțin o dată a fost scos din casă în toiul nopții, din rațiuni de siguranță. De fapt, toți copiii Cross au fost atunci scoși în mare grabă din casă. Un criminal în serie îl vâna pe Alex.

Billingsley stătea în picioare lângă masa reclamanților, așteptând. În cele din urmă, ea scoase dintr-un dosar pânzat un teanc de fotografii.

– Doamnă judecătoare, v-aș ruga să admiteți aceste fotografii ca probe. Ele înfățișează cu claritate casa domnului Cross, în noaptea uneia dintre aceste evacuări de urgență. Îl veți putea vedea pe fiul clientei mele dus în brațe de către o persoană care nu face parte din familie, în mijlocul confuziei și harababurii care în mod evident cuprinsese întreaga zonă.

Îmi venea să-mi răcnesc propria obiecție la adresa unor astfel de așa-zise dovezi. Știam de pildă că John Sampson era acela care îl ducea în noaptea respectivă pe micul Alex în siguranță, și nu cine știe ce polițist, în chiar noaptea în care Christine adusese un fotograf – *un detectiv particular* – în apropierea casei mele. Absolut nimeni nu fusese în primejdie, deoarece noi acționaserăm rapid și judicios, însă fotografiile fuseseră lăsate să vorbească singure, cel puțin pentru moment.

Apoi, a fost din ce în ce mai rău.

Anne Billingsley a purtat-o pe Christine printr-o serie întreagă de evenimente prezentate în mod eronat, legate de profesia și activitatea mea, punând virtual în gura lui Christine tot felul de vorbe.

Întreaga șaradă se încheie, în mod apoteotic, cu excursia noastră la Disneyland, excursie pe care avocata o prezentă ca pe un oribil câmp minat cu fel de fel de pericole pentru micul Alex, pe care eu l-aș fi „abandonat" ca să merg

să scotocesc prin toată California de Sud, în căutarea unui psihopat care putea să-mi terorizeze din nou întreaga familie.

35

Apoi, mi-a venit şi mie rândul de a fi supus supliciilor. Timpul pe care şi l-a petrecut Ben interogându-mă în boxa martorilor a fost cea mai dificilă şi mai încurcată corvoadă pe care am înfruntat-o vreodată, miza pusă în joc fiind uriaşă. El mă învăţase să nu mă adresez direct judecătoarei, însă îmi era extrem de greu să nu fac acest lucru. Viitorul băieţelului meu se afla în mâinile ei, nu-i aşa?

Judecătoarea era June Mayfield, o femeie de circa şaizeci de ani, cu un fel de coafură ţeapănă demnă de cei mai buni stilişti ai Americii mijlocului de secol douăzeci, şi nu de oraşul Seattle de la începutul noului mileniu. Până şi numele ei mi se părea demodat. Pe când şedeam pe banca din boxa martorilor, mă tot întrebam dacă judecătoarea Mayfield o fi având şi ea copii. Era ea cumva divorţată? Oare trecuse şi ea vreodată printr-o situaţie asemănătoare aceleia în care mă aflam eu în acel moment?

–N-am venit aici ca să dezvălui lucruri rele despre nimeni, am rostit eu fără grabă. Mă gândeam că Ben tocmai îmi solicitase să spun dacă aveam vreo îndoială în privinţa lui Christine ca părinte. Eu vreau să vorbesc numai despre ceea ce este cel mai bine pentru Alex. Nimic altceva nu contează mai mult decât acest lucru.

Avocatul meu dădu din cap şi îşi ţuguie buzele, dându-mi

astfel de înţeles că răspunsul meu fusese unul corect – sau poate că reacţia lui i se adresase cumva doar judecătoarei?

– Da, fără îndoială că aşa este, încuviinţă Ben. Poţi povesti acum, în faţa Curţii, cum a ajuns Alex Junior să locuiască împreună cu tine, în primul său an şi jumătate de viaţă?

Din boxa martorilor o puteam privi drept în faţă pe Christine. M-am gândit că ăsta era un lucru bun. Nu voiam să spun nimic din ce n-aş fi fost dispus să-i spun şi ei, pe şleau.

Am explicat, cât de direct am fost în stare, faptul că soţia mea, Christine, nu se simţise capabilă să mai convieţuiască alături de mine şi nici să crească un copil, după ceea ce păţise în Jamaica. N-aveam nevoie să mai înfloresc lucrurile. Ea optase să plece de lângă mine, şi cu asta basta. Îmi spusese că nu se simţea „potrivită" să-l crească pe Alex. Christine folosise chiar acel termen şi n-aveam să uit asta niciodată. Dar cum aş fi putut să uit?

– Şi cât de multă vreme a trecut între momentul abandonului doamnei Johnson şi...

– Obiecţie! Doamnă judecătoare, colegul meu îi face clientei mele un proces de intenţie.

– Se respinge obiecţia, rosti judecătoarea Mayfield.

Am încercat să nu-mi fac prea mari iluzii în legătură cu reacţia acesteia, dar în orice caz mă simţeam bine auzindu-i replica de respingere a obiecţiei.

Şi Ben continuă cu întrebările.

– Cât timp ai zice că a trecut între acel abandon şi următoarea dată când doamna Johnson şi-a mai vizitat fiul?

Nu trebuia să mă gândesc prea mult ca să-i pot răspunde la întrebare.

–Şapte luni, am spus eu. A fost vorba despre un interval de şapte luni.

–Da, şapte luni în care ea nu şi-a văzut fiul. Şi ce părere ai avut în legătură cu asta?

–Cred că, mai mult decât orice altceva pe lume, am fost surprins de faptul că Christine nu mai dăduse un semn de viaţă. Am început să mă gândesc că ea nu avea deloc intenţia de a se întoarce acasă. Şi tot aşa credea şi micul Alex. Chiar ăsta era adevărul, însă îmi era greu să-l rostesc cu voce tare, în sala de judecată. Toată familia noastră a fost surprinsă, mai întâi de plecarea ei şi după aceea de neaşteptata ei revenire.

–Şi când anume a fost următoarea dată când ai mai avut vreo veste din partea ei?

–Atunci când m-a anunţat că voia ca micul Alex să vină să locuiască împreună cu ea, la Seattle. În acea perioadă, Christine deja îşi angajase un avocat, la Washington.

–Cât timp mai trecuse până atunci? mă întrebă Ben.

–Mai trecuseră alte şase luni.

–Chiar aşa? Îşi abandonează fiul, îl mai vede doar după şapte luni, apoi îl părăseşte din nou, ca să se întoarcă încă o dată, pretinzând să-i fie mamă? Astfel s-au petrecut lucrurile?

Am oftat.

–Cam aşa ceva.

–Doctore Cross, ne poţi spune, cu toată sinceritatea, de ce soliciţi custodia asupra fiului tău?

Cuvintele de răspuns îmi ieşiră şuvoi:

–Îl iubesc nespus de mult; îl ador pe micul Alex. Mi-aş dori ca el să crească împreună cu fratele şi cu sora lui, şi cu bunica mea, care m-a crescut şi pe mine, de când aveam doar nouă ani. Socotesc că Jannie şi Damon constituie cele

mai bune referinţe ale mele. Am demonstrat că, indiferent ce greşeli aş putea să mai fac, sunt mai mult decât capabil să am grijă de creşterea unor copii fericiţi, şi dacă mă pot exprima astfel, a unor copii absolut uluitori.

Mi-am aruncat în acel moment privirea către Jannie, Damon şi Nana. Aceştia îmi zâmbiră, însă după aceea Jannie se puse pe plâns. A trebuit să mă uit din nou la Ben, pentru că altfel urma să-mi pierd şi eu cumpătul.

Am remarcat faptul că până şi judecătoarea Mayfield îi privise pe copii şi că părea extrem de preocupată.

– Îmi iubesc copiii mai mult decât orice pe lume, am continuat eu. Însă familia noastră nu este împlinită fără micul Alex, sau Ali, cum îi place să i se spună. El este membru al familiei noastre. Cu toţii îl iubim din toată inima. Nu l-am putea părăsi nici măcar pentru şase minute, şi cu-atît mai puţin pentru şase luni.

Am zărit-o cu coada ochiului pe Nana dând din cap, iar ea părea cu mult mai înţeleaptă ca judecătoarea Mayfield din înălţimea jilţului, cu roba ei cea neagră, în special atunci când venea vorba despre creşterea copiilor.

– Te rog să continui, Alex, mă îndemnă Ben, cu blândeţe. Te descurci foarte bine. Mergi mai departe.

– Dacă ar fi fost după dorinţa mea, atunci Christine n-ar fi trebuit să plece din Washington. Ali ar merita să ne aibă pe amândoi lângă el. Dar dacă asta nu se poate, atunci s-ar cuveni măcar să-i fie alături cât mai mulţi dintre membrii familiei sale. Nu cred că i-ar merge rău nici aici, la Seattle, dar este vorba despre ceea ce ar fi cel mai bine pentru el. Şi, după cum am mai spus, nu ştiu cât contează acest lucru, însă eu îl iubesc nespus de mult. El este prietenul meu. Mi-a furat inima.

Apoi, ochii mi s-au umplut de lacrimi şi asta cu siguranţă nu pentru efectul dramatic asupra judecătoarei.

Audierea mărturiilor continuă şi după-amiază şi se prelungi şi o mare parte a dimineţii următoare. Din când în când totul a fost de-a dreptul brutal. După pledoariile finale ale avocaţilor am aşteptat în holul sălii de judecată ca judecătoarea Mayfield să cântărească ceea ce urma de făcut.

– Ai fost nemaipomenit, tată, îmi spuse Jannie, ţinându-mă de braţ şi lăsându-şi capul pe umărul meu. Tu eşti mereu nemaipomenit. O să ni-l dea pe Alex înapoi. Simt eu asta.

Mi-am petrecut braţul rămas liber pe după umărul ei.

– Îmi pare rău că a trebuit să trecem prin asta, dar mă bucur că sunteţi şi voi aici.

În acel moment, a ieşit un grefier şi ne-a rechemat în sală. De pe figura inexpresivă a acestuia nu se putea desluşi absolut nimic.

Pe când intram din nou în sală, Ben îmi murmură la ureche:

– O să fie doar o simplă formalitate. Judecătoarea are probabil de gând să mai mediteze asupra problemei şi vom fi reconvocaţi peste un interval de timp cuprins între două şi şase săptămâni. Iar pentru perioada de până atunci, eu voi solicita revizuirea înţelegerii temporare privind dreptul tău de a-ţi vizita fiul. Sunt sigur că nu va fi nicio problemă. Ai fost grozav în boxa martorilor, Alex. Referitor la asta, n-ai de ce să-ţi faci niciun fel de griji. Deocamdată, poţi să fii liniştit.

36

De îndată ce ne-am adunat din nou cu toţii în sala de judecată, a intrat şi judecătoarea Mayfield şi s-a aşezat la locul ei de pe podium. Ea îşi făcu mai întâi puţin de lucru cu lista ei şi apoi nu mai pierdu nicio clipă.

– Am luat în considerare toate mărturiile, probele şi depoziţiile depuse şi am ajuns deja la o hotărâre. Pe baza a tot ce am auzit, situaţia mi se pare a fi cât se poate de limpede.

Ben mă privi îngândurat, însă eu nu-mi puteam da seama ce semnificaţie avea privirea lui.

– *Ben?* i-am şoptit eu.

– Curtea a decis rezolvarea problemei în favoarea solicitantei. Copilul va rămâne în custodia doamnei Johnson, eu încredinţându-i acesteia şi rezolvarea dificilei probleme de a facilita stabilirea de comun acord cu cealaltă parte a unei scheme de vizitare mutual acceptate. Am de gând să vă solicit dreptul de mediere pentru orice neînţelegere privind acest acord, mai înainte de a consimţi să ne întâlnim din nou în această sală de judecată.

Judecătoarea îşi scoase ochelarii şi se frecă la ochi, de parcă distrugerea unei vieţi ar fi constituit pentru ea o parte cumsperant de plictisitoare a zilei. Apoi continuă:

– Dată fiind însă marea distanţă geografică dintre domiciliile voastre, sunt totuşi înclinată să încurajez găsirea unor soluţii constructive şi hotărăsc că doctorul Cross va fi îndreptăţit la a-i fi acordat echivalentul a minimum patruzeci şi cinci de zile de vizitare pe an. Şi cam asta-i tot.

Şi, fără să mai adauge ceva, pur şi simplu se ridică şi părăsi încăperea.

Ben îmi puse o mână pe umăr.

–Alex, nici nu ştiu ce să-ţi mai zic. Am rămas de-a dreptul stupefiat. În cinci ani de zile, n-am mai văzut nicio altă decizie luată pe loc. Îmi pare nespus de rău.

Eu de-abia îl mai auzeam şi eram doar vag conştient de familia mea, care se adunase în jurul meu. Mi-am ridicat privirea şi le-am văzut pe Christine şi pe Anne Billingsley strecurându-se pe lângă noi.

–Ce anume s-a întâmplat cu tine? am întrebat-o pe Christine, cuvintele ieşindu-mi din gură pe negândite. Mă simţeam ca şi cum toţi muşchii pe care îi folosisem mult în ultimele câteva zile cedaseră simultan. Asta ţi-ai dorit? Să mă pedepseşti? Să-mi pedepseşti şi familia? De ce, Christine?

Apoi i se adresă şi Mama Nana:

–Ai dovedit multă cruzime şi egoism, Christine. Nu poate decât să-mi fie milă de tine.

Christine ne întoarse spatele şi se îndepărtă extrem de rapid de noi, fără a rosti o vorbă. Când ajunse lângă uşile sălii, umerii i se gârboviră. Brusc, ea îşi duse o mână la gură. Nu puteam şti precis, dar mi s-a părut că începuse să plângă. Doamna Billingsley o luă de braţ şi o conduse afară, în hol.

Chiar că nu mai înţelegeam nimic. Christine tocmai câştigase, şi totuşi plângea de parcă ar fi pierdut. Pierduse cu oare? Asta era? Ce se întâmplase adineaori în mintea ei?

După câteva clipe am ieşit şi eu pe hol, năucit. De o mână mă ţinea Nana, iar de cealaltă Jannie. Christine se făcuse deja nevăzută, iar în hol aştepta altcineva, o persoană pe care n-aş fi vrut s-o întâlnesc.

James Truscott pătrunsese dintr-un motiv sau altul în

tribunal, însoţit şi de fotoreportera lui. Ce dracu' se întâmpla şi cu omul acela? Să vină el până aici. Tocmai în momentul respectiv. Ce fel de reportaj mai scria?

– Grea zi în faţa Curţii, doctore Cross, îmi strigă el pe coridor. Vrei să faci vreun comentariu asupra hotărârii judecătoreşti?

M-am grăbit să trec pe lângă el împreună cu familia mea, însă fotografa tot a apucat să ne facă nişte poze nedorite, printre care şi nişte instantanee cu Damon şi Jannie.

– Să nu te pună naiba să publici vreo fotografie de-a familiei mele, l-am atenţionat eu pe Truscott.

– Căci altminteri, ce-o să-mi faci? mă întrebă el, înfigându-se sfidător în faţa mea, cu mâinile în şolduri.

– Să nu te prind că îndrăzneşti să publici în revista aia a ta fotografii înfăţişând vreun membru al familiei mele. Ai mare grijă să nu faci una ca asta.

Apoi i-am smuls fotoreporteriţei din mână aparatul de fotografiat şi l-am luat cu mine.

37

Târziu, în aceeaşi zi, Povestitorul era la volanul maşinii sale, deplasându-se către nord, pe artera rutieră 405, autostrada San Diego, pe care traficul se desfăşura mulţumitor de fluent, la aproximativ şaizeci şi cinci de kilometri pe oră. Bărbatul îşi derula în minte „lista sa neagră". Cine anume ar fi vrut el să urmeze la căsăpit, ori dacă nu imediat, atunci

măcar înainte de a i se fi înfundat lui şi ar fi fost nevoit să se oprească din ucis sau ar fi fost prins?

Să se oprească! Exact la fel de brusc precum începuse totul. Să pună punctul final. Să termine cu asta. Să marcheze sfârşitul întregii sale poveşti.

Omul îşi mâzgăli o scurtă însemnare într-un mic carneţel pe care îl ţinea în permanenţă într-un buzunar al portierei din faţă. Îi era extrem de incomod să scrie atunci când conducea automobilul şi acesta fu cât pe ce să devieze prea mult de la traiectorie şi să iasă puţin de pe banda lui de circulaţie.

Deodată, cine ştie ce idiot din dreapta lui începu să claxoneze neîntrerupt, vreme de mai multe secunde.

Povestitorul aruncă o privire în direcţia respectivului Lexus decapotabil negru şi zări în acesta un imbecil, care se apucase să zbiere la el, înjurându-l de mama focului şi arătându-i un deget mijlociu îndreptat în sus.

Povestitorul nu se putu abţine şi izbucni în hohote de râs la adresa tâmpitului cu faţa înroşită de furie, aflat în cealaltă maşină.

Dobitocul era totalmente pe dinafară. Dac-ar fi ştiut el cu cine se pusese! Totul era de-a dreptul ridicol. Povestitorul se aplecă spre geamul de pe partea pasagerului din dreapta. Râsul său îl făcea în mod vădit pe ţăcănitul acela să se înfurie din ce în ce mai tare.

– Crezi că-i nostim, tembel ticălos ce eşti? Chiar găseşti că-i de râs toată treaba asta? răcnea din răsputeri individul, în direcţia lui.

În consecinţă, Povestitorul continuă să râdă în hohote, ignorându-l pe turbatul nenorocit, ca şi cum acesta nici n-ar fi existat şi n-ar fi meritat nici măcar un scuipat. Însă acel tip

chiar exista cu-adevărat, şi de fapt îi căzuse cu tronc Povestitorului, lucru care nu era deloc de dorit.

Până la urmă, Povestitorul îşi trecu maşina în spatele celui Lexus pe care îl urmă în continuare, de parcă s-ar fi recunoscut vinovat şi ar fi avut remuşcări. Decapotabila cea neagră a nemernicului părăsi autostrada la a doua ieşire şi Povestitorul o urmă.

Acest lucru nu făcea parte din scenariul său. Acum se apucase să mai şi improvizeze.

El continuă să urmărească luminile de poziţie din spatele decapotabilei în sus, pe colinele Hollywood-ului, pe un drum lăturalnic, iar apoi pe un alt urcuş abrupt.

Se întreba dacă nu cumva şoferul din Lexus îşi dăduse deja seama de faptul că el era acela care îl urmărea. Ca să fie sigur de asta, începu să claxoneze îndelung, pe o distanţă de aproape un kilometru. Îşi închipuia că individul celălalt ar putea fi de-acum destul de speriat. În locul lui, el unul cu siguranţă că ar fi fost, şi cu-atât mai mult în cazul în care omul ar fi ştiut de cine anume se luase şi pe cine anume se apucase să sâcâie pe autostradă.

Apoi el trase de volan şi se angajă în depăşirea decapotabilei. Asta era cea mai grozavă scenă de până acum. Povestitorul avea toate geamurile maşinii sale deschise, iar puternicul curent de aer îi biciuia faţa.

Şoferul din Lexus se holbă la el uluit. Acum nu-l mai sâcâia câtuşi de puţin şi nici nu-i mai făcea gesturi obscene. Cine avea mici remuşcări? Cine arăta acum puţin r-e-s-p-e-c-t?

Povestitorul îşi ridică mâna dreaptă, ţinti şi trase de patru ori drept în figura celuilalt conducător auto, după care

se uită la decapotabila care-şi schimbase brusc direcţia, intrând în peretele de piatră de pe marginea şoselei, răsucindu-se, fiind aruncată înapoi pe drum şi lovindu-se după aceea din nou de stânci.

Apoi se făcu linişte – enervantul cretin era mort, nu? Meritase cu vârf şi îndesat să piară, tâmpitul dracului. Partea proastă era că din păcate, mai curând sau mai târziu, trebuia ca toate aceste asasinate să se încheie. Sau cel puţin, aşa prevedea măreţul său plan, aşa suna preafrumoasa lui poveste.

38

Detectiv Jeanne Galletta gonea cu automobilul ei Thunderbird, fabricat cu doi ani în urmă. Mai condusese cu viteză chiar mai mare ca acum, însă niciodată pe străzile din oraşul Los Angeles. Vitrinele magazinului Van Nuys rămâneau rapid în urmă, licărind, în timp ce sirena maşinii urla într-un ritm susţinut, deasupra capului ei.

Când ajunse în faţa cafenelei, se aflau deja parcate acolo alte două maşini de poliţie. O mulţime zgomotoasă începuse deja să se îndesească pe trotuarul de pe partea opusă. Femeia era sigură că nu se aflau prea departe nici camerele TV şi nici elicopterele posturilor de ştiri.

–Cum stau lucrurile? se răsti ea la primul poliţist care îi ieşise în cale şi care ţinea cam greu sub control gloata curioşilor.

–S-au luat toate măsurile necesare pentru izolarea

zonei, îi răspunse acesta. Am intrat fără prea mare zarvă, atât prin spate, cât şi prin faţă. Mai sunt câţiva oameni de-ai noştri pe acoperiş. Înăuntru sunt circa douăzeci şi cinci de clienţi şi de membri ai personalului. Dacă ea se afla aici atunci când am venit, tot înăuntru trebuie să se mai afle şi acum.

Acesta era un foarte mare *dacă*, însă tot reprezenta mai mult decât nimic şi se putea pleca de la asta, îşi zise Galletta în sinea ei. *Mary Smith s-ar fi putut să se afle încă înăuntru. Întreaga tărăşenie se putea isprăvi de îndată. Numai de i-ar ajuta Dumnezeu!*

– Foarte bine. Mai trebuie alte două echipaje în interior, imediat ce vor sosi, şi încă două pentru a ţine mulţimea la respect. Să mai întăriţi paza şi în faţă, şi în spate şi pe acoperiş.

– Doamnă, aceştia nu sunt oamenii mei...

– Nu-mi pasă ai cui oameni sunt. Tu doar să ai grijă să-mi îndeplinească ordinele. Se opri şi îl fulgeră pe poliţist cu privirea. M-ai înţeles? Am vorbit suficient de limpede?

– Totul e cât se poate de clar, doamnă.

Galletta intră. Cafeneaua era o încăpere mare dreptunghiulară, cu o tejghea de bar drept în faţă şi cu câteva şiruri de posturi de lucru la calculatoare, în spate. Fiecare terminal electronic îşi avea propriul său mic separeu, cu paravane laterale ce-l despărţeau de celelalte separeuri identice, paravane înalte până la umeri. Toţi cei dinăuntru fuseseră adunaţi în centru, pe scaunele şi pe canapelele desperecheate. Galletta le trecu în revistă figurile.

Erau studenţi, adolescenţi, câteva persoane adulte şi mai în vârstă, precum şi câţiva pierde-vară de genul hipioţilor de pe plaja din Venice. Un poliţist îi raportă că fuseseră percheziţionaţi toţi cei din încăpere şi nu se găsiseră la ei

niciun fel de arme. Dar asta nu însemna nimic. Deocamdată erau cu toţii declaraţi suspecţi.

Administratorul, un tânăr extrem de agitat, purtând nişte ochelari cu rame de baga, nu părea suficient de matur încât să aibă voie să consume băuturi alcoolice. Tânărul suferea de cel mai grav caz de acnee juvenilă pe care îl văzuse vreodată Galletta, din anii liceului pe care îl urmase în Vale. Pe un mini CD-ROM, prins cu un ac de pieptul acestuia, scria, cu carioca roşie, BRETT. Omul îi indică lui Galetta unul dintre posturile de lucru la computer-ul aflat în spate.

–Acela este locul cu pricina, îi spuse el.

–Există cumva vreo ieşire şi pe-acolo? îl întrebă Galletta, arătând spre un holişor îngust aflat în stânga ei.

Administratorul confirmă dând din cap.

–Poliţiştii se află deja acolo, în spate. Ei au blocat ieşirea.

–Ţii vreo evidenţă a celor care utilizează calculatoarele?

Tânărul îi făcu semn în direcţia unui dispozitiv de citit cărţile de credit.

–Cu toţii trebuie să-l folosească pe ăla. Nu prea ştiu cum să scot din el informaţiile înmagazinate, dar pot să încerc să aflu, pentru voi.

–Ne vom ocupa noi de acest lucru, replică Galletta. Dar uite ce aş vrea să faci tu. Asigură-le, te rog, tuturor celor de-aici, o şedere cât mai plăcută. Să-ţi spun drept, o să cam dureze o vreme. Şi să faci pentru toată lumea nişte cafea decofeinizată.

Ea îi făcu apoi tânărului cu ochiul, rânjind silit în direcţia acestuia. Gestul ei păru să-l mai liniştească întrucâtva pe bietul flăcău.

– Şi roagă-l pe agentul de poliţie Hatfield, cel de colo, să vină la mine. Galletta îl mai întâlnise pe fugă şi cu altă ocazie pe agentul de poliţie Bobby Hatfield şi nu-i uitase numele, pentru că acel nume era identic cu al unuia dintre fraţii cei Virtuoşi.

Femeia se aşeză la calculator şi îşi trase pe mâini o pereche de mănuşi din latex.

– Ce anume aţi aflat până acum? îl întrebă ea pe Hatfield, după ce acesta se apropiase.

– Am găsit acelaşi soi de mesaj, scris pentru acelaşi tip de la *Times*, adică pentru Arnold Griner. E posibil ca cineva să fi pus mâna pe celelalte e-mail-uri, însă acesta pare scris tot de ea. Ai auzit de Carmen D'Abruzzi, nu-i aşa?

– Maestra bucătăreasă-şefă? Bineînţeles. Are propriul ei spectacol. Îl mai urmăresc şi eu, din când în când, deşi nu prea gătesc.

Trattoria D'Abruzzi era un restaurant select din Hollywood, cu o listă de bucate de mâna întâi şi cu un club de petrecere a timpului liber după orele de serviciu. Dar mai important, ştia Galletta, Carmen D'Abruzzi avea un show de mare succes în cadrul căruia gătea pentru frumosul ei soţ şi pentru cei doi copii ai ei. Totul era parcă puţin prea perfect pentru gustul lui Galletta, însă se mai uita câteodată la respectiva emisiune.

Galletta scutură din cap.

– Fir-ar să fie, D'Abruzzi este exact de acelaşi tip cu victimele ucigaşului nostru. Ai dat deja de ea?

– Tocmai asta-i treaba, îi zise Hatfield. Ea e bine mersi, fără niciun fel de problemă. Poate un pic cam speriată, dar în general e în regulă. Şi la fel şi familia ei. Am trimis deja la

ea acasă o echipă de intervenţie. Fii atentă – persoana care a scris acel e-mail nu l-a trimis şi nici măcar nu l-a terminat.

Jeanne Galletta clătină din nou din cap.

–Cum dracu'? Nu l-a trimis?

–Poate că s-a speriat dintr-un motiv sau altul, nu mai raţiona corect şi pur şi simplu a plecat. Poate că nu i-a plăcut nici cafeaua de-aici. Mie personal cu siguranţă nu-mi place.

Galletta se ridică în picioare şi se uită încă o dată la adunătura de clienţi şi de personal.

–Ori poate că ea se mai află încă aici.

–Chiar crezi cu-adevărat că s-ar putea?

–La drept vorbind, nu. Nu-i deloc proastă. Şi totuşi, vreau să stau de vorbă cu toţi spilcuiţii ăştia. Localul rămâne închis, până la noi ordine. Poţi începe să-i iei la bani mărunţi, însă nu pleacă nimeni până nu dă ochii şi cu mine. Ai înţeles? Nu pleacă absolut nimeni. Sub niciun motiv. Nici dacă ar avea scutiri din partea mămicilor lor.

–Da, da, e-n regulă, am înţeles, îi răspunse Hatfield. Am prins ideea.

În timp ce bărbatul se îndepărta, Jeanne Galletta îl auzi murmurând printre dinţi:

–Fii calm, băiatule, nu te enerva.

Era un lucru tipic. Poliţiştii de genul masculin aveau tendinţa de a reacţiona diferit în faţa aceluiaşi ordin, dacă acesta venea din partea unei femei şi nu a unui bărbat. Ea dădu din umeri şi îşi îndreptă atenţia către e-mail-ul neterminat de pe ecran.

Terminat doar pe jumătate? Despre ce naiba o fi fost vorba?

39

Către: agriner@latimes.com
De la: Mary Smith
Către: Carmen D' Abruzzi

Ai muncit deunăzi la restaurantul tău până la ora trei dimineaţa, nu? Eşti o fată extrem, extrem de ocupată! Apoi ai mers pe jos, de una singură, ca să ajungi la maşina ta. La asta te-ai gândit, nu-i aşa? Că erai absolut singură?

Şi totuşi, nu erai chiar singură, Carmen. Eu mă aflam chiar acolo, pe trotuar. Nici măcar n-am încercat să fiu atentă şi să mă feresc. Tu mi-ai uşurat sarcina. Nu prea eşti grijulie cu alţii. Te gândeşti numai la tine. *Doar eu,eu,eu, eu, eu.*

Poate că tu nici măcar nu urmăreşti ştirile. Sau poate că pur şi simplu ignori pericolul. Poate că ţie nici nu-ţi pasă că cineva se află undeva şi caută persoane ca tine. Era ca şi cum ai fi vrut să te ucid. Ceea ce cred că este un lucru bun. Pentru că tocmai asta doream şi eu.

Urmărindu-te, încercând să mă identific cu tine, m-am văzut silită să mă întreb dacă le-ai spus vreodată scumpilor tăi copii să se uite în ambele părţi, atunci când vor să traverseze strada. Tu în mod cert n-ai constituit noaptea trecută un bun exemplu pentru Anthony şi Martina. N-ai privit în jurul tău, nici măcar o dată. Ceea ce este foarte rău, pentru voi toţi, pentru întreaga voastră familie

blestemată şi frumoasă de pică, aşa precum se vede şi în spectacolul vostru.

Ar fi îngrozitor, în cazul în care copiii tăi ar sfârşi singuri lângă bordură, fără tine. Acum vor fi nevoiţi să primească de la altcineva această lecţie de siguranţă elementară.

După ce ai

40

Mesajul se sfârşea – la mijlocul frazei.

Şi chiar dacă nu s-ar fi sfârşit aşa, aceasta dădea o nouă întorsătură întregului caz. Carmen D'Abruzzi nu era moartă, iar ei aveau mesajul de ameninţare cu moartea a femeii. Acesta era un lucru pozitiv, nu?

Jeanne Galletta închise ochii, încercând să analizeze rapid şi corect noile informaţii dobândite. Poate că Mary Smith îşi schiţa dinainte mesajele, pe care le finaliza de-abia după comiterea crimelor.

Dar de ce o fi lăsat ea aici mesajul acesta? A făcut-o oare în mod intenţionat? Era acest lucru în spiritul ei? S-ar fi putut să nu fie.

Dumnezeule, în cazul de faţă întrebările nu se mai terminau, iar răspunsuri nu existau. Nici măcar unul singur, de sămânţă.

Se gândi la Alex Cross şi la un lucru pe care îl scrisese acesta în cartea lui: „Continuaţi să vă puneţi întrebări, până veţi găsi cheia de boltă a problemei, acea unică întrebare

esențială. De-abia după aceea vă veți putea întoarce s-o luați iar de la capăt. De-abia atunci veți începe să descoperiți și răspunsuri la întrebările voastre."

Unica întrebare esențială. Cheia de boltă. Care naiba o fi fi și aceea?

Ei bine, după alte șase ore, acest lucru era încă un mister pentru Galletta. Imediat după lăsarea întunericului, ea îi permise și ultimului client să plece acasă. Cinci persoane îi oferiseră, ca martori oculari, cinci declarații diferite referitoare la cine anume lucrase la computerul cu pricina, în timp ce restul celor prezenți nu avuseseră nicio idee în privința asta.

Nimeni dintre cei pe care îi interogase Galletta nu i se păruse acesteia nici pe departe suspect, însă toți cei douăzeci și șase trebuiau urmăriți în continuare.

Nu surprinse pe nimeni faptul că acea carte de credit a lui Mary Smith se dovedise a fi furată de la o bătrână de optzeci de ani, din Sherman Oaks. Debbie Green nici măcar nu-și dăduse seama de faptul că îi dispăruse cardul. Nimic altceva nu se mai plătise cu acea carte de credit și nu se mai descoperiseră niciun fel de urme, nici documente și nici de vreo altă natură. *Femeia pare extrem de grijulie și de organizată –, pentru cât este de descreierată.*

Galletta îi comandă administratorului Brett un espresso tare. Intenționa să se întoarcă la birou, unde urma să-și pună în ordine gândurile referitoare la toate evenimentele petrecute în acea zi, cât timp acestea îi erau încă proaspete în memorie. Vecinul ei îi spusese că lăsase câinele liber. Cartierul chinezesc aflat în drumul ei spre birou îl va străbate în douăzeci de minute. Viața era frumoasă, nu? *Ei uite că nu!*

Galletta se întreba dacă avea să ajungă acasă înainte de miezul nopții și dacă va fi în stare să adoarmă ușor.

Probabil că nu – în ambele privinţe.

În consecinţă, care o fi întrebarea esenţială pe care trebuia să şi-o pună? Unde anume ar fi putut să găsească cu cheia de boltă a întregului eşafodaj?

Sau poate că Alex Cross scria numai rahaturi?

41

Ea n-a ştiut niciodată ce anume îşi dorea, scumpete, şi poate că nici acum nu ştie. Mie mi-a plăcut de Christine, însă ea s-a schimbat definitiv, după ceea ce s-a întâmplat în Jamaica. Acum trebuie să treacă peste asta ca şi tine de altfel.

Sampson şi cu mine ne aciuiserăm la Zinny's, una dintre cârciumioarele noastre preferate, aflate în apropiere. Din tonomat se revărsau tânguielile lui B. B. King, pe melodia „Am devenit mai înţelept". Numai un blues nu era potrivit în acea seară, sau cel puţin aşa simţeam eu.

Ceea ce îi lipsea localului ca atmosferă era compensat de către Raphael, un barman care ne cunoştea după nume şi ne turna cu largheţe băutura în pahare. Eu priveam visător la whisky-ul scoţian din faţa mea. Încercam să-mi dau seama dacă eram la al treilea sau deja la al patrulea rând. Mă simţeam nespus de ostenit. Mi-am amintit de o replică dintr-un film cu Indiana Jones: „Nu anii contează, dulceaţă, ci depărtarea".

–Totuşi, ceea ce are importanţă nu este ea, John, nu crezi? M-am uitat pieziş la Sampson. Contează numai micul Alex. Ali. Aşa zice el că-l cheamă. Este deja o fiinţă cu personalitate proprie.

Sampson mă bătu uşor cu palma în creştetul capului.

– Ceea ce contează se află doar aici, la tine-n tărtăcuţă, acompete. Acum ascultă la ceea ce-ţi spun eu. Uriaşul a aşteptat până ce m-am îndreptat de spate şi i-am acordat întreaga atenţie. Apoi ridică privirea în tavan, închise ochii şi făcu o grimasă. La naiba! Am uitat ceea ce voiam să-ţi spun. Şi e mare păcat. Aveam de gând să te fac să te simţi cu mult mai bine.

În ciuda stării mele, am izbucnit în râs. Sampson ştia întotdeauna când să se poarte cu mănuşi cu mine. Aşa se întâmpla încă de când aveam zece ani amândoi şi creşteam împreună în Washington.

– Ei bine, în cazul acesta să ne ocupăm şi de cel de-al doilea lucru ca importanţă, spuse el. Îi făcu semn lui Raphael, pentru încă două pahare de băutură.

– Niciodată nu poţi să ştii ce anume îţi rezervă viitorul, am rostit eu, parţial doar pentru mine. Şi în special atunci când eşti îndrăgostit. N-ai niciun fel de garanţie.

– Adevărat, încuviinţă Sampson. Dacă mi-ai fi spus că la un moment dat urma să am şi eu un copil, ţi-aş fi râs în nas. Iar acum, am un prunc de trei luni. E o nebunie. Dar în acelaşi timp, totul s-ar putea schimba din nou, într-o singură clipă.

El pocni din degete şi zgomotul acela îmi răsuna în urechi. Sampson avea cele mai mari mâini pe care le văzusem vreodată la cineva. Am şi eu aproape un metru şi nouăzeci de centimetri înălţime, nu sunt chiar sculptural, dar nici prea ţigărit şi totuşi el mă face să par, prin comparaţie, cam pipernicit.

– Billie şi cu mine ne înţelegem foarte bine, nu încape nicio îndoială, continuă el, divagând şi totuşi afirmându-şi în felul său punctul de vedere. Însă asta nu înseamnă că situaţia nu poate s-o ia la un moment dat razna din senin şi

să mă trezesc peste vreo zece ani cu lucrurile aruncate pe fereastră. Nu poţi şti niciodată ce-ţi rezervă viitorul. Ba nu – iubita mea nu mi-ar face una ca asta. Nu Billie a mea, în niciun caz, mai adăugă Sampson şi izbucnirăm amândoi în râs.

Timp de câteva minute am băut împreună în tăcere. Chiar şi în lipsa conversaţiei, dispoziţia noastră avea de suferit.

– Şi când vrei să mergi să-l vezi iar pe micul Alex? mă întrebă el, pe un ton mai blând. *Ali.* Îmi place cum sună.

– Săptămâna viitoare, John. O să merg la Seattle. Trebuie să finalizăm înţelegerea noastră privind dreptul de vizitare.

Uram acel cuvânt. *Vizitare.* Oare asta era tot ce mai aveam eu în comun cu propriul meu fiu? De fiecare dată când rosteam cu voce tare termenul respectiv, îmi venea să sparg ceva, o lampă, un geam, un pahar.

– Cum naiba o s-o scot la capăt? l-am întrebat pe Sampson. Serios. Cum o să dau eu ochii cu Christine – şi cu Alex – şi să mă comport ca şi cum totul ar fi în regulă? De fiecare dată când îl văd, simt o dureroasă strângere de inimă. Chiar dacă izbutesc să fac ca totul să pară firesc, asta nu-i o modalitate normală de a fi împreună cu propriii copii.

– O să-i fie bine, îmi spuse pe un ton apăsat Sampson. Alex, copilul n-are nicio vină şi nu trebuie să sufere. Iar în afară de asta, gândeşte-te la noi. Nu simţi că te-ai descurcat mulţumitor? Nu ţi se pare că şi eu m-am descurcat destul de frumuşel?

I-am zâmbit.

– Un exemplu mai bun nu puteai să găseşti?

Sampson îmi ignoră gluma.

– Tu şi cu mine n-am prea beneficiat chiar de cele mai

bune condiţii, şi tot am ajuns destul de bine. Ultima dată când te-am văzut nu terorizai pe nimeni. Nu obişnuieşti să dispari de-acasă şi nu ridici niciun deget asupra copiilor tăi. Nu am avut de-a face cu aşa ceva în copilărie şi uite că tot am reuşit să ajung al doilea poliţist ca valoare, din întreg Washington-ul. Apoi el se opri şi se plesni cu mâna peste frunte. Dar ia stai puţin. Acum tu eşti un agent federal cocoşat deasupra biroului şi cu fundul lăţit pe scaun. Asta înseamnă că eu am rămas cel mai valoros poliţist din Washington.

Dintr-odată, m-am simţit de-a dreptul copleşit, atât de dorul de micul Alex, cât şi de prietenia lui John.

– Îţi mulţumesc că eşti lângă mine, i-am spus.

El mă cuprinse cu un braţ imens pe după umeri şi mă strânse tare.

– Păi, unde naiba în altă parte să fiu?

42

Mi-am trezit brusc, în timp ce o uşor buimăcită însoţitoare de zbor se uita ţintă la mine. Mi-am amintit atunci că venise dimineaţa următoare şi că mă întorceam la Los Angeles, cu un avion cu reacţie al companiei aeriene United Airlines. Expresia ei curioasă îmi indica faptul că tocmai îmi pusese o întrebare.

– Poftim? Îmi pare rău, n-am auzit, am spus eu.

– Aţi vrea să vă ridicaţi măsuţa, vă rog, şi să îndreptaţi scaunul? Aterizăm la Los Angeles, peste doar câteva minute.

Înainte de a fi început să picotesc, mă gândisem la

James Truscott şi la felul în care apăruse el atât de brusc în viaţa mea. Să fi fost doar o simplă coincidenţă? Parcă nu-mi prea venea să cred. O sunasem imediat pe o prietenă cercetătoare la Quantico şi o rugasem să-mi furnizeze mai multe informaţii în legătură cu Truscott. Monnie Donnelley îmi promisese că în curând aveam să aflu despre Truscott chiar mai multe decât dorisem să ştiu.

Mi-am adunat hârtiile. Nu fusese o idee prea bună să le las împrăştiate aşa; nu era un lucru care mă caracteriza. Şi nu obişnuiam nici să adorm în timpul zborurilor. Totul se cam întorsese puţin cu fundu-n sus, în ultima vreme. Însă doar puţin, nu-i aşa?

Dosarul meu referitor la cazul crimelor semnate Mary Smith se îngroşase considerabil în doar câteva zile. Recenta alarmă falsă constituia o veritabilă enigmă. Eu nu eram sigur nici măcar de faptul că în spatele acestui recent mesaj s-ar afla cu adevărat Mary Smith însăşi.

Studiind rapoartele asupra crimelor aveam în faţă imaginea unei persoane din ce în ce mai sigură pe ea şi mai încrezătoare în ceea ce făcea, şi cu certitudine tot mai agresivă. Se apropia din ce în ce mai mult de ţintele sale. Locul primului asasinat, unde fusese ucisă Patrice Bennett, era un spaţiu public. Data următoare, crima se petrecuse lângă casa Antoniei Schifman. Acum, toate indiciile arătau faptul că Mary Smith îşi petrecuse o parte din noaptea premergătoare crimei în interiorul casei lui Marti Lowenstein-Bell, mai înainte de a o ucide pe aceasta în piscină.

În tot cazul, acum revenisem la Los Angeles, coborâsem din avion şi închiriasem un automobil – cu toate că probabil aş fi putut să-l rog pe agentul Page să mă ia de la aeroport.

Clădirea oficiului operativ al FBI-ului din Los Angeles umilea în mod vădit sediul central din Washington. În locul labirintului claustrofobic cu care eram obişnuit în capitală, oficiului de aici îi fuseseră destinate, din respectiva construcţie, nouă etaje de largi spaţii deschise, de sticlă şi cu foarte multă lumină naturală. Din birouaşul care îmi fusese destinat, la etajul al cincisprezecelea, aveam o privelişte splendidă până la Muzeul Getty şi chiar dincolo de acesta. În majoritatea oficiilor locale FBI, mă consideram norocos dacă găseam măcar un scaun şi o masă de lucru.

La zece minute după ce ajunsesem acolo, agentul Page începu să dea târcoale prin zonă. Ştiam că era un tip destul de isteţ, extrem de ambiţios, şi care, cu o pregătire adecvată, putea deveni un foarte bun agent, însă, eu în acel moment, numai de cineva care să tragă cu ochiul peste umărul meu n-aveam nevoie. Îmi ajungea cu vârf şi îndesat faptul că îl aveam pe directorul Burns călare pe mine, ca să nu-l mai menţionez şi pe scriitorul James Truscott, biograful meu care mă urmărea precum o umbră, ca să zic aşa. Sau în privinţa lui să fi fost vorba despre altceva?

Page mă întrebă dacă aveam nevoie de ajutor, într-un fel sau altul. Eu am ridicat dosarul, i l-am arătat şi i-am răspuns:

– De cel puţin douăzeci şi patru de ore, dosarul ăsta n-a mai primit date proaspete. Aş vrea să ştiu tot ce a mai aflat detectiv Galletta de la poliţia din Los Angeles. Vreau să aflu chiar mai multe decât a descoperit Galletta. Crezi, ai putea...?

– Mă pun pe treabă, îmi spuse el şi plecă imediat.

Nu-i dădusem doar o însărcinare născocită ad-hoc, ca să scap de el de pe capul meu, ci chiar aveam cu-adevărat nevoie de informaţii proaspete. Iar dacă asta însemna că mai

scăpam şi de prezenţa lui sâcâitoare în preajma mea, atunci era cu-atât mai bine.

Am luat o foaie goală de hârtie şi am mâzgălit pe ea câteva întrebări asupra cărora cugetasem pe drumul de la aeroportul LAX încoace.

M. Lowenstein-Bell – cum anume a izbutit cineva să-l pătrundă în casă?

Ucigaşul are cumva cine ştie ce listă de ţinte? Şi-a stabilit şi vreo ordine de priorităţi? Mai există oare şi nişte legături mai puţin evidente între victime? Nu ar fi cumva cazul să existe aşa ceva?

Cea mai banală formulă în meseria mea este următoarea: *„În ce mod" plus „din ce motiv" este egal cu „cine anume"*. În cazul în care doream să ajung s-o cunosc pe Mary Smith, trebuia să analizez asemănările şi deosebirile – ca şi combinaţiile dintre acestea –, de la caz la caz, ale tuturor scenelor asasinatelor. Asta însemna că trebuia să fac o vizită şi la reşedinţa Lowenstein-Bell.

Am mai scris pe foaia de hârtie: *Expeditor e-mail-uri? Coincidenţe?*

Tot reveneam la acel punct. Cât de multe intersectări reale existau oare între personalitatea asasinului în serie şi personalităţile victimelor cărora le adresa respectivele mesaje? Cât de sincer, ca să mă exprim astfel în lipsa unui termen mai adecvat, era ceea ce scria Mary Smith? Şi cât de mult din mesaje constituia o punere pe piste false, dacă exista şi asta?

Până voi reuşi să-mi dau seama de acest lucru, va fi de parcă aş urmări doi suspecţi. Dacă aveam noroc, următoarea mea întâlnire avea să facă ceva mai multă lumină asupra mesajelor trimise prin e-mail.

Mi-am mai scris pe hârtie şi o altă însemnare: *Seturile de instrumente de lucru?*

Cei mai mulţi dintre ucigaşii care urmau un anumit şablon de operare aveau două seturi de instrumente, şi la fel se întâmpla şi în cazul lui Mary Smith.

Primul set cuprindea instrumentele cu care erau comise omorurile propriu-zise. Pistolul făcea cu siguranţă parte din acest set. Noi ştiam că ea utilizase acelaşi pistol de fiecare dată. Nu eram însă tot aşa de siguri şi în privinţa cuţitului.

Şi mai trebuia luată în considerare şi o maşină. Orice altă modalitate de a veni şi de a pleca părea imposibilă.

Apoi urmau la rând aşa-zisele „instrumente" care îi foloseau asasinului pentru a-şi satisface trebuinţele de natură psihoemoţională.

Acestea erau abţibildurile pentru copii, marcate cu *A* sau cu *B*, precum şi e-mail-urile în sine. De obicei, aceste instrumente erau pentru criminal cu mult mai importante decât armele propriu-zise. Ele constituiau maniera proprie în care Mary Smith anunţa: „Am fost aici" sau „Tot eu sunt autoarea".

Ori, la fel de posibil, iar asta era partea cea mai supărătoare, ele însemnau: „Eu sunt cea care vreau să vă fac pe voi să credeţi că sunt".

Oricum ar fi fost, atitudinea era destul de sarcastică – ceva care putea fi luat şi drept: „Vă provoc să mă prindeţi, dacă vă veţi dovedi în stare".

Mi-am notat pe foaia de hârtie şi acel ultim gând al meu.

Vă provoc să mă prindeţi, dacă vă veţi dovedi în stare?

Apoi am mai scris ceva care mă obseda – şi anume,

Truscott. A apărut acum şase săptămâni. Cine este James Truscott? Care este scopul său?

M-am uitat la ceas. Venise vremea să plec din birou, dacă nu voiam să întârzii la prima mea întâlnire. Dacă aş fi folosit pentru deplasare o maşină de-a FBI-ului, ar fi însemnat ca încă o persoană să mi se uite peste umăr, şi tocmai de aceea închiriasem de la aeroport un automobil.

Am plecat fără să spun nimănui unde mă duc. Dacă era să mă comport din nou ca un detectiv de la Omucideri, aveam de gând s-o fac aşa cum se cuvenea.

43

Măcar aceasta era muncă adevărată de poliţist şi m-am cufundat în ea cu o reînnoită energie şi cu un renăscut entuziasm. De fapt, de-a dreptul debordam de energie şi de entuziasm. Profesoara Deborah Papadakis avea parte de întreaga mea atenţie, în timp ce îmi făcea semn s-o urmez în biroul ei căptuşit cu cărţi, în camera numărul douăzeci şi doi, din clădirea Rolfe de la Universitatea California din Los Angeles. Femeia luă un teanc frumos aranjat de manuscrise de pe singurul scaun disponibil în încăpere şi puse hârtiile pe podea.

–Îmi pot da seama cât de ocupată sunteţi, doamnă profesoară. Dumnezeule, sunteţi mereu extrem de ocupată. Vă mulţumesc că aţi acceptat să mă primiţi, i-am spus eu.

–Te ajut cu multă plăcere, dacă voi putea. Ea îmi făcu apoi semn să mă aşez. De multă vreme n-am mai văzut Los

Angeles-ul chiar atât de îngrijorat, cred că de la Rodney King încoace. E foarte trist ceea ce se întâmplă. După aceea profesoara ridică o mână şi adăugă repede: Deşi probabil că acum nu este acelaşi lucru, nu crezi? Oricum ar fi, este destul de neobişnuit pentru mine. Eu una prefer mai degrabă să citesc nuvele şi eseuri. Adică nu citesc despre crime reale şi nici măcar despre enigme nerezolvate. Îl citesc în schimb pe Walter Mosley, însă acesta e un sociolog teoretician.

– Vreau să-mi spuneţi doar atâta cât veţi putea, am asigurat-o eu şi i-am întins copiile după mesajele de pe e-mail ale lui Mary Smith. Cu riscul de a mă repeta, vă amintesc faptul că noi am aprecia totala dumneavoastră confidenţialitate asupra acestei probleme. Îi accentuasem acest lucru atât pentru binele meu, cât şi pentru cel al investigaţiei. Eu nu aveam permisiunea oficială de a împărtăşi conţinutul e-mail-urilor, nici ei şi nici oricui altcuiva.

Profesoara Papadakis îmi turnă o ceaşcă de cafea dintr-un vechi filtru, iar eu am aşteptat cât timp ea a citit şi a recitit mesajele lui Mary Smith.

Biroul profesoarei părea precum o proprietate imobiliară de primă mână, într-o universitate. Avea vederea către o curte şi o grădină cu statui, unde studenţii puteau să scrie şi să se bucure de frumoasa vreme din California de Sud. Cele mai multe birouri din clădire aveau ferestrele spre stradă. Doamna Papadakis, cu antica ei masă de lucru din lemn de pin şi cu Premiul O. Henry atârnat pe perete, îţi apărea drept o persoană care îşi făcuse încă demult datoria.

În afară de câte un ocazional „hm", ea părea să nu aibă nicio reacţie la adresa celor citite. În cele din urmă, ridică privirea şi se uită lung în direcţia mea. Îi cam pierise culoarea din obraji.

–Ei bine, începu ea inspirând adânc, primele impresii sunt foarte importante, aşa că am să pornesc de-acolo. Profesoara luă un creion roşu. Eu m-am ridicat în picioare şi m-am apropiat să privesc peste umărul ei. Vezi aici? Şi aici? Introducerile sunt dinamice. Ele cuprind lucruri de genul „Eu sunt aceea care te-a ucis" sau „Te-am urmărit aseară cum luai cina". Acestea captează atenţia, sau cel puţin au un asemenea scop.

–Şi din asta aţi tras vreo concluzie anume? Aveam şi eu nişte idei proprii, însă mă aflam aici pentru a afla şi părerea ei.

Femeia clătină din cap.

–Este un stil atrăgător şi antrenant, dar mai puţin spontan. Mai meşteşugit. Această persoană îşi alege cu multă grijă cuvintele. Cu siguranţă nu este o emanare de conştiinţă.

–Îmi daţi voie să vă întreb ce anume mai desluşiţi în felul în care sunt scrise? Asta mi-ar fi de mare ajutor, doamnă profesoară Papadakis.

–Păi, ar exista o senzaţie de... hai să-i zicem de detaşare de propria violenţă a personajului întruchipat. Femeia ridică privirea spre mine, ca şi cum mi-ar fi cerut încuviinţarea. Nu-mi puteam imagina că ea era tot aşa de sceptică. Altminteri avea un aer foarte sigur şi picioarele pe pământ. Ea mai adăugă: În afară poate de pasajele în care vorbeşte despre copii.

–Vă rog să continuaţi, am îndemnat-o eu. Mă interesează în mod deosebit partea cu copiii. Ce anume aţi mai remarcat, doamnă profesoară?

–Atunci când descrie ceea ce a făcut, exprimarea ei este explicativă. Sunt multe propoziţii simple, uneori chiar sacadate. Asta s-ar putea să fie doar o preferinţă stilistică,

însă poate denota şi un soi de lipsă de încredere. Văd aşa ceva mai mereu, atunci când scriitorilor le este frică de materialele pe care le-au conceput. Dacă asta ar fi fost opera unei studente, eu i-aş fi spus să insiste puţin mai mult în privinţa acelor elemente, să le facă ceva mai clare. Profesoara dădu din umeri. Dar, desigur, eu nu sunt psihiatru.

– Din cât mi-am dat seama, cu siguranţă nu sunteţi psihiatru, i-am spus eu. Sunt realmente impresionat. Mi-aţi adus o importantă clarificare.

Ea îmi respinse complimentul, fluturându-şi o mână.

– Altceva ce mai pot face pentru tine? Chiar nimic? De fapt, mi se pare fascinant. Presupun că m-a pălit o curiozitate de-a dreptul bolnăvicioasă.

I-am urmărit figura, în timp ce îşi evalua gândurile, optând apoi să nu continue.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat-o eu. Vă rog, e doar o încercare de a găsi idei inspirate. Nu vă neliniştiţi. Nu-i vorba de a da vreun răspuns greşit. Niciun răspuns nu-i incorect.

Femeia puse jos creionul roşu.

– Vezi tu, aici problema este dacă citeşti ceea ce a scris o persoană sau ceea ce a scris un personaj. Cu alte cuvinte, ar fi vorba despre detaşarea pe care eu o văd ca izvorând din subconştientul persoanei care scrie sau acest lucru este la fel de meşteşugit mimat, ca şi frazele însele? E foarte greu de ştiut precis. Tocmai ăsta-i în cazul de faţă marele mister, ce părere ai?

Asta era cu exactitate chiar întrebarea pe care mi-o pusesem şi eu de mai multe ori. Profesoara nu-mi oferise şi un răspuns la respectiva întrebare, dar cu siguranţă îmi confirmase faptul că aceasta meritase să fie pusă încă de la bun început.

Deodată, ea izbucni într-un râs nervos.

–Sper din tot sufletul să nu acorzi evaluării mele un rol determinant, în cursul cercetărilor din cadrul anchetei pe care o faci. N-aş putea suporta să te fi îndrumat cumva într-o direcţie greşită. Investigaţia e prea importantă ca să aibă o asemenea soartă.

–Să nu vă faceţi niciun fel de griji în privinţa asta. Evaluarea de faţă nu este decât unul dintre nenumăraţii factori pe care îi luăm în considerare. Dar totul constituie un incredibil mister, psihologic, analitic şi literar.

–Probabil că nu poţi suferi să fii silit a te supune la atâta alergătură, doar pentru a aduna nişte biete fărâme de informaţii. Eu personal aşa m-aş simţi.

–La drept vorbind, acest gen de discuţie reprezintă partea cea mai comodă a slujbei mele, am recunoscut eu cu sinceritate.

Următoarea mea întâlnire era aceea care avea să se dovedească mult mai dificilă.

44

Am fost oprit, de către nişte paznici înarmaţi, la poarta proprietăţii Lowenstein-Bell, amplasată în cartierul Bel Air, din Beverly Hills. Alţi doi paznici particulari, aflaţi în partea finală a aleii de acces, îmi verificară încă o dată legitimaţia. În cele din urmă mi s-a permis să mă apropii de casă, aceasta fiind situată în vecinătatea unei şosele şerpuitoare, nu departe de hotelul Bel Air, unde locuisem cândva şi constatasem că

era unul dintre cele mai liniştite şi mai frumoase locuri pe care le-am văzut vreodată.

Când am sunat la intrare, mi-a deschis uşa însuşi Michael Bell. Casa fiind construită în cea mai mare parte din sticlă, l-am văzut de departe apropiindu-se, cu mult înainte de a fi ajuns lângă mine. Mersul său târşâit era foarte elocvent pentru starea sa de spirit.

Există întotdeauna o perioadă de cumpănă, pentru membrii familiei lăsaţi în urmă de asasinarea cuiva. Momentul în care ai nevoie să culegi cele mai multe informaţii importante despre eveniment coincide cu acela în care aceştia doresc cel mai puţin să vorbească despre ceea ce s-a întâmplat. N-am găsit încă un procedeu satisfăcător atât pentru mine, cât şi pentru persoana chestionată.

Domnul Bell nu părea prea potrivit pentru Beverly Hills, cu barba lui blondă şi stufoasă, cu jeanşi şi cu o cămaşă cadrilată decolorată. Aproape că mi-l şi puteam imagina în postura unui tăietor de lemne sau ca pe un fost membru al vreunei formaţii muzicale ca Nirvana sau Pearl Jam, dacă n-ar fi fost înconjurat de acel decor ultramodern. Ştiam din dosar că el şi nevasta lui îşi construiseră casa aceea doar cu câţiva ani în urmă.

Glasul lui Michael Bell, ca şi întreaga manieră a acestuia de a se comporta trădau posomorâta stare de spirit a cuiva aflat încă în stadiile incipiente ale unei dureroase suferinţe. Şi totuşi el mă pofti înăuntru cu multă politeţe.

—Cu ce anume te pot servi? mă întrebă el. Aş putea să-ţi ofer un ceai cu gheaţă. Vrei un ceai răcoritor, agent Cross?

—Mulţumesc, nu te deranja. Nu vreau nimic, i-am răspuns eu.

În apropiere stătea în picioare o menajeră în acelaşi

timp şi bonă, între două vârste, aşteptând să vadă cu ce anume ne putea fi de folos. Mi-am închipuit că femeia respectivă trebuia să fie Lupe San Remo, cea care descoperise în piscină cadavrul stăpânei sale.

–N-avem nevoie de nimic acum, Lupe, îţi mulţumesc, îi spuse domnul Bell în limba spaniolă, continuând apoi, tot în spaniolă: Vrem să luăm cina la ora şapte, te rog.

L-am urmat, trecând printr-un un hol aerisit, unde trei micuţe zâne blonde se adunaseră grămadă într-un fotoliu de dimensiuni gigantice. Respectivele erau, potrivit dosarului, Cassie, Anna şi Zoey, de cinci, şapte şi opt ani. Pe un imens ecran al unui televizor cu plasmă, era încremenită o imagine din *Pe urmele lui Nemo*, oprită temporar.

Le întrerupsesem şi mă simţeam vinovat şi din acea cauză. Mă întrebam dacă „Mary Smith" nutrea cu-adevărat anumite sentimente faţă de copiii victimelor. Iar în caz că aşa era – atunci din ce motiv? Care ar putea fi oare motivaţia unei atât de dezaxate persoane? Şi de ce să o fi ucis pe mama acestor copile?

–Fetelor, acum eu am să merg pentru câteva minute în camera de zi, le spuse tatăl lor. Voi continuaţi să urmăriţi mai departe filmul, fără mine. Bărbatul apăsă pe un buton al telecomenzii şi apoi mări volumul sonorului, în timp ce imaginile din film reîncepuseră să se deruleze pe ecran. Am recunoscut în banda sonoră vocea lui Ellen DeGeneres, probabil datorită faptului că îl văzusem şi eu de vreo douăsprezece ori pe *Nemo*, împreună cu Jannie. Acesteia îi plăcea la nebunie Dorry. Putem sta aici de vorbă, începu domnul Bell, pe când intram într-o boltită cameră de zi. Un perete de sticlă înalt cât trei etaje oferea o uluitoare privelişte a ţărmului oceanului şi, cu mult mai aproape, a piscinei în

care fusese găsită fără viaţă soţia domnului Bell, Marti. Bărbatul se aşeză, cu spatele la piscină, pe o canapea de culoare bej. Obişnuiam să ador acel peisaj, îmi spuse el, după care adăugă: Ca şi Marti de altfel.

– Ai prefera cumva să ne întâlnim şi să discutăm în altă parte? l-am întrebat direct.

– Îţi mulţumesc, îmi răspunse el. E-n regulă. Încerc să mă port cât mai normal cu putinţă. De dragul fetelor. Ca şi pentru propriul meu echilibru mintal. Putem vorbi aici. Ai să-mi pui nişte întrebări?

– Ştiu că ai fost interogat şi de către poliţiştii din Los Angeles. Mai ştiu şi că ei s-au lămurit şi te-au scos din cauză, astfel că voi încerca să te reţin cât mai puţin cu putinţă.

– Apreciez acest lucru. Îţi voi sta la dispoziţie atâta vreme cât vei avea nevoie, îmi spuse el. Te rog să începi. Vreau să fiu de folos la prinderea persoanei care a făcut asta. Am nevoie să simt că ajut şi eu la ceva, că nu stau cu mâinile în sân.

Eu şedeam pe o canapea asemănătoare cu aceea pe care se aşezase Bell. Între noi, se afla pe post de masă un bloc lustruit din marmură.

– Îmi pare rău, dar trebuie să încep cu nişte întrebări de rutină. Avea soţia dumitale vreun duşman de care să ai cunoştinţă? Cineva de care să-ţi fi reamintit după ce s-a întâmplat nenorocirea?

El îşi mângâie uşor barba, după care se frecă la ochi cu ambele mâini.

– Crede-mă, m-am tot gândit la asta. Şi este ca un fel de ironie a sorţii. Marti era una dintre cele mai populare persoane din oraş. Toţi o iubeau, lucru extrem de rar pe-aici. Poţi verifica.

Bărbatul se opri, şi faţa i se strâmbă a plâns. Era foarte aproape de a-şi pierde cumpătul, şi mi s-a părut că-i pot citi gândul. *Toţi o iubeau. La timpul trecut.*

Umerii i se pleoştiră. Se şterse la ochi cu pumnul strâns.

– Îmi pare rău. Mă tot gândesc că tot ce s-a întâmplat a fost doar un vis urât, dar în realitate nu-i aşa.

– Linişteşte-te, i-am spus eu.

Aş fi vrut să-i spun mai mult; aş fi vrut să-i spun că ştiam cum se simţea, că ştiam nu numai cum este să-ţi pierzi nevasta, ci şi cum este să ţi-o pierzi într-un astfel de mod. Cu mai multă vreme în urmă, şi eu mă simţisem la fel precum se simţea el acum. Chiar dacă experienţa lui era asemănătoare cu a mea, el n-ar fi simţit nicio alinare dacă ar fi ştiut asta, şi cu-atât mai puţin dacă ar fi aflat-o din partea unui străin care pe deasupra mai era şi poliţist. Orice lucru personal pe care i l-aş fi spus în acel moment în privinţa respectivă, i l-aş fi spus pentru că m-aş fi simţit eu mai bine spunându-i-l, aşa că am renunţat să-i mai vorbesc despre Maria şi despre felul în care fusese aceasta omorâtă.

– Tată?

Zoey, cea mai mare dintre fiicele lui, se afla în dreptul arcadei dintre camera de zi şi coridor. Cum stătea în spaţiul de trecere, arăta înspăimântată, micuţă şi extrem de singură.

– E-n regulă, dulceaţă, îi spuse el. Totul e bine, nu mi s-a întâmplat nimic rău. Vino puţin aici. Bărbatul îşi desfăcu braţele, iar fetiţa merse la el, ocolind pe departe canapeaua, ca să evite să se apropie de mine. Bell îşi îmbrăţişă fiica, după care amândoi începură să plângă. Mă întrebam dacă micuţa îşi mai văzuse vreodată tatăl plângând. E-n regulă, Zoey, îi repetă el, netezindu-i părul. E-n regulă, Zoey. Te iubesc atât de mult. Eşti o fetiţă foarte bună.

– Te iubesc, tăticule, murmură Zoey.

– Putem continua mai târziu, am spus eu încet. Sau altă dată. Am la dosar declarația dumitale. Oricum n-am nevoie de mult mai mult.

El mă privi cu recunoștință, în timp ce obrazul îi era lipit de căpșorul lui Zoey. Aceasta își schimbase poziția și se mutise pentru a se lipi mai strâns de tatăl ei. Nu încăpea nicio îndoială că erau foarte apropiați, iar eu m-am gândit în acel moment la Jannie.

– Te rog să mă anunți dacă mai pot face ceva pentru a-ți fi de folos, îmi spuse el. Chiar vreau cu-adevărat să fiu de ajutor.

– Mi-ar fi util dacă aș putea să fac doar un tur rapid al casei tale, i-am spus eu.

– Bineînțeles.

M-am întors să ies din încăpere, însă apoi m-am oprit și i-am vorbit din nou, incapabil să mă stăpânesc.

– Faci exact ceea ce trebuie, l-am încurajat eu. Copilele tale au mare nevoie de tine, pentru a trece peste această încercare. Să fii extrem de apropiat de ele.

– Așa voi face. Acum numai pe ele le mai am. Îți mulțumesc. Ești foarte atent.

N-am mai spus nimic altceva, și dacă ar fi să fac o presupunere, aș zice că el și-a dat seama de faptul că eu îi oferisem nu numai sfatul unui polițist, ci și pe acela al unui tată și al unui soț. Și dintr-odată, n-am vrut să mai zăbovesc în casa aceea decât atâta cât era strict necesar.

45

Ca detectiv, mi-ar fi plăcut să-mi fi petrecut mai multe ore în casa Lowenstein-Bell ca să adâncesc toate amănuntele observate, însă în împrejurările date, mi-am acordat doar cincisprezece sau douăzeci de minute.

Am început cu frumoasa piscină şi am rămas o vreme lângă capătul ei adânc, uitându-mă în jos la liniile vopsite cu albastru pe fundul bazinului, pentru a separa culoarele de înot. Se estimase faptul că din poziţia aceea o împuşcase Mary Smith pe Marti Lowenstein-Bell, cu un singur glonţ tras în creştetul capului. Apoi trăsese cadavrul spre ea, la marginea bazinului, cu un minciog de piscină cu plasă mare şi cu mâner lung.

Asasina se ocupase nestingherită după aceea de ciopârţirea feţei victimei cu cuţitul, fără să scoată cadavrul din apă. Tăieturile erau făcute neglijent, cu zecile, în mare grabă, intersectate. *De parcă ar fi vrut să-i şteargă complet imaginea figurii.*

Era asemănător cu ceea ce făceau oamenii câteodată cu fotografiile, când se descotoroseau în mod simbolic de câte cineva, acoperind figura din poză cu câte un X. De altfel, Mary Smith mai distrusese şi câteva fotografii de familie, în biroul de la etajul casei.

M-am uitat în sus, la locul unde îmi imaginasem că se afla acel birou, bazându-mă pe schiţele din dosar.

Drumul firesc dintre piscină şi birou trecea prin camera de zi şi urca apoi treptele din piatră de calcar ale scării din holul principal de la intrarea în casă.

Ucigaşul mai vizitase casa şi înainte de ziua crimei. Cum se întâmplase oare, cu exactitate, acest lucru? Pe la ce oră? Şi... în ce scop? Cum se dezvoltau procesele mintale ale lui Mary Smith?

Când am traversat din nou livingul, Michael Bell şedea împreună cu cele trei fiice ale sale, urmărind toţi patru, cu indiferenţă, filmul lor. Nici măcar nu-şi ridicară privirile la trecerea mea, iar eu nu voiam să-i întrerup încă o dată. Nu ştiu din ce motiv, mi-am amintit cum i-am îmbrăţişat pe Jamie şi pe Day, imediat după ceea ce se întâmplase cu micul Alex, la Seattle.

Holul de la etaj era ca un fel de pod suspendat, din lemn şi din sticlă, care împărţea casa în două. Am urmat traiectoria probabilă a lui Mary Smith până acolo sus, iar apoi mai departe, de-a lungul unei aripi interioare, unde biroul lui Marti era destul de uşor de găsit.

Era unica încăpere cu uşa închisă.

Înăuntru, pe unul dintre pereţii biroului, se vedeau nişte locuri goale unde îmi închipuiam că fuseseră atârnate nişte fotografii de familie. Tot restul camerei părea să fi rămas intact.

Asasinul devine din ce în ce mai curajos, asumându-şi tot mai multe riscuri, iar obsesia sa cu privire la familie rămâne la fel de puternică. Concentrarea ucigaşului este extrem de intensă.

Atenţia mi se îndreptă apoi în direcţia unui scaun de piele, cu spătar înalt, aflat în faţa unui monitor vertical cu diagonala de 53 de centimetri. Acesta era spaţiul de lucru al victimei şi probabil locul unde stătuse Mary Smith, atunci când îi transmisese lui Arnold Griner la *L.A.Times* mesajul ei, prin e-mail.

Geamul biroului dădea spre terasa şi piscina de dedesubt. S-ar fi putut ca Mary Smith să se fi uitat la cadavrul lui Marti, care plutea cu faţa în jos, în timp ce scria mesajul la calculator. Îi repugnase cumva? O înfuriase oare acea imagine? Sau simţise doar o uriaşă satisfacţie, în timp ce şedea acolo şi privea în jos, la victima ei?

Ceva îmi atrase atenţia. Fotografiile distruse şi recenta vizită tainică de la cafeneaua aceea. Un lucru pe care profesoara Papadakis mi-l spusese în legătură cu o anumită „lipsă de încredere". Şi altceva la care mă gândisem eu în acea dimineaţă. *Lui Mary Smith nu-i plăcea ceea ce vedea la locurile crimelor. Oare aşa era?*

Şi cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu-atât mi se părea că faptul reflecta tot mai evident o pregnantă imagine din trecut, care o deranja pe Mary Smith. O anumită parte din ea pe care voia s-o evite îi devenea din ce în ce mai clară. Reacţia ei era aceea de respingere. Îmi displăcea profund să mă gândesc la acest lucru, dar probabil că ea îşi pierdea controlul.

Apoi m-am corectat, spunându-mi că *ucigaşul* îşi pierdea controlul.

46

În seara aceea stăteam întins pe spate pe patul din camera de hotel. Mintea mi se învârtea în diverse direcţii dintre care niciuna nu mi se părea că merită osteneala în ceea ce mă privea, din cât puteam să-mi dau eu seama în momentul respectiv.

Mary Smith. Patologia acesteia. Inconsecvenţele ei. Posibila motivare a crimelor. Nimic limpede până în acea clipă.

Jamilla. Nici acolo nu se clarificase nimic. Nu ajunsesem nici măcar să mă apropii de rezolvarea acelei probleme.

Familia mea pe care o lăsasem la Washington. Situaţia era în continuare la fel de încurcată.

Christine şi Alex Junior. Cea mai tristă dintre toate problemele mele.

Eram conştient de faptul că nicio latură a vieţii mele nu primise din partea mea în ultima vreme atenţia pe care ar fi meritat-o.

Totul începea parcă să-mi solicite din ce în ce mai mult efort.

Îi ajutasem pe alţii să se descurce cu acest fel de depresie, dar niciodată pe mine însumi.

Ajunsesem astfel la impresia că nimeni nu se pricepea foarte bine să se autoanalizeze.

Ţinându-se de cuvânt, Monnie Donnelley îmi transmisese deja ceva informaţii despre James Truscott.

Pur şi simplu, acesta demisionase din slujbă. Ambiţios, uneori chiar brutal, era însă un respectat membru al celei de-a patra puteri în stat, presa. Nu părea să aibă vreo legătură cu crimele Mary Smith.

M-am uitat la ceas, am murmurat o înjurătură şi am telefonat acasă, sperând să-i mai prind pe Jannie şi pe Damon înainte ca ei să fi mers la culcare.

–Bună ziua, aici reşedinţa Cross. Jannie Cross la telefon.

M-am trezit că zâmbesc.

–Nu e magazinul de îmbrăţişări şi de săruturi? Aş vrea să fac o comandă, vă rog.

–Bună, tăticule. Ştiam că aveai să suni.

–Chiar atât de previzibil sunt? Nu-i nimic. Voi doi sper că vă pregătiţi de culcare, nu-i aşa? Spune-i lui Damon să ridice şi el receptorul, la celălalt telefon.

–L-am ridicat deja. Mi-am închipuit eu că tu suni. Eşti într-adevăr destul de previzibil. Iar acesta este un lucru foarte bun.

Din doar câteva replici, am reuşit să-mi dau seama de ceea ce făceau copiii mei.

Damon încerca să mă determine prin linguşeli să-l las să-şi cumpere un CD cu o consultativă garanţie părintească. Dar n-a adus vorba despre nicio vânzare şi n-a rostit încă niciun cuvânt nici despre misterioasa lui prietenă.

Jannie se pregătea pentru prima ei manifestare ştiinţifică şi voia să afle dacă îi puteam supune pe prietenii ei la un detector de minciuni.

–Bineînţeles. Imediat după ce vă voi supune la el pe tine şi pe Damon.

Apoi Jannie îmi spuse ceva care mă nelinişti extrem de mult.

–Scriitorul acela a venit din nou aici. Nana l-a luat la goană. I-a spus nişte lucruri usturătoare, categorisindu-l drept „o veritabilă ruşine pentru tagma profesiunii sale".

După ce am terminat discuţia cu copiii am vorbit şi cu Nana, iar apoi am cerut să mi se aducă ceva de mâncare în cameră.

În cele din urmă am sunat-o şi pe Jamilla, la San Francisco.

Iniţiasem apelurile telefonice în ordinea inversă caracterului stresant al acestora, eram conştient de acest lucru, lăsându-le la urmă pe cele mai dificile.

Bineînţeles că mai luasem în considerare şi chestiunea fusurilor orare ale locurilor unde sunam.

– Întreagă această dandana cu Mary Smith a devenit cu rapiditate o adevărată problemă naţională, îmi spuse Jamilla. Pe-aici pe la noi umblă vorba că Departamentul de Poliţie din Los Angeles se află încă departe de a o prinde.

– Hai să mai vorbim şi despre altceva decât numai de treburile de serviciu, i-am spus eu. Eşti de acord?

– La drept vorbind, tocmai mă pregăteam să plec. Am întâlnire cu un prieten... şi suntem numai prieteni, adăugă ea puţin cam prea repede. Să nu fii îngrijorat din pricina asta.

Mie mi se părea că mesajul codificat era tocmai acela de *a mă îngrijora în privinţa respectivă*.

– Desigur, du-te.

– Vorbim mâine? mă întrebă ea. Iartă-mă. Trebuie să fug. Rămâne aşadar pe mâine, Alex?

I-am promis că da, după care am pus receptorul în furcă.

Suntem numai prieteni, mi-am repetat în gând.

Terminasem primele două apeluri telefonice şi mai aveam încă unul.

Îl mai aveam pe cel cu-adevărat cel mai dificil dintre toate.

Am ridicat din nou receptorul şi am format numărul pe care îl ştiam pe dinafară.

– Alo?

– Sunt eu, Alex.

Christine făcu o pauză – ca un alt răspuns indescifrabil.

– Bună, îmi răspunse ea într-un târziu.

– Aş putea vorbi cu Alex?

– Sigur că da. Aşteaptă puţin, ca să-l chem. Tocmai şi-a terminat cina. Acum e în camera lui de joacă.

Am auzit un foşnet, urmat de vocea atenuată a lui Christine.

– La telefon e tăticu'. Acel cuvânt îmi produse o strângere de inimă – caldă şi în acelaşi timp plină de regret.

– Bună, tati. Tonul emoţionat al glasului său trezi în mine o mulţime de simţăminte amestecate, dar în principal era vorba despre faptul că mi-era foarte dor de el. Îi şi puteam vedea feţişoara dulce şi zâmbetul larg.

– Bună, căţeluşule. Ce mai e nou?

Dar la fel ca orice alt copil de trei anişori, micul Alex nu era, din nefericire, chiar foarte rapid şi deprins cu vorbitul la telefon, astfel că a fost din păcate o conversaţie laconică.

După o întrerupere deosebit de lungă, am auzit-o din nou în fundal pe Christine.

– Spune-i pa!

– Pa.

– La revedere, i-am zis eu. Te iubesc, amice.

– Te iubesc, tati.

Apoi micul Alex mi-a închis telefonul. După acel categoric declic, m-am trezit din nou în camera mea de hotel, singur doar cu cazul Mary Smith şi simţind într-un mod acut lipsa tuturor celor pe care îi iubeam mai mult decât orice pe lume, mai mult decât iubeam viaţa însăşi.

Acela era gândul care îmi domina mintea. Oare ce însemna asta?

PARTEA A TREIA

FAPTE ÎNȘELĂTOARE

47

Mary Smith şedea pe o bancă din parc, în timp ce micuţa şi iubita ei Ashley se maimuţărea frenetic pe locul de joacă al copiilor. Era un lucru bun. Acel efort fizic era suficient pentru a o obosi pe fetiţă, înainte ca Mary să meargă să-i ia pe Brendan şi pe Adam din vizitele în care se distrau. Mary spera că îi va rămâne astfel suficientă vreme pentru a-şi putea limpezi creierul, după o altă zi imposibilă. Se uită la agenda nouă-nouţă din poala ei, admirându-i frumoasa hârtie groasă şi minunata copertă pânzată.

Jurnalele constituiau unica mare extravaganţă din viaţa ei. Se străduia să scrie câte puţin în fiecare zi. Poate că, mai târziu, copiii aveau să citească ceea ce scrisese ea, şi să afle cine era cu-adevărat mama lor, în afară de Bucătăreasa, Menajera şi Şoferul. Între timp însă, până şi jurnalul complotase împotriva ei. Fără să se gândească, scrisese în el, chiar pe prima pagină: *roşii, morcovi, cereale, suc, scutece.* La naiba!

Asta chiar că era inadmisibil! Mary rupse cu grijă respectiva foaie de hârtie. Poate că era un lucru caraghios, însă ea considera acel jurnal ca pe un obiect sacru, în care nu se cuvenea să-ţi notezi o listă de cumpărături.

Deodată, femeia îngheţă, dându-şi seama că n-o mai vedea nicăieri pe Ashley! *Of, Doamne, unde-o fi dispărut?*

Doar cu câteva clipe mai înainte fetiţa fusese acolo, iar acum se făcuse nevăzută.

Sau poate că nu trecuseră doar câteva clipe. Mary se încordă. Era posibil oare să fi trecut mai mult decât câteva clipe? Trecuse cumva mai mult timp?

–Ashley? Iubito?

Ochii ei parcurseră iute micul şi aglomeratul loc de joacă pentru copii. Se vedeau câteva fetiţe cu căpşoare blonde cu clăi ciufulite de păr, dându-se în leagăne sau alergând de colo-colo, însă niciuna dintre ele nu era Ashley a ei. Întreaga zonă de joacă era îngrădită cu un gard din fier forjat. *Cât de departe ar fi putut să ajungă?* Femeia se îndreptă spre poartă.

–Scuzaţi-mă, nu cumva aţi văzut o fetiţă? Are părul blond, jeanşi şi un tricou roşu.

Se părea că nimeni n-o văzuse.

Of, Dumnezeule, nu aşa ceva. Nu. Nu.

Exact în acel moment, Mary o zări din nou. Inima aproape că-i sărise din piept. Ashley se ascunsese îndărătul unui copac din apropierea unui colţ al terenului de joacă. Femeia scoase un mic hohot de râs, simţindu-se în sinea ei jenată de faptul că intrase atât de repede în panică. *Of, Doamne, ce se întâmplă oare cu mine?*

Se apropie apoi de fiica ei.

–Ce faci tu aici, dulceaţă?

–Mă jucam de-a v-aţi ascunselea, îi răspunse micuţa. A fost doar un joc, mămico.

–Şi cu cine anume te jucai, pentru numele lui Dumnezeu? Se străduia să nu ridice prea tare tonul. Lumea din jur deja începuse să se uite la ele ca la urs.

– Cu tine. Fetiţa îi zâmbi atât de dulce încât Mary abia mai rezista.

Ea se aplecă foarte jos şi îi şopti fiicei sale la ureche:

– Ashley, n-ai voie să fugi şi să te ascunzi aşa. Înţelegi tu? Dacă tu nu mă mai poţi vedea pe mine, atunci nici eu nu te mai pot vedea pe tine. Bine?

– Bine.

– Perfect. Iar acum, ce-ar fi să te duci să încerci să te mai şi caţeri puţin?

Mary se aşeză pe o altă bancă, departe de furtuna generală de priviri dezaprobatoare. O tânără mamă care citea din *L.A. Times* zâmbi în direcţia ei şi o salută:

– Bună.

– Probabil că nu eşti de pe-aici, îi replică Mary, măsurând-o rapid, din cap până-n picioare.

Glasul celeilalte femei avea un ton oarecum defensiv.

– De ce spui asta?

– În primul rând, fiindcă nimeni de pe-aici nu-ţi arată atâta amabilitate, îi răspunse Mary, după care îi surâse şi ea. Iar în al doilea rând, cineva din altă parte recunoaşte pe altcineva din altă parte. Eu sunt de loc din Vermont.

Cealaltă femeie se arătă uşurată.

– Iar eu sunt din Baltimore, zise ea ducându-şi o mână la piept. Am auzit că aici, în California, toată lumea este prietenoasă. Şoferii se opresc şi te lasă să traversezi, nu-i aşa? În Baltimore, n-ai să vezi asta.

– E-adevărat.

– Însă nici aşa ceva n-o să găseşti. Ea îi arătă prima pagină din *Times*.

– Ai auzit despre treaba asta? o întrebă femeia. Trebuie să fi auzit.

– În zilele noastre, ar fi şi greu să nu auzi.

– Mă întristează extrem de mult. Ştiu că s-ar cădea să-mi fie frică, dar realmente îmi pare nespus de rău pentru familiile acelea.

Mary dădu din cap, cu gravitate.

– Ştiu. Şi mie. E-ngrozitor, nu-i aşa? Sărmanii copii, sărmanii copii. Simţi că-ţi vine să plângi şi să nu te mai opreşti.

48

Potrivit statisticilor pe care tocmai le studiam la masa mea de lucru, aproximativ optzeci şi nouă la sută dintre femeile dovedite a fi asasine în serie foloseau pentru omorârea victimelor lor otrava, sufocarea şi injecţiile letale. Mai puţin de zece la sută dintre ucigaşe alegeau pentru comiterea crimei o armă de foc şi nu era înregistrată niciuna care să fi folosit un cuţit.

Constituia oare Mary Smith excepţia care confirma regula?

Nu-mi venea să cred aşa ceva. Dar se părea că eram unicul care gândea aşa.

Am trecut în revistă întreaga grămadă de decupări, de fotografii şi de articole împrăştiate pe masă în faţa mea, ca pe nişte bucăţele din mai multe puzzle-uri diferite.

Aileen Wuornos era una dintre adeptele armelor de foc. În 1989 şi 1990 ea a omorât cel puţin şapte bărbaţi, în Florida. Atunci când a fost arestată, femeia a fost decretată de către presă drept prima ucigaşă în serie, din întreaga istorie a Americii. Ea era probabil cea mai vestită, dar nici pe departe prima. Aproape jumătate dintre cele aflate în statistici erau un fel de văduve negre – omorâtoare de bărbaţi – ori mânate de răzbunare. Cele mai multe dintre ele aveau, într-un fel sau într-altul, relaţii de rudenie cu victimele lor.

Bobbie Sue Terrell, de profesie infirmieră în spital, a injectat unui număr de doisprezece pacienţi doze mortale de insulină.

Dorothea Montalvo Puente i-a otrăvit pe nouă dintre chiriaşii ei, ca să-şi poată însuşi asigurările acestora de asistenţă socială.

În uşa biroului se ivi figura lui Maureen, secretară la serviciul operativ.

– Vrei să-ţi aduc ceva de mâncare de la In-n-Out Burger?

Am ridicat privirea şi mi-am dat seama că se făcuse deja întuneric şi că, la drept vorbind, aveam o foame de lup.

– M-aş bucura dac-ar avea un sandvici cu pui la grătar. Şi nişte suc de portocale, îţi mulţumesc.

Ea râse din toată inima.

– Dar un hamburger sau un cheeseburger nu ţi-ar fi pe plac?

Întrucât somnul şi viaţa personală mi se făcuseră deja varză, încercam să evit pe cât posibil măcar mâncarea

nesănătoasă. De zile întregi nu mai mâncasem porcării. Ultimul lucru de care aş mai fi avut nevoie pe coclaurile unde ajunsesem ar fi fost acela de a-mi deregla şi digestia. I-am spus fetei să nu-mi aducă nimic, pentru că aveam să mă descurc singur, până la urmă.

Un minut mai târziu, agentul Page începu să se fâţâie şi el pe lângă masa mea de lucru.

–Cum merge? mă întrebă el. Ai descoperit ceva?

Mi-am desfăcut braţele, arătând către mulţimea de informaţii din faţa mea.

–Profilul ei nu se prea potriveşte cu toate astea.

–Lucru probabil valabil şi pentru aproximativ jumătate dintre criminalele în serie din istorie, în momentul activităţii lor, îmi replică Page. Tânărul agent mă impresiona din ce în ce mai mult.

–Dar ce se mai aude cu bunii noştri prieteni de la poliţia din Los Angeles? Din partea lor ai mai primit vreo noutate?

–Bineînţeles, îmi răspunse el. Ne-au trimis rapoartele balistice preliminare asupra armei folosite. Ascultă aici - este vorba despre o vechitură celebră. Un Walther PPK, acelaşi de fiecare dată. O să aibă loc mâine o informare completă în privinţa asta, dacă vrei să participi. Dacă nu, atunci o să-ţi spun eu ce anume a mai apărut nou.

Era o informaţie surprinzătoare şi foarte ciudată - vechimea armei crimelor.

–Şi cât de veche este arma? Au aflat?

–Are pe puţin douăzeci de ani, ceea ce adânceşte şi mai mult misterul, nu? Ar putea fi greu să dai de urma unei asemenea arme.

–Crezi că numai ăsta-i motivul pentru care o foloseşte?

Doar faptul că arma este greu de depistat? l-am întrebat mai mult gândind cu voce tare. Page trecu mintal în revistă în mod instantaneu o mulţime de posibilităţi.

– Ea nu este o profesionistă în domeniu, da? Poate că aceasta este o armă pe care o deţine de foarte multă vreme. Sau poate că femeia ucide de mai mult timp decât credem noi că o face. Ar fi de asemenea posibil să o fi găsit întâmplător. Ori poate că arma i-a aparţinut iniţial tatălui ei.

Toate astea erau presupuneri cu greutate, provenite totuşi doar dintr-o rapidă cugetare.

– Câţi ani ai? l-am întrebat, devenind dintr-odată curios în privinţa lui.

El mă privi cam chiorâş.

– Ooo, dar n-are nicio relevanţă să mă întrebi una ca asta.

– Linişteşte-te, i-am spus eu. Nu este un interviu pentru angajare. Mă întrebam şi eu aşa. Eşti cu mult mai sprinten la minte decât destui indivizi pe care i-am văzut în ultima vreme ieşind de la Quantico.

– Am douăzeci şi şase de ani, îmi răspunse el, afişând un zâmbet larg.

– Eşti foarte bun, Page. Totuşi, mai trebuie să lucrezi la partea de trucuri.

Expresia nu i se schimbă.

– Cunosc şi partea cu trucurile, doar că n-am nevoie de ea aici, la serviciul operativ. Apoi, imitând la perfecţie felul de a vorbi al surferilor, îmi spuse: Da, bătrâne, ştiu ce gândeşti despre mine, însă acum că mi-am încheiat ucenicia de surfer, sunt totalmente dedicat activităţii mele actuale.

Am râs satisfăcut, chiar dacă mai mult în sinea mea.

– Page, să ştii că nu mi te pot imagina urcat pe o planşă de surfing, l-am asigurat eu.

– Ba poţi s-o faci în voie, bătrâne, replică el.

49

A doua zi, pe la ora cinci, sala de conferinţe de la sediul Departamentului de Poliţie din Los Angeles era ticsită de lume, precum o conservă de sardele. M-am rezemat de peretele dinspre partea din faţă a încăperii, aşteptând cu Jeanne Galletta să dea startul întregii nebunii.

Aceasta apăru mergând în pas vioi, însoţită de Fred Van Allsburg, şeful de la mine de la birou, de Alan Shrewsbury, şeful poliţiei din Los Angeles, precum şi de un al treilea bărbat, pe care nu-l cunoşteam. Jeanne arăta cel mai bine din acel mic grup, şi în acelaşi timp era singura sub cincizeci de ani.

– Cine-i tipul acela? l-am întrebat pe un poliţist de lângă mine. Acela în costum albastru.

– Michael Corbin.

– Cine?

– Viceprimarul. Şi are doar valoarea costumului de pe el. În rest, e inutil precum ţâţele unui taur.

Într-un fel, eram destul de mulţumit şi în acelaşi timp şi puţin rezervat, pentru că nu mi se ceruse să vorbesc şi eu la acea întrunire. Politica era nelipsită de la un atât de important caz de omucidere. Speram doar ca aici, la Los

Angeles, politicienii să nu încerce să-şi aroge un rol mai mare ca de obicei.

Galletta mă salută, printr-o mică înclinare din cap, înainte de a începe:

–Gata oameni buni, hai să-i dăm drumul. Se făcu liniște. În acel moment, viceprimarul dădu mâna cu Van Allsburg şi se strecură afară, printr-o uşă laterală. Cum? Ce-o mai fi însemnând şi asta oare? Vizita lui nu marcase o prezență charismatică, ci mai curând una fantomatică. Apoi Galletta începu: Mai întâi să trecem în revistă lucrurile de bază.

Şi ea enumeră la iuțeală toate elementele caracteristice ale cazului – Waltherul PPK, abțibildurile pentru copii marcate cu două *A*-uri şi un *B* şi victimele, aşa-numite Mame Ideale, ăsta din urmă fiind desigur punctul de vedere susținut de către presă. Ba un ziar extrem de răutăcios şi de deplasat botezase cazul cu sintagma „Crimele nevestei vitregite". Galletta ne reaminti faptul că formulările exacte ale e-mail-urilor pe care le trimisese Mary la ziarul *L.A. Times* constituiau niște informații absolut confidențiale.

Au fost apoi puse şi câteva întrebări.

Cunoştea sau presupunea poliția sau FBI-ul existența vreunei legături între Mary Smith şi alte crime comise în zonă? Răspunsul a fost: *Nu.*

De unde avem certitudinea că este vorba de un singur agresor? Răspunsul a fost: *Nu suntem absolut siguri de aşa ceva, dar toate semnele par să indice acest lucru.*

Cum se face că ştim că asasinul este femeie? Răspunsul a fost: *Sub un abțibild lipit la cinematograful din Westwood a fost descoperit, prins şi lipit, un fir de păr de femeie, aparținând, după toate probabilitățile, ucigaşei.*

–Acesta ar putea fi un moment extrem de potrivit pentru a-l ruga pe agentul Cross să ne ofere o imagine generală a profilului de suspect pe care l-a stabilit până în acest moment FBI-ul. Doctor Cross a venit aici de la Washington, acolo unde a rezolvat nişte cazuri în care au fost implicaţi asasini în serie precum Gary Soneji şi Kyle Craig.

Aproximativ o sută de perechi de ochi se întoarseră simultan ca să mă privească. Mă gândeam că venisem la acea informare ca simplu observator, iar acum ajunsesem în centrul atenţiei generale. N-avea niciun rost să irosesc neaşteptata ocazie care-mi fusese oferită pe tavă, şi cu-atât mai puţin să-i fac pe toţi să-şi piardă timpul în mod inutil.

–Ei bine, aş vrea să încep prin a vă spune că eu unul nu sunt absolut convins de faptul că Mary Smith ar fi femeie, le-am trântit-o pe neaşteptate.

Asta ar fi fost cazul să-i trezească din picoteală până şi pe cei din rândurile cele mai din spate ale sălii.

50

Şi vorbele mele chiar au dezmorţit sala, care a fost brusc străbătută de un freamăt. Măcar izbutisem să le captez tuturor atenţia.

–Nu zic nici că ucigaşul este cu certitudine bărbat, dar noi încă n-am eliminat această posibilitate. Şi nu cred că ar trebui să fie eliminată niciuna dintre cele două variante, am opinat eu, ridicând puţin tonul, pentru a acoperi rumoarea surdă din sală. Dar indiferent de sexul făptaşului, sunt în

măsură să vă spun câteva lucruri despre acest caz. Deocamdată, în lipsa unei certitudini în această privinţă, voi utiliza în mod convenţional pronumele *ea*, pentru desemnarea autorului crimelor, în persoana aşa-numitei Mary Smith. Probabil că ucigaşa este de rasă albă şi are între treizeci şi cinci şi patruzeci de ani. Se deplasează cu propria ei maşină, una care să nu atragă prea mult atenţia în selectele vecinătăţi ale locurilor unde au fost comise crimele. Cel mai probabil este o persoană cultă şi educată şi mai mult ca sigur are o slujbă, dar nu şi o profesie anume, nefiind nici asasin plătit. Poate că persoana respectivă are un soi de poziţie ierarhică în domeniul serviciilor, rang pentru care s-ar putea foarte bine să fie supercalificată, dar în care nu este apreciată la justa ei valoare.

Am continuat tot aşa încă puţin, iar apoi am răspuns şi la câteva întrebări venite de la mulţimea strânsă acolo. După ce am terminat eu, Jeanne Galletta le-a dat cuvântul celor de la serviciul de balistică, pentru ca aceştia să-şi facă expunerea detaliată asupra armei. Apoi a învăluit cu privirea întreaga adunare.

– Şi acum o ultimă chestiune, zise ea. Kileen, te rog să iei loc. Îţi mulţumesc, Gerry. Încă nu s-a terminat şedinţa. O să vă spun eu când se va încheia. Aşteptă până se făcu linişte în sală, după care vorbi din nou: Cred că nici n-ar mai fi nevoie să vă vorbesc şi despre felul de-a dreptul ridicol în care este prezentat cazul în presă. Vreau ca *fiecare* dintre voi să gândească, să acţioneze şi să se comporte ca şi cum ar avea în permanenţă o cameră de luat vederi îndreptată asupra sa, deoarece chiar aşa presupun că stau lucrurile. Nu vreau să existe niciun fel de scurgeri de informaţii. Situaţia este la fel de gravă ca şi un cancer la plămâni ajuns în faza terminală.

Procedura standard de operare trebuie să rămână strict secretă.

Am remarcat faptul că, în timp ce vorbea, Galletta mai trăgea din când în când cu ochiul şi în direcţia lui Van Allsburg. Procedura fusese probabil tema întrunirii lor confidenţiale cu viceprimarul. Mi-a trecut atunci prin minte faptul că ne aflam într-un an electoral. Primăria dorea rezultate clare şi o rezolvare cât mai rapidă a cazului. Personal, mă cam îndoiam că aşa avea să se întâmple.

–Deocamdată, cam asta-i tot, concluzionă Galletta. Încăperea se însufleţi brusc.

Galletta îmi căută şi îmi prinse privirea, dând apoi din cap în direcţia sălii de consiliu din spate.

Am fost nevoit să mă strecor cu greu prin mulţime, pentru a ajunge acolo, întrebându-mă despre ce voia să discute cu mine.

–Ce s-a întâmplat? am întrebat-o în timp ce ea închidea uşa în urma noastră.

–Ce naiba a mai fost şi *asta?* se răsti ea la mine.

Am privit-o pieziş.

–Ce naiba a mai fost şi... ce anume?

–Să mă contrazici, să vorbeşti despre Mary Smith cu şi cum ar fi bărbat şi să derutezi lumea. Am nevoie ca toţi oamenii mei să rămână concentraţi şi tu trebuie să mă anunţi înainte de a da drumul din senin unor astfel de variante fanteziste.

–Variante fanteziste? Din senin? Am mai vorbit despre asta şi ţi-am spus ce părere aveam.

–Da, iar noi am respins-o încă de la bun început.

–Nu, n-am respins-o noi, de comun acord. Doar *tu* ai făcut asta, Jeanne. Ştiu că te afli sub o mare presiune...

–La naiba, bineînţeles că sunt sub presiune. Aici

suntem la Los Angeles, nu la Washington. Tu n-ai idee cum este.

– Ba mai știu și eu câte ceva. Iar pe viitor, dacă vrei să prezint situația și să n-ai surprize neplăcute din partea mea, ar trebui să ne punem dinainte de acord. Încearcă să-ți amintești ceea ce ai spus acolo, despre cum i-am prins pe Clury Soneji și pe Kyle Craig.

Mă străduiam să rămân calm și chiar tolerant, menținând un ton stăpânit, însă nici n-aveam de gând să cedez și să bat în retragere, în fața încercărilor de intimidare.

Jeanne scrâșni din dinți și își lăsă pentru un moment privirea în jos.

– Foarte bine. Ai dreptate. Iartă-mă.

– Iar dacă vrei să știi cu tot dinadinsul, eu nu susțin că tu trebuie să fii în mod obligatoriu de acord cu mine. În definitiv este cazul tău, însă când ai de-a face cu ceva atât de mare și de greu de mânuit, îți dorești să poți deține cât mai mult control cu putință.

– Știu, știu. Ea suspină prelung, dar nu fusese un suspin de ușurare, ci mai curând o încercare de a răsufla adânc, pentru a-și drege glasul. Apoi îmi zâmbi și adăugă: Știi ceva? Ce-ar fi să mă revanșez față de tine? Îți place sushi? Doar trebuie să mănânci și tu ceva, nu? Și-ți promit că n-o să mai aduc vorba despre treburile de la serviciu.

– Îți mulțumesc, i-am răspuns cu politețe, dar, din nefericire, încă nu mi-am terminat ziua de lucru. De-aici trebuie să mă întorc la birou, Jeanne. Și chiar nu cred că ucigașul ăsta poate să fie femeie. Și-atunci, cine-o fi el oare? Rămâne pe altă dată să luăm masa împreună, bine?

– O lăsăm pe altă dată, încuviință Jeanne Galletta, plecând în grabă, așa precum intrase și în sala de conferințe.

51

Pentru următoarele câteva ore am rămas foarte concentrat, menţinându-mi una dintre acele stări extrem de productive de muncă, stare pe care mi-aş dori să o pot atinge de fiecare dată când mă aşez la masa de lucru.

Am parcurs, în cadrul sistemului de baze de date VICAP, mai multe teorii, căutând orice fel de potrivire posibilă cu grupul de crime din Los An geles, însă negăsind nici măcar ceva cât de cât apropiat.

Într-un târziu, tot mi-a atras ceva atenţia. Era vorba despre un triplu asasinat, comis cu mai bine de şase luni în urmă.

Totul se petrecuse însă la New York şi nu la Los Angeles, dar crimele fuseseră comise într-un cinematograf, şi anume, Sutton, de pe strada East 57, iar amănuntele păreau incitante, la o primă vedere.

În primul rând, cazul acestor trei crime rămăsese neelucidat. Nici pe departe nu reuşise Departamentul de Poliţie din New York să soluţioneze enigma. La fel ca şi în cazul asasinatelor din Los Angeles.

Nici pentru cele trei omoruri de la New York nu putuse fi identificat un motiv evident. Acest ultim amănunt era extrem de important. Poate că această serie de crime comise după un anumit şablon începuse cu mult mai devreme decât îşi imaginase până acum cineva. Şi poate că ucigaşul era de origine din New York.

Am reţinut însemnările poliţiştilor din New York asupra

cazului şi le-am citit. Un spectator, client al cinematografului Sutton, împreună cu doi angajaţi ai respectivului cinematograf, fuseseră ucişi în aceeaşi după-amiază. Teoria de lucru a detectivilor fusese aceea că lucrătorii de la cinematograf intraseră peste ucigaş, imediat după ce acesta îl omorâse pe un bărbat pe nume Jacob Reiser, din Brooklyn. Reiser avea douăzeci de ani şi era student la cinematografie, la Universitatea din New York.

Apoi, altceva mi-a atras atenţia – şi anume, arma crimei, menţionată în raport. Pe baza gloanţelor scoase din cele trei cadavre, s-a ajuns la concluzia că se folosise un Walther PPK.

Arma utilizată la omorurile din Los Angeles era tot un Walther PPK, deşi se părea că aici era vorba despre un model şi mai vechi.

Însă altceva mi-a atras atenţia cel mai tare: *Crimele de la New York fuseseră comise în toaleta bărbaţilor.*

52

Era o veste extraordinară – acumulam puncte de camere de hotel suficiente pentru o viaţă întreagă. Problema era însă aceea că nu voiam să mai văd hotel în faţa ochilor, tot restul vieţii. Nici West Los Angeles nu se prea întrecea cu distracţiile oferite. Mă întinsesem în pat şi frunzăream prin carnetul meu de însemnări, având alături un sandvici cu pui, pe jumătate mâncat, şi o apă minerală clocită.

Când telefonul sună, am ridicat cu recunoştinţă receptorul. Era Mama Nana.

–Tocmai mă gândeam la nişte cotlete de porc cu pâine proaspătă, şi uite că m-ai şi sunat, i-am spus eu.

–De ce mă linguşeşti tu atâta, Alex? Ai interes să obţii ceva de la mine? Ai intenţia cumva să-mi spui că nu vii acasă în weekendul următor?

–Nu chiar.

–Alex...

–Ba vin acasă. Şi te rog să mă crezi că nu-mi doresc nimic mai mult decât să las cazul ăsta departe în urma mea. Însă o să mă mai fâţâi încolo şi-ncoace de câteva ori.

–Alex, aş vrea să te gândeşti bine şi pe îndelete şi să-mi spui cât timp crezi că mai ai nevoie să stai în California. Până la urmă serviciul acesta nou e şi mai rău decât celălalt dinaintea lui.

În mod vădit, perioada de graţie de după procesul de custodie pentru micul Alex se încheiase, iar Nana redevenise aceeaşi dintotdeauna, exagerând peste măsură. Şi nu că n-ar fi avut în mare parte dreptate.

–Ce mai fac copiii? am întrebat-o eu în cele din urmă. Aş putea să vorbesc cu ei? *Şi nu mai ţipa aşa de tare, bătrânico, fiindcă îmi spargi timpanele.*

–Copiii sunt bine mersi, Tăticule. Şi doar ca un fapt divers, dacă vrei să ştii, la fel de bine mersi sunt şi eu acum.

–Ţi s-a întâmplat ceva? am întrebat-o.

–Nu. Am avut numai o ameţeală. Nimic altceva mai grav. Azi a venit să mă consulte Kayla Coles. Totul e-n regulă. Doctor Coles mi-a făcut revizia. Sunt bună pentru încă zece mii de mile.

–Dacă te cunosc eu bine, şi chiar că te cunosc cu

adevărat, asta înseamnă că ai avut o ameţeală cumplită. Ţi-ai pierdut din nou cunoştinţa?

–Nu, nu mi-am pierdut cunoştinţa, îmi răspunse ea pe un ton de parcă asta ar fi fost cea mai ridicolă idee pe care o auzise vreodată. Sunt doar o femeie bătrână, Alex. Ţi-am mai spus asta şi cu alte ocazii. Deşi, Dumnezeu mi-e martor că nu arăt şi nici nu mă comport ca o persoană de vârsta mea.

Când i-am cerut să-mi dea numărul de telefon al lui Kayla Coles, Nana a refuzat categoric. A trebuit să aştept să intre Damon pe fir şi Nana să lase telefonul, după care l-am rugat pe băiat să urce până la mine în birou şi să-mi dea din agendă numărul de telefon al Kaylei.

–Cum ţi se pare Nana? l-am întrebat eu. Trebuie să ai mare grijă de ea, Day.

–Ea se simte foarte bine, tată. Nici nu ne-ar fi spus ce s-a întâmplat. A mers la băcănie să facă nişte cumpărături şi ne-a pregătit cina pentru diseară. Nici nu-mi pot da seama dacă se simte rău sau nu. Doar ştii foarte bine cum este Nana. Acum face curat cu aspiratorul.

–Face doar pe grozava. Du-te să dai tu în locul ei cu aspiratorul, te rog. Mergi chiar acum. Ajut-o pe străbunica ta.

–Păi, nu ştiu să dau cu aspiratorul.

–Asta înseamnă că este un moment numai bun ca să înveţi.

Am terminat de vorbit cu copiii şi apoi am sunat-o pe Kayla Coles, însă mi-a răspuns robotul telefonic. În continuare, i-am telefonat lui Sampson şi l-am întrebat dacă nu putea cumva să treacă să vadă ce mai făcea Nana, cea care parţial îl crescuse şi pe el.

–Nu-i nicio problemă, îmi spuse el. O să merg mâine, flămând, la micul dejun. Cum ţi se pare?

–Cred că e bine, şi ai şi o scuză credibilă pentru vizită.

–O să se prindă de stratagemă.

–Bineînţeles că da. Deşi tu eşti un înfometat extrem de credibil.

–Tu ce faci? mă întrebă el. Pari cam obosit, doar la cincizeci la sută din potenţial.

–N-am nimic. Sunt mai curând la şaptezeci şi cinci la sută din turaţie. Numai că se întâmplă multe lucruri pe-aici. Este un caz stufos şi foarte încurcat, John. Şi i se şi face mult prea multă publicitate. L-am tot văzut pe-aici şi pe scârbosul ăla de scriitor pe nume Truscott. Am auzit însă că s-a întors din nou în Est.

–Ai nevoie de ceva întăriri? Aş putea descinde direct la Los Angeles. Mai am de luat încă nişte resturi din concediu.

–Da, e tocmai ce trebuie pentru a o enerva pe nevastă-ta. Oricum, îţi mulţumesc. Poate că o să apelez şi la tine – dacă ne vom apropia vreodată de această Mary Smith.

O mare parte din munca mea de cea mai bună calitate am desfăşurat-o împreună cu Sampson.

Lucrul alături de el este ceea ce mi-a lipsit cel mai mult, după ce am părăsit poliţia din Washington.

Şi totuşi, nu terminasem încă cu el. Mai aveam o idee, în ceea ce îl privea. Atunci când avea să vină momentul cel mai potrivit, urma să trec la acţiune.

53

Mi-am petrecut ziua următoare la serviciul operativ FBI. Am muncit de la şapte dimineaţa la şapte seara, însă începuse să se întrezărească şi o luminiţă, la capătul tunelului aceluia atât de lung, de întunecos şi de înfiorător. Jamilla venea la Los Angeles, iar eu aşteptasem cu nerăbdare toată ziua vizita ei.

Jam insistase să n-o întâmpin şi să n-o iau de la aeroport şi ne-am înţeles să ne întâlnim la Bliss, de pe La Cienega. Când am ajuns la restaurant, ea stătea lângă bar, având la picioare o geantă de călătorie. Purta jeanşi şi o bluză cu guler rotund, iar în picioare nişte cizme negre cu vârfuri ascuţite şi cu bombeuri metalice. M-am furişat în spatele ei şi am sărutat-o pe gât. N-am putut rezista tentaţiei.

– Bine-ai venit, i-am spus eu. Miroşi atât de bine! Şi arăţi încă şi mai bine. Şi chiar aşa şi arăta Jamilla.

Ea se răsuci, ca să se uite la mine.

– Bună, Alex. Ai reuşit să vii.

– Ai avut vreodată măcar cea mai mică îndoială?

– Păi... ăăă... da, îmi răspunse ea. Îţi mai aminteşti de data trecută când am mai fost aici, la Los Angeles?

Eram flămânzi amândoi, aşa că am mers la o masă şi am comandat imediat nişte aperitive – o duzină de scoici în cochilie cu o salată de roşii răscoapte alături. Jamilla mănâncă precum atleţii, iar eu am încercat s-o imit.

– Ce mai e nou în cazul crimelor? m-a întrebat ea, după ce curăţaserăm amândoi din farfurie scoicile şi roşiile. E

adevărat că femeia tot trimite mesaje prin e-mail, încă de la primul omor?

Am clipit cu surprindere. Ziarul *L.A.Times* fusese dinadins extrem de vag atunci când începuseră să sosească e-mail-urile cu pricina.

–De unde ai auzit despre asta? *Şi ce anume* ai auzit?

–Vorbele circulă, Alex. Este şi ăsta tot un secret de nivel de securitate B, despre care publicul larg nu ştie neapărat, însă în rest toţi ceilalţi sunt la curent cu el. Iar vestea a ajuns până la urmă şi la San Francisco.

–Şi despre ce alte secrete de nivel de securitate B ai mai auzit? am întrebat-o eu.

–Am auzit că detectivul-şef, Jeanne Galletta asta, este foarte pricepută în munca ei.

–N-o fi pricepută chiar ca Jamilla Hughes, dar se descurcă destul de bine.

Jamilla ridică din umeri la auzul complimentului pe care i-l făcusem. Eram topit după ea. Arăta nemaipomenit la lumina lumânărilor, sau cel puţin aşa o vedeam eu. Fusese o excelentă idee să cinez împreună cu Jam, la un restaurant rafinat, cu telefonul meu celular oprit.

Am ales să bem o sticlă de Pinot Noir de Oregon, unul dintre vinurile ei preferate, şi am ridicat paharul, imediat ce acesta mi-a fost umplut.

–Jam, lucrurile s-au complicat foarte mult în ultima vreme. Îţi sunt extrem de recunoscător pentru faptul că eşti aici şi că te afli aici pentru mine.

Jamilla sorbi din vin, după care îmi puse o mână pe încheietură.

–Alex, aş vrea să-ţi spun ceva. Este foarte important. Te rog să mă asculţi cu cea mai mare atenţie, bine?

M-am uitat peste masă drept în ochii ei şi nu-mi dădeam seama dacă-mi plăcea tot ce desluşeam acolo. Mi se pusese deja un nod în stomac.

– Bineînţeles, i-am răspuns eu.

– Dă-mi voie să te întreb ceva, îmi spuse ea, evitându-mi privirea. În sufletul tău, cât de exclusivistă ţi se pare a fi relaţia care există între noi doi?

Aoleu. Deci asta era.

– Ei bine, de când am început să ne întâlnim noi doi, n-am mai fost cu nimeni altcineva, am asigurat-o eu. Numai că ăsta sunt eu, Jamilla. Tu te mai vezi cu cineva? Presupun că ai mai avut câte o întâlnire.

Ea răsuflă adânc şi apoi dădu din cap. Aşa era Jamilla, directă şi sinceră. Apreciam asta la ea, în cel mai înalt grad.

– Şi te mai vezi cu el şi în continuare? am întrebat-o eu. Trupul începuse să-mi fie cuprins de încordare. La începuturile legăturii noastre mă aşteptasem la aşa ceva, însă nu şi acum. Poate că începusem doar să devin mulţumit de mine. Ori prea încrezător. Asta era o problemă care se repeta, în cazul meu.

Jamilla avu o mică tresărire, gândindu-se la ceea ce avea să-mi răspundă.

– Cred că da, Alex.

– Cum l-ai cunoscut? am întrebat-o, după care m-am oprit. Stai puţin, Jam. Nu-i musai să-mi răspunzi la întrebarea asta.

Şi totuşi, ea părea dispusă s-o facă.

– Johnny este avocat. *Al acuzării*, desigur. L-am întâlnit cu ocazia unuia dintre cazurile mele, Alex. Am avut până acum doar două întâlniri cu el. Adică ne-am văzut deocamdată numai în public.

Mi-am interzis să-i mai pun şi alte întrebări, în ciuda faptului că aş fi vrut s-o fac. Însă n-aveam niciun drept, nu-i aşa? În orice caz, numai eu eram vinovat pentru ceea ce mi se întâmplase. Şi totuşi, de ce oare mă comportasem astfel? De ce nu mă simţeam în stare să mă angajez total? Din cauza a ceea ce mi se întâmplase cu Maria? Sau cu Christine? Ori poate din cauză că propriii mei părinţi se despărţiseră încă de la vârsta de douăzeci şi ceva de ani şi nu se mai revăzuseră niciodată?

Jamilla se aplecă deasupra mesei şi îmi vorbi încet, astfel încât să pot auzi numai eu ceea ce-mi spunea.

– Îmi pare rău. Ştiu că te-am rănit, deşi nu doream asta. Putem termina cina şi mai putem discuta despre situaţia noastră, dacă vrei. Sau poţi să pleci. Sau aş putea să plec eu. Vom face exact aşa cum vrei tu, Alex. Văzând că n-am de gând să-i răspund imediat, ea mă întrebă: Eşti foarte furios pe mine?

– Nu sunt, i-am răspuns eu, poate că e puţin cam prea repede. M-ai luat prin surprindere. Poate că sunt şi puţin dezamăgit. Nu sunt lămurit pe de-a-ntregul cu tot ce e în capul meu acum. Şi numai ca să înţeleg mai bine – îmi spui că ai vrea să te mai întâlneşti şi cu alţii, sau ai venit aici cu intenţia clară de a rupe în seara asta relaţia dintre noi doi?

Jamilla mai luă încă o înghiţitură din paharul cu vin.

– Voiam să te întreb ce părere ai tu despre întreaga noastră situaţie.

– Chiar acum, aşa, pe loc? Sincer, Jam? Eu nu cred că mai pot continua cu tine la fel ca până acum. Nu sunt sigur nici măcar de motivele care mă mână. Am fost dintotdeauna adeptul ideii de a avea în orice moment o legătură de natură intimă doar cu o singură persoană. Doar mă cunoşti.

– Noi nu ne-am făcut niciodată unul altuia niciun fel de promisiuni, îmi spuse ea. Încerc doar să mă port cu toată onestitatea.

– Știu asta și îți sunt cu-adevărat recunoscător. Ascultă, Jamilla, cred că simt acum nevoia să plec. Am sărutat-o pe obraz, după care m-am ridicat și am ieșit. Și eu voiam să fiu complet cinstit, atât față de Jamilla, cât și față de mine însumi.

54

Am lăsat totul în urma mea și am plecat cu avionul la Seattle, pentru weekend.

Pe când mă îndreptam cu mașina de la aeroport spre cartierul Wallingford, acolo unde locuiau Christine și Alex, mă luptam cu ideea că urma s-o văd din nou pe Christine. Dar nu aveam de ales.

Nu aduceam cu mine niciun fel de cadouri, niciun fel de mituiri, așa precum făcuse ea, atunci când Alex locuia împreună cu mine, la Washington. Christine era de acord să mă lase să-l vizitez pe Alex și nu puteam rezista tentației. Voiam să fiu împreună cu el o vreme – aveam nevoie de acest lucru.

Casa era amplasată pe bulevardul Sunnyside North și eu cunoșteam deja drumul până acolo. Când am ajuns, Christine și Ali ședeau pe treptele verandei și mă așteptau. El o luă la fugă pe alee, precum o mică tornadă, pentru a ieși în întâmpinarea mea, iar eu l-am prins și l-am ridicat în brațe. De fiecare dată mă temeam să nu găsesc cumva un băiat

schimbat față de cel pe care îl lăsasem ultima oară. Însă toată temerea mea se topise chiar în clipa în care îl simțisem în brațele mele.

– Măi, dar ce greu te-ai mai făcut! Crești tot mai mult, *Ali*

– Am o carte nouă, m-a anunțat el, zâmbind cu gura până la urechi. E despre o omidă flămândă care mănâncă totul. Ea apare pe neașteptate. Și pe urmă te *mănâncă!*

– Azi poți să-ți iei cu tine cartea. O să citim din ea. L-am strâns din nou în brațe și am văzut-o de la distanță pe Christine uitându-se la noi, cu brațele încrucișate la piept. În cele din urmă, ea îmi zâmbi, ridică o mână și o flutură în direcția mea.

– Vrei cumva o cafea? îmi strigă ea. Eu aș bea una, până ce veți pleca voi doi.

Am privit-o pe furiș cu coada ochiului mijit, adresându-i o întrebare mută, în aerul proaspăt și liniștit.

– Nu-ți face griji în privința mea, continuă Christine. Haide, vino, nu te mușc. Tonul ei era cristalin ca al unui clopoțel, probabil atât pentru mine, cât mai ales de dragul lui Ali.

– Hai, vino, tăticule. Băiatul coborî din brațele mele și mă luă de mână. O să-ți arăt eu drumul!

Și l-am urmat înăuntru. Să fi fost oare o idee bună? La drept vorbind, până atunci nu intrasem niciodată în casă. Interiorul era aranjat cu gust. Multe rafturi artizanale încorporate în pereți debordau de cărți și de câteva dintre obiectele din colecția de artă a lui Christine. Era cu mult mai neprotocolară și cu un aspect mult mai confortabil decât fusese casa ei din marginea Washington-ului.

M-a surprins cât de natural se mișcau amândoi în acel

spațiu care mie mi se părea atât de străin. *Eu n-aveam ce căutam acolo.*

Bucătăria era deschisă, strălucitoare, și mirosea a rozmarin. Pe pervazul ferestrei se dezvolta de minune o grădină miniaturală, plină de ierburi aromate.

Christine îl așeză pe Alex cu o ceașcă de cacao cu lapte în față, după care puse între noi, pe masă, două căni pline cu cafea aburindă.

– Cafeaua este drogul preferat la Seattle, îmi spuse ea. Aici am început să beau cu mult prea multă cafea. Ar trebui spre după-amiază să trec pe cafea decofeinizată. Și poate și în cursul dimineților, mai adăugă ea, însoțindu-și vorbele cu un zâmbet.

– E bună cafeaua asta. Și casa ta arată nemaipomenit.

Pălăvrăgeala asta de nimicuri era izbitoare prin banalitatea ei și aproape la fel de jenantă precum o discuție serioasă în acel moment. M-am jurat să nu vorbesc nimic cu Christine despre starea vremii, dar totul era straniu pentru amândoi.

Micuțul Alex se dădu jos de pe scaunul său, își aduse cartea lui cea nouă, după care mi se cățără în poală.

– Hai să citim, vrei? Fii atent, omida apare pe neașteptate și pe urmă te mănâncă!

Cititul ar fi constituit o bună distragere a atenției și m-ar fi pus în situația de a mă concentra asupra băiețelului, că doar pentru asta venisem acolo. Am deschis cartea și am început:

– „La lumina lunii, pe o frunză se vedea un mic ou."

Alex își rezemă capul de pieptul meu și, pe când îmi percepeam glasul reverberând în fiul meu, îmi simțeam și inima topindu-se puțin câte puțin. Christine mă privea cum

citeam. Ea surâdea, în timp ce își strângea cu ambele mâini cana de cafea. *Așa s-ar fi și cuvenit să fie totul.*

După câteva minute, Alex avu nevoie să meargă la baie și mă rugă să vin cu el.

–Te rog, tăticule.

Christine trecu pe lângă mine și îmi șopti pe furiș, la ureche:

–Are probleme să nimerească vasul de toaletă cu jetul de pipi, iar treaba asta îl cam stânjenește.

–Ooo, am zis eu. Jeleuri circulare cu aromă de fructe ai cumva?

Din fericire, Christine avea o cutie și eu am luat-o cu mine în baie.

Am aruncat vreo două jeleuri circulare, în vasul de toaletă.

–Am să te învăț un joc grozav, i-am spus eu băiatului. Trebuie să trimiți jetul drept în mijlocul unui jeleu cu aromă de fructe.

El încercă și izbuti la perfecție – nimerind în mod automat și în vasul de toaletă.

I-am spus și lui Christine trucul la ieșire, iar ea a zâmbit și a scuturat din cap.

–Jeleuri cu aromă de fructe. Asta e o șmecherie de-a băieților, nu?

55

Tot restul zilei mele petrecute la Seattle a fost mai puțin stresant și cu mult mai distractiv. L-am dus pe micul Alex la acvariu și a fost ușor și plăcut să mă bucur și eu din plin de timpul pe care-l petreceam cu el. Băiatul s-a uitat cu ochii mari la peștii tropicali, iar după aceea s-a mânjit cumplit pe degete la masă, cu puiul și cu ketchup-ul pe care le-a mâncat. În ceea ce mă privea, noi ne-am fi putut petrece foarte bine ziua până și în sala de așteptare a unei autogări.

Îmi plăcea la nebunie să-l văd în largul său și crescând tot mai mult. Cu fiecare an care avea să treacă, urma să fie tot mai bine. Pentru *Ali. La fel ca inegalabilul Clay.*

M-am simțit din nou cu inima ușoară, până ce ne-am întors seara acasă. Christine și cu mine am mai stat o vreme de vorbă pe veranda din față. Eu nu voiam să intru, dar nici nu voiam să plec. Iar dacă nu cumva mi se păruse doar, ochii ei erau un pic înroșiți. De când o cunoșteam, avea multe schimbări de dispoziție, însă situația părea să se înrăutățească în această privință.

– Cred că acum e rândul meu să te întreb dacă te simți bine, i-am spus eu. Cum te simți?

– Mă simt bine, Alex. La fel ca de obicei. Crede-mă, n-ai de ce să vrei să afli mai multe despre asta.

– Dacă te referi la relațiile amoroase, atunci ai nimerit-o. Însă în rest, aș vrea să aflu.

Ea râse.

– Relații amoroase? Nu, sunt doar încordată la maxi-

mum, în ultima vreme. Şi mi-o fac cu mâna mea, la fel cu întotdeauna. Lucrez mult prea mult.

Ştiam că era noua directoare a unei şcoli particulare din apropiere. Dar în afară de asta, n-aveam nici cea mai mică idee de felul în care se mai derula în ultima vreme viaţa lui Christine – şi cu-atît mai puţin puteam şti din ce cauză plânsese, înainte ca eu şi Alex să ne întoarcem acasă.

– Iar în afară de asta, mai adăugă ea, ne-am înţeles data trecută ca eu să te întreb pe tine. Ce mai faci tu? Ştiu că ţi-e greu şi-mi pare rău. Îmi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat.

I-am povestit cât mai concis am putut despre cazul Mary Smith şi despre recenta ameţeală a Nanei, şi am asigurat-o că în legătură cu Jannie şi cu Damon totul era în regulă. Am evitat să aduc vorba şi despre Jamilla, şi nici Christine nu m-a întrebat.

– Am citit în ziar despre acel înfiorător caz de crimă, îmi zise Christine. Sper că eşti extrem de prudent. Mă surprinde faptul că o femeie ar putea să fie o astfel de asasină.

– Sunt întotdeauna prudent, am asigurat-o eu. În privinţa asta, soarta fusese cu noi doi cât se putea de ironică. În mod evident, slujba mea stricase aproape tot ce putusc, între mine şi Christine.

– Totul este extrem de straniu, nu ţi se pare? îmi spuse ea pe neaşteptate. Ţi s-a părut mai dificil decât te-ai fi aşteptat să fii aici astăzi?

Eu i-am răspuns că a-l vedea pe Alex merita orice efort, însă, cu toată sinceritatea, a o revedea şi pe ea mi se părea la fel de greu.

– Am avut şi noi cu siguranţă vremuri mai uşoare şi mai frumoase împreună, nu-i aşa? mă întrebă Christine.

– Da, am avut, numai că nu în calitate de părinţi.

Ea mă privi cu nişte ochi la fel de negri şi la fel de inteligenţi aşa cum îi ştiam dintotdeauna.

– E foarte trist, Alex, când pui astfel problema.

Am ridicat neputincios din umeri, negăsind ce anume mai fi putut spune.

Ea îmi puse o mână nesigură pe braţ.

– Îmi pare rău, Alex. Cu-adevărat rău. Sper să nu mă consideri insensibilă. Nu ştiu ce simţi tu, însă eu chiar cred că înţeleg în ce situaţie te afli. Numai că eu... Zăbovi câteva clipe, pentru a-şi formula cu grijă următorul gând. Numai că eu mă întreb câteodată ce fel de părinţi am fi devenit noi doi. Asta în cazul în care am fi rămas împreună.

Prin urmare, asta era.

– Christine, tu ori eşti într-adevăr insensibilă, ori încerci să-mi spui ceva.

Ea oftă adânc.

– Fac şi acest lucru cu totul greşit. Ca de obicei. Aveam de gând să nu deschid gura astăzi, însă deja am făcut-o. Aşa că, foarte bine, uite care este treaba. Eu vreau ca Alex să aibă parte de ambii lui părinţi. Vreau ca el să te cunoască, şi, indiferent dacă mă crezi sau nu, vreau ca şi tu să ajungi să-l cunoşti pe el. Iar asta spre binele tuturor, chiar şi spre binele meu.

Am făcut un pas înapoi, şi mâna ei căzu de pe braţul meu.

– Nici nu ştiu ce să-ţi răspund la aşa ceva, Christine. Cred că este evident faptul că şi eu am dorit acelaşi lucru. Tu eşti aceea care s-a hotărât să se mute tocmai aici, la Seattle.

– Ştiu, recunoscu ea. Şi tocmai despre asta voiam eu atât de mult să discut cu tine. Mă tot bate gândul să mă mut înapoi în Virginia. Şi sunt aproape sigură că asta o să fac.

În final, mintea mea nu mai era în stare să înțeleagă absolut nimic.

56

Vancouver-ul era unul dintre orașele preferate ale Povestitorului – ca și Londra, Berlinul și Copenhaga. El zbură într-acolo cu o cursă a companiei aeriene Alaska Air și sosi la destinație tocmai la timp ca să aștepte la o coadă lungă de circa cinci sute de „vizitatori" din Coreea și din China. Orașul Vancouver colcăia de chinezi și de coreeni, însă acesta era cam unicul lucru care lui nu-i plăcea la frumosul port maritim canadian, faptul constituind un neajuns minor.

Bărbatul avea de rezolvat acolo niște treburi legate de filme, chestiuni care îi ocupară cea mai mare parte a zilei și îi creară o dispoziție morocănoasă. Cam pe la ora cinci în acea seară, mintea lui se afla într-o stare jalnică și omul simțea nevoia să-și descarce cumva mânia acumulată în el sub presiune.

Știți de ce anume aveam nevoie? Să povestesc cuiva ceea ce se petrecea, să mai împărtășesc din lucrurile care mă frământau.

Poate nu să mărturisească treaba chiar în întregime, însă măcar o parte – cel puțin o idee din cât de incredibilă era întreaga situație în care se afla și această bizară perioadă a vieții sale, acest iureș sălbatic, după cum ajunsese să-i spună acestei povești.

Și exista acea producătoare cu părul roșcat ca blana de

vulpe, producătoare pe care o cunoştea bine şi care se afla în Vancouver spre a realiza un film pentru televiziune. Poate că ar fi trebuit să ia legătura cu ea. Tracey Willett îşi trăia propria ei perioadă de iureş sălbatic la Hollywood, perioadă pe care şi-o începuse la optsprezece ani şi care continua şi acum, când se apropia de treizeci. Ea născuse între timp un copil şi se părea că îşi mai potolise întru câtva poftele.

Femeia mai păstrase legătura cu el, ceea ce probabil că însemna ceva. Fusese întotdeauna în stare să stea de vorbă cu Tracey, aproape despre orice.

Aşa că îi telefonă şi, după cum se aştepta, ea îi răspunse că se simţea de-a dreptul încântată să cineze şi să bea ceva în compania lui. Aproximativ o oră mai târziu, Tracey îl sunase de la filmări ca să-l anunţe că turnarea filmului urma să se mai prelungească până târziu în acea seară. Nu era din vina ei, ştia el asta. Probabil vinovat era cine ştie ce prăpădit de regizor. Cine ştie ce regizor cu veleităţi artistice, zăpăcit, arogant şi mult lăudat, probabil ieşit doar de doi sau trei ani de pe băncile şcolii.

În consecinţă, el nu reuşi să se vadă cu Tracey decât după ora unsprezece, când aceasta veni în camera lui de la Marriott. Ea îi oferi o caldă îmbrăţişare şi un sărut lipicios, arătând cât se putea de bine, deşi muncise întreaga ziulică.

– Mi-a fost tare dor de tine, frumuşelule. Mi-ai lipsit mult de tot. Pe unde mi-ai mai umblat? Apropo, arăţi nemaipomenit. Ai devenit atât de suplu, ba chiar prea subţirel. Înfăţişarea slabă şi înfometată, nu? Aşa îţi şi şade ţie foarte bine.

El nu ştia dacă Tracey se mai droga sau mai bea sau făcea altceva de felul acesta, aşa că avea la îndemână câte puţin din toate. Şi chiar asta făcură – adică gustară câte puţin

din toate. Bărbatul îşi dădu seama pe loc că era dispusă pentru ceva tăvăleală, fiindcă îi spusese că se simţea excitată de unul dintre cascadorii din film, ca şi din cauza felului în care şedea pe canapea, cu picioarele depărtate, măsurându-l din cap până-n picioare cu priviri languroase şi flămânde, exact cum făcea dintotdeauna. La urmă, Tracey se opri din flecăreală, se descheie la bluză şi îl întrebă:

–Ei bine, ce mai aştepţi?

Aşa că el o duse în pat, acolo unde ea îi lăudă încă o dată noul lui trup slăbănog. Tracey mai priză nişte cocaină, după care îşi scoase bluza şi îl lăsă o vreme să-i admire în voie sânii. Bărbatul îşi aminti cum îi plăcea lui Tracey să fie tratată – trebuia să-i spui cât de sexy era şi s-o mângâi peste tot vreme de vreo douăzeci de minute, după care urma cel puţin o jumătate de oră de foarte energică hâţâneală excitantă, deoarece ea nu putea atinge cu uşurinţă salvatorul orgasm şi mereu ajungea extrem de aproape de eliberare, dar niciodată chiar până acolo, aşa că striga încontinuu: *mai tare, mai repede, mai tare, mai repede, ooo, baby, baby, baby.* Şi când el ejaculă în cele din urmă în ea, lui Tracey păru să-i fi plăcut şi îl ţinu strâns în braţe, ca şi cum ei doi ar fi fost din nou împreună, cu toate că nu fuseseră niciodată cu-adevărat împreună.

Odată ce preliminariile sexuale fuseseră îndeplinite, îi venise şi lui rândul să se descarce cu-adevărat. Se aflau afară, pe terasa camerei sale, având în faţă privelişte întregului oraş, iar Tracey îşi pusese capul pe umărul lui. Momentul era extrem de romantic şi de drăguţ, într-o manieră patetică, ca la o întâlnire cu Meg Ryan sau poate cu Daryl Hannah.

–Aş vrea să-ţi vorbesc puţin şi despre ceea ce am fost

în stare să fac eu, îi spuse el într-un târziu. Până în acel moment, discuțiile nu se învârtiseră decât în jurul ei.

– Vreau să aud totul, dulceață. Numai că nu pot să-mi las copilul la hotel, până târziu. Bona mă amenință că mă lasă baltă.

Din cât și-o amintea el, Tracey se purta, de cele mai multe ori, ca o târfă egoistă.

– Mai știe cineva de întâlnirea noastră din seara asta? o întrebă el.

– Nu. Nimeni. Deloc. Deci, ce anume ai mai pus la cale? Ceva măreț, desigur. Doar pentru așa ceva ești făcut.

– Da, este un soi de lucru tainic. Și este într-adevăr măreț. Totuși, este ceva diferit. Nimic de până acum nu se poate compara cu asta. Scriu eu însumi scenariul. Povestea poveștilor.

– Ooo, chiar că-i măreț. Concepi chiar tu totul, nu?

– Da. Știi de crimele acelea de la Los Angeles? Ai aflat de Mary Smith?

Știa ea ceva, însă nu cu de-amănuntul, atâta vreme cât se afla de patru săptămâni în Vancouver, așa că el o puse iute la curent.

– Ai cumpărat drepturile de ecranizare? Grozav! Este chiar formidabil. Și ce intenții ai? Vrei să fiu eu producătoarea?

El scutură din cap, nevenindu-i să creadă.

– De la cine anume să le cumpăr, Tracey? De la cine aș putea să cumpăr drepturile de exclusivitate?

– O, ai dreptate. Păi, și-atunci, care-i afacerea?

– Crezi că pot să stau de vorbă cu tine? Să vorbim pe șleau?

– Sigur că poți să vorbești cu mine. Povestește-mi ceea

ce ai pus la cale, spune-mi despre povestea ta. Ador poveştile cu suspans.

Ăsta era momentul crucial. Să continue, ori ba? Oare ce trebuia să facă?

– Tracey, află că eu am pus la cale crimele acelea. Eu sunt Mary.

Oh! îi ieşise din gură porumbelul. Într-o singură clipită. Eu sunt Mary, şi cu asta basta. La naiba!

Ea îl privea amuzată, totalmente amuzată, şi deodată el îşi dădu seama că ideea aceea a lui fusese una extrem de nefericită şi că nebună nu era Tracey, ci el însuşi. Tocmai îşi năruise întreg eşafodajul. Şi pentru ce? Ca să-şi mai descarce încordarea, lângă o veche amantă? Pentru a mai lua o gură de aer? Din nevoia de a se confesa cuiva?

Femeia îl privea uluită, de parcă el ar fi avut cel puţin două capete, în loc de unul singur.

– Vrei să repeţi? Ce anume ai vrut să spui?

El râse, sau măcar încercă să mimeze, cât de bine putu, veselia.

– A fost doar o glumă, Trace. Ne-am drogat şi am vrut şi eu să mai glumesc. Hei, acum lasă-mă cel puţin să te conduc acasă cu maşina. Copilul tău e la hotel, bona e nemulţumită dacă tu întârzii prea mult şi eu vreau să fac asta pentru tine. Am auzit ce ai spus. Şi tu eşti o mămică foarte bună, nu-i aşa?

57

În mașină, cei doi nu prea mai vorbiră, astfel că el înțelese cât de mare era greșeala pe care o făcuse. Acum se întreba dacă între timp nu cumva mai făcuse și alte greșeli la fel de mari ca aceasta. Poate chiar unele importante, care ar fi putut duce la prinderea lui. O greșeală precum aceea de demult, de la New York, când cu împușcăturile din acel cinematograf.

Într-un târziu, deschise totuși discuția:

– În ultima vreme, am fost supus la un mare stres, să știi.

Ea murmură.

– Bineînțeles. Îmi dau seama.

Doamne, femeia asta îl considera acum paranoic și cam țicnit. Totuși, erau prieteni de foarte multă vreme.

– Nu mi-ai spus câți ani are copilul tău.

– Mmm, patru ani și jumătate. E un băiețel pe cinste. Îl cheamă Stefan.

Tracey realmente îl înspăimânta. Și-acum, ce mai avea de făcut? Ce naiba trebuia el să facă? Asta nu mai era o secvență din povestea lui „Mary Smith". Tracey nici măcar nu era inclusă în scenariul lui. Asta era o veste proastă.

Pe neașteptate, bărbatul trase în afara părții carosabile a drumului Volvo-ul său închiriat. Ce trebuia să facă?

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea. Ce te-a apucat?

– Ar fi mai bine să cobori aici, Trace. Nu glumesc deloc. Ieși din mașină! Mergi pe jos restul drumului.

– Să merg pe jos? Ai înnebunit? Ce se întâmplă cu tine?

–Dă-te jos din maşină când îţi spun! Imediat! *Ieşi înainte să te arunc eu afară!*

Ameninţarea o puse pe femeie în mişcare. Aceasta deschise portiera pasagerului şi coborî din maşină, potic nindu-se, înjurându-l birjăreşte. Afară era frig şi Tracey îşi petrecu strâns braţele în jurul ei. Apoi începu să plângă.

–Eşti nebun. Ştii asta? Şi eu care credeam că suntem prieteni.

Femeia începu să se îndepărteze, alergând pe întunecata stradă laterală, situată undeva între Marriott şi hotelul la care stătea ea.

Povestitorul coborî şi el din maşină şi se trezi că o urmează îndeaproape.

–Tracey, aşteaptă! Hei, Tracey. Omul o ajunse cu uşurinţă din urmă. Hei, hei, te rog să mă ierţi pentru că te-am speriat, puişor. Îmi pare cu-adevărat rău. Ei, ţi-ai mai revenit?

Şi apoi o împuşcă în beregată, iar după ce femeia se prăbuşi pe trotuar, o mai împuşcă încă o dată, în ţeastă.

De data asta însă nu i se părea deloc bine, căci nu mai simţea nicio satisfacţie.

De data asta se simţea chiar destul de rău şi înspăimântat la culme.

Iar asta fiindcă povestea pusese stăpânire pe el şi începuse să se scrie singură, fără să-i pese câtuşi de puţin cine anume mai era răpus.

58

A doua zi, pe când mă întorceam cu avionul de la Seattle la Los Angeles, m-a izbit din nou cât de sinistru se potrivea cazul Mary Smith ca decor pentru întreaga mea viaţă. Începeam, de asemenea, să mă simt ca un fel de recordman al relaţiilor complicate sau ratate. Singura concluzie la care ajunsesem cu Christine era aceea că noi doi aveam să vorbim de-acum mai des. Mă bucura gândul că se putea ca în viitor să-l am mai aproape de mine pe micul Alex – Ali – însă nu voiam să mă bazez prea mult pe această idee. Christine se dovedise în trecut prea schimbătoare şi nu mai puteam avea încredere că tot ce spunea ea s-ar putea şi întâmpla cu adevărat.

Şi s-a întâmplat să iau din nou contact din plin cu crimele Mary Smith, încă înainte să fi apucat să ies din terminalul aeroportului din Los Angeles.

Un buletin de ştiri televizat mi-a atras atenţia şi m-am oprit să urmăresc ce turnură mai luaseră între timp evenimentele.

Nu-mi puteam desprinde ochii de la ecran, în timp ce o reporteră spunea: „La o conferinţă de presă din această dimineaţă, Jeanne Galletta, responsabilă de cazul Vânătoresei de la Hollywood, a negat existenţa oricărei liste de potenţiale victime."

Vânătoreasa de la Hollywood era o poreclă care i se dăduse mai de curând lui Mary Smith în presă. Cât despre „lista de potenţiale victime", n-aveam idee la ce anume s-ar fi putut referi reporterita TV.

„Departamentul de Poliție din Los Angeles îi îndeamnă pe locuitorii din zonă să rămână calmi și să-și vadă în liniște de treburile lor. Multă lume însă nu face acest lucru. Un grup de cetățeni s-a deplasat la secția locală de poliție și a solicitat să le fie arătată „lista potențialelor victime", cea despre care poliția pretinde că nici măcar nu există. Oricum ar fi și indiferent pe cine preferați să credeți, un lucru însă este limpede, și anume acela că Vânătoreasa a adus această comunitate socială – și reportera făcu o scurtă pauză pentru a mări efectul dramatic – până foarte aproape de limita suportabilității. Din Beverly Hills, v-a vorbit Lorraine Solie."

Lista potențialelor victime? Ce dracu' o mai fi fost și asta? Făcuse cumva poliția din Los Angeles vreo descoperire pe care nu ne-o împărtășise și nouă? N-ar fi fost singura dată.

Prima persoană pe care am putut-o contacta telefonic la secția operativă a FBI-ului, pentru a mă lămuri, a fost David Fujishiro, un alt agent special însărcinat să se ocupe de acest caz de crimă.

–Este ceva lipsit de o bază reală, îmi răspunse el. Este vorba despre o presupusă listă cuprinzând douăzeci și unu de nume, începând cu Patrice Bennett, Antonia Schifman și Marti Lowenstein-Bell. Ideea este că acea listă ar constitui agenda de lucru a lui Mary Smith.

–Și toată lumea din Los Angeles vrea acum să știe dacă nu se află cumva pe respectiva listă? l-am întrebat eu. Fiecare ar vrea să știe dacă este sau nu trecut pe lista aceea?

–Da, și chiar mai mult decât atât. Umblă zvonul că toată lumea aflată pe acea listă își poate cumpăra viața, trimițând câte o sută de mii de dolari la o anumită cutie poștală de la un oficiu din districtul Orange, care se pare că nici nu există. Am verificat noi acest lucru, însă nu ne crede nimeni.

Femeia ameninţă cu intentarea unei acţiuni juridice împotriva poliţiei din Los Angeles.

– David, dar nu e nimic adevărat, referitor la zvonul cu pricina? Eşti absolut sigur de asta?

– Din câte ştim noi, putem fi siguri. Însă ce mare lucru mai ştim şi noi? Doar nu suntem decât FBI-ul.

– Cazul de faţă îşi clădeşte propriul său statut social, i-am replicat eu. A vorbit cineva cu detectivul Galletta, despre lista aceea?

– Asta nu ştiu, dar – *cum?* Urmă o pauză pe fir. Aşteaptă puţin, Alex.

– David? Ce se întâmplă?

Puteam auzi în fundal nişte voci, însă nu era nimic inteligibil. Agentul Fujishiro veni din nou la telefon şi mă rugă să mai aştept încă puţin.

– A mai apărut ceva, mai adăugă el.

– Stai niţel! i-am strigat, dar fără un rezultat. Agentul plecase iar.

În receptor începură să se audă şi mai multe voci, urmate de o zarvă generală, crescând tot mai tare în intensitate. Ce naiba se întâmpla?

Apoi l-am reauzit pe Fujishiro spunând cuiva:

– Da, îl am chiar aici, la telefon. Apoi agentul mi se adresă din nou mie: Alex? Fred Van Allsburg vrea să-ţi vorbească chiar acum. Rămâi pe fir.

Nu eram niciodată bucuros să-l aud pe Van Allsburg, dar vocea lui era acum extrem de tensionată şi nu admitea nicio replică.

– Ce se întâmplă? l-am întrebat eu.

– Chiar asta încercăm să ne dăm seama. Tot ce ştim în clipa de faţă este că Arnold Griner de la *Times* tocmai a primit

încă un mesaj prin e-mail. Poţi tu să mergi direct la sediul redacţiei *L.A. Times*, imediat?

– Nu şi dacă a apărut o nouă scenă a crimei, caz în care nu pot, căci trebuie s-o văd cât mai repede.

– N-am de gând să mă târguiesc acum cu tine în privinţa asta, Alex. O să-ţi mai dăm de ştire, imediat ce vom şti despre ce e vorba. Iar între timp...

În acel moment nu m-am mai putut abţine şi m-am prefăcut că nu-l mai aud:

– Domnule? Alo? Mă auzi?

Am întrerupt convorbirea, chiar în momentul în care Van Allsburg răcnea în microfonul lui că el mă auzea foarte bine pe mine.

Pe urmă l-am sunat pe agentul Page şi i-am spus că aştept la telefon, până ce el va afla şi îmi va comunica şi mie dacă Mary Smith mai făcuse cumva încă o victimă.

59

Suzie Cartoulis nu era foarte atentă la ceea ce se afla în jurul ei, pe când dădea înapoi cu maşina în acea dimineaţă, ieşind cu spatele de pe aleea de acces. Gândurile sale erau concentrate asupra unei căbănuţe de lângă piscina din curtea din spate a casei din Pacific Palisades şi asupra blestematului de antreprenor care nu-i răspundea la niciunul dintre apelurile ei telefonice, ci numai la acelea ale soţului ei. Încă două zile dacă avea să se mai repete o astfel de situaţie, avea de gând să-i dea papucii împreună cu un şut în fund, imediat după ce i-ar fi pus fundul pe frigare.

O altă maşină, oprită imediat după gardul de cedru al unui vecin, se ivi pe neaşteptate în ultima clipă în raza ei vizuală. Suzie trase din răsputeri de volan, pentru a evita să-l împonoeze pe nemernicul care era parcat acolo. Inima îi bubuia în piept. Ăsta cu siguranţă n-ar fi fost cel mai favorabil mod de a-şi începe ziua, la nici zece nenorociţi de paşi de uşa ei.

Femeia îşi flutură rapid o mână, uitându-se prin oglinda retrovizoare.

– Scuze! Fusese neatenţia ei.

Apoi Suzie îşi puse în mişcare Mercedesul break argintiu şi o porni de-a lungul drumului înfundat, către bulevard. Cealaltă maşină se urni şi ea şi începu s-o urmărească, dar Suzie Cartoulis nu remarcă faptul.

Atenţia ei se transferase acum în direcţia băiatului de nouă ani de pe bancheta din spate.

– Totul e-n regulă, Zach? N-am vrut să frânez chiar aşa de brusc.

– N-am nimic, n-am nimic, n-am nimic.

– Perfect. Am vrut doar să ştiu, scumpule. Ce-ai zice să pun puţină muzică? Ce ai vrea să asculţi?

Ea încerca să nu fie autoritară, însă uneori era dificil. Zachary era un băiat sensibil şi nu reacţiona prea bine nici dacă era ignorat. Poate că dacă ar fi avut un frate mai mic sau o surioară ar fi fost mai bine, dar nu avea să se întâmple curând aşa ceva. Şi în niciun caz acum când Suzie devenise prezentatoarea ştirilor de la ora zece. Femeia pătrunsese în sfârşit în sanctuarul exclusivist al figurilor recognoscibile din Los Angeles – ceea ce nu era puţin lucru pentru fosta prezentatoare meteo din Tucson – şi n-avea de gând să permită unei alte sarcini să-i încetinească ascensiunea tocmai

acum, mai ales de când şi New York-ul se arătase în mod evident extrem de interesat de ea.

Ca la un semn, exact în acel moment sună şi telefonul

Indicatorul de apelant arăta că o suna soţul ei, de pe telefonul lui celular, şi ea îşi puse casca la ureche.

–Bună. Unde eşti, iubitule? Era încruntată în timp ce vorbea şi se bucura că Gio nu era acolo, ca să-i poată vedea încruntarea.

–Sunt la Miami. Cred că mai avem puţin de lucru aici. Trebuie să-mi iau zborul în curând spre Palm Beach. Desigur că la orizont se arată un alt uragan, aşa că vreau să-mi cam iau valea de-aici, cât mai repede. Mai avem de obţinut numai câteva semnături, dar se pare că totul e-n regulă cu contractul

–Formidabil! exclamă femeia, cu un fals entuziasm. Era de presupus că Suzie ar fi trebuit să ştie la ce proiect anume se referea el, însă în capul ei toate se învălmăşeau. Parcă era vorba despre un complex comercial în Florida de sud. Aşa era oare? Vero Beach se afla cumva în sudul Floridei? Pe Coasta Comorii? Ăsta era jocul lor: el îi vorbea despre munca lui, de parcă ei i-ar fi păsat câtuşi de puţin, iar ea se prefăcea că-i pasă chiar foarte mult.

–Aşa că se prefigurează să ajung acasă diseară, în loc de luni, ceea ce ar fi grozav. Poate că o să mergem puţin şi la golf, săptămâna asta, ce crezi? Wiatt m-a invitat în sfârşit pe Riviera.

–Î-hî.

–Flăcăiaşul nostru ce face?

–E-aici lângă mine. Aşteaptă puţin. Suzie puse telefonul în spate şi spuse: E tăticu'. Vorbeşte frumos cu el.

Femeia deja schimba în minte programul acelei zile

Avea să găsească pe altcineva pentru prezentarea conferinței de presă a primarului, asupra crimelor recente. O s-o pună pe menajeră să-l ia pe Zach de la antrenamentul de tenis. O să-l sune pe Brian, ca să vadă dacă acesta putea să scape mai repede; apoi avea să sune la hotelul Ramada, ca să rețină mai devreme o cameră. Voia să se culce încă o dată cu Brian, așa cum se cuvenea, înainte ca soțul ei superocupat cu afacerile să revină în oraș.

Urma să fie o după-amiază de neuitat.

60

Către: agriner@latimes.com
De la: Mary Smith
Pentru: Suzie Cartoulis

Lumea din Los Angeles te urmărește în fiecare zi la televizor, prezentând mereu știrile și purtându-te ca și cum chiar le-ai ști tu pe toate, de parcă ai înțelege cu-adevărat despre ce e vorba. Fiindcă asta știi tu să faci cel mai bine. Să joci teatru, să te prefaci, să mimezi totul cu multă naturalețe. Însă astăzi va fi puțin altfel, Suze. Astăzi știrile se vor referi tocmai la tine.

Se va anunța faptul că Suzie Cartoulis și frumușelul ei iubit, fost mare campion la volei de plajă, au fost găsiți asasinați într-o cameră de hotel. Cam așa vă exprimați voi, nu? Asasinați? Dar indiferent de ceea ce se spune la știri, nimeni nu va afla niciodată cum m-ai

privit când te-am omorât. Te-ai uitat la mine cu o incredibilă spaimă, plină de confuzie, precum şi cu ceea ce mi s-a părut mie a fi un anume *respect*.

Era altfel azi-dimineaţă, lângă casa ta din Pacific Palisades. Aproape că ai intrat în maşina mea, cu Merţanul tău lung şi argintiu şi atât de lustruit de-ţi lua ochii, şi nici nu m-ai remarcat, de parcă te-ai fi uitat prin mine. Chiar aşa ai *făcut*, Suze. Crede-mă pe cuvânt. Eu nu uit lucrurile de genul ăsta.

Iar apoi, la fel ca toţi ceilalţi, ţi-ai continuat liniştită ziua, ca şi cum eu nici măcar n-aş fi fost acolo. Aveam sentimentul că ziua de azi s-ar fi putut să fie pentru tine ultima. Iar după aceea, am fost absolut sigură de acest lucru.

Mai întâi, te-am urmărit spunându-i pentru ultima oară la revedere dragului tău băieţel. Probabil că el nici măcar nu-şi dă seama şi nu poate aprecia la justa valoare tot ce faci pentru el - toate sacrificiile -, dar se va gândi la asta mai târziu, atunci când altcineva îl va duce la şcoală sau la antrenament, data următoare când va merge acolo. Şi totuşi, într-o anumită privinţă ai şi tu dreptate, *s-ar fi cuvenit să-ţi fi făcut mai mult timp în viaţa ta şi pentru Zachary. Ai fi putut s-o faci şi ar fi trebuit s-o faci.*

După aceea, te-am urmărit la hotelul din West Hollywood. La început, nu ştiam că acolo mergeai, însă am înţeles foarte repede faptul că nu aveai să mori de una singură. Te-ai

întâlnit cu bărbatul acela blond şi extraordinar de chipeş - voi doi parcă eraţi făcuţi unul pentru celălalt. Mereu distribuiţi doar în roluri principale.

Numai uitându-mă la el, am înţeles că este un soi de om identic cu tine. Am dreptate, sau nu? În definitiv, el a participat şi la Jocurile Olimpice. Face parte din conducerea reţelei de televiziune la care lucrezi. E doar o altă persoană cu o ascensiune fulgerătoare. Iar acum, mai aveţi şi altceva în comun. Sunteţi amândoi doar nişte mahări *morţi*. Ucişi de o măruntă necunoscută, pe care n-o puteaţi vedea nici măcar atunci când vă uitaţi drept la ea.

V-am oferit un răgaz plăcut, înainte de a intra peste voi. Un timp suficient pentru a vă simţi în siguranţă, în măruntul vostru hogeac al înşelăciunii. Poate chiar destul timp pentru a vă rezolva ceea ce vă puseserăţi în gând să faceţi la mica voastră întâlnire secretă. Iar pe urmă, atunci când am intrat, l-am văzut mai întâi pe el. Ăsta mi s-a părut a fi un noroc. Şi ştii de ce? Pentru că doream ca tu să-l vezi murind. Acest lucru ţi-a zugrăvit pe faţă frica de Dumnezeu, mai înainte să te împuşc şi pe tine - iar apoi m-am apucat să tai acea frică, încetul cu încetul, până ce nu ţi-a mai fost frică deloc.

Nu mai erai absolut nimic.

Nu mai erai decât un zero barat, Suzie Cartoulis.

La fel ca mine.

61

Mă aflam încă pe drum, atunci când am primit vestea despre cea mai recentă ispravă a lui Mary Smith – de data asta un triplu asasinat, cea mai mortală lovitură de până acum a ei, cel puţin din câte ştiam noi cu certitudine. Încă mai căutam indicii referitoare la triplul asasinat de la New York, însă progresele erau anevoioase şi deodată am plecat spre o altă scenă a crimei.

Susan Cartoulis, o prezentatoare de ştiri premiată, fusese găsită ucisă, împreună cu amantul ei, într-o cameră de la Ramada Plaza Suites, din West Hollywood.

Bărbatul omorât era Brian Conver, producător de emisiuni de sport la aceeaşi reţea de televiziune la care lucra şi doamna Cartoulis. Mai fusese ucisă şi o a doua femeie, pe nume Mariah Alexander, o studentă, care venise şi ea în sudul Californiei. Despre ce anume o fi fost vorba oare?

În timp ce îmi continuam drumul cu maşina, l-am rugat pe agentul Page să-mi citească la telefon cel mai recent mesaj trimis prin e-mail de către Mary Smith. Textul lămurea faptul că ţinta principală a crimelor fusese prezentatoarea de ştiri. Domnului Conver nu-i fusese menţionat numele şi nu se făcea niciun fel de referire la nicio Mariah Alexander.

–Ce anume cunoaştem despre Susan Cartoulis? l-am întrebat pe Page. Se potriveşte ea tipicului de operare?

–Fundamental, da. Se potriveşte la fix în schemă. Căsătorită şi mamă a unui copil, femeie arătoasă, cunoscută persoană publică în oraş. Ea era prezentatoarea ştirilor de la

ora zece, la un post local al unei reţele naţionale de televiziune. Mai era şi preşedintă onorifică a vestitei campanii pediatrice Cedars-Sinai. Avea un fiu de nouă ani. Era o altă mamă ideală.

– Cu amantul lângă ea?

– Păi, presupun că nimeni nu-i perfect. Asta crezi că încearcă să ne comunice Mary?

– Poate că da, i-am răspuns eu.

Presa urma să devoreze şi asta, de parcă n-ar fi fost deja supraalimentată. Faptul mă făcu să-mi pară şi mai rău pentru soţul lui Susan Cartoulis şi pentru micul fiu al acesteia. Asasinarea şi infidelitatea ei aveau să fie făcute publice în mod detaliat.

– Crezi că una are ceva de-a face cu cealaltă? mă întrebă Page. O fi vorba despre nişte mame aparent ideale care în realitate nu sunt deloc aşa? Despre ipocrizia de pe frontispiciul căminului lor? Să fie totul chiar aşa de simplu?

– Dacă ăsta-i punctul de vedere al lui Mary Smith, atunci înseamnă că ea este extrem de pornită din pricina asta. Şi mai ales pentru cineva care dovedeşte atâta hotărâre în a-şi transmite mesajul prin e-mail. Iar în afară de asta, după câte ştim noi, cele mai multe dintre femeile omorâte trăiau de fapt aureolate de nişte reputaţii nepătate.

– Dar asta numai din câte ştim noi, replică Page. Să stai în continuare atent pe recepţie, şi-o să mai vezi tu, da?

– Foarte bine, şi-atunci de ce nu scormoneşti în intimitatea tuturor celorlalţi? De ce nu cauţi să afli toate micile secrete murdare pe care nu le ştim încă? Încearcă să-l descoşi pe Arnold Griner. Pun rămăşag că el cunoaşte multe secrete. La urma urmei, asta-i meseria lui, nu?

– Criminaliştii bârfei, zici? întrebă Page şi râse. Să văd ce pot face. O să încerc să-l determin pe Griner să vorbească şi despre alţii, nu numai despre el însuşi.

–Cea de-a treia victimă cine este? Acea Mariah Alexander.

–Da, asta chiar că-i o treabă împuțită. Era cameristă la hotel. Un copil care urma cursurile unui colegiu. Credem că Mary a omorât-o ca să-i ia cheia de rezervă și să poată intra în cameră.

–Și încă ceva, am mai adăugat eu. Dacă te întreabă cineva, n-ai auzit nimic despre mine și nu știi unde mă aflu.

Page făcu o pauză, după care îmi răspunse:

–Dacă m-o întreba cineva, n-am de gând să mint, însă din proprie inițiativă n-o să te torn nimănui. Oricum, eu mă pregăteam să plec de la birou.

–E bine și-așa. Apropo, te descurci de minune.

–Pentru un surfer, nu?

–Exact, bătrâne.

62

Am urmat instrucțiunile lui Karl Page pentru a ajunge la hotelul Ramada din West Hollywood și mi-am lăsat intenționat telefonul mobil în mașină, când am ajuns acolo. Nu voiam să fiu deranjat tocmai acum de nimeni de la FBI, nici chiar de la biroul directorului Burns.

Holul hotelului, de un pur stil Art Deco, era tăcut și deprimant. Triștii palmieri uscați abia se vedeau deasupra șirurilor de canapele maro precum ciocolata, pe care în acel moment nu ședea nimeni. Singurii clienți prezenți erau două femei în vârstă, aflate lângă recepție.

Oricine ar fi fost responsabil cu cercetările desfășurate

în fața locului – și eu speram să fie vorba despre Jeanne Galletta – izbutise să camufleze foarte bine scena crimei. Unicul indiciu că la un anumit etaj s-ar afla în curs o investigație extrem de importantă îl constituia prezența a doi polițiști care stăteau lângă lift. Am urcat treptele până la scena crimei, câte două o dată.

Holul de la etajul al doilea gemea de personal de la Departamentul de Poliție din Los Angeles. Mulți polițiști purtau mănuși, botine albe și halate cu inscripția „Unitatea pentru Scena Crimei". Figurile tuturor păreau încordate și istovite.

Un polițist în uniformă mă măsură din cap până-n picioare.

– Mata cine anume ești? mă întrebă el. Pe insigna lui scria Sandhausen. I-am fluturat în grabă pe sub nas legitimația și împuternicirea și am dat să trec de el fără să mă mai opresc. Hei! strigă omul după mine.

– Hei și ție, i-am strigat eu drept răspuns și mi-am continuat drumul.

Când am ajuns la camera 223 ușa era larg deschisă. Pe partea dinspre exterior, era lipită „cartea de vizită" a lui Mary Smith, adică un șir de abțibilduri cu imagini din filme de desene animate – două zâne cu aripi strălucitoare și un inorog, chiar peste vizor.

Două abțibilduri erau marcate cu câte un *A*, în timp ce al treilea avea pe el un *B*.

Într-o parte, se afla un cărucior de cameristă.

– Jeanne Galletta se află pe-aici? am întrebat-o pe o tânără polițistă care tocmai ieșea din încăpere. Numărul mare de oameni care se tot fâțâiau prin camera aceea era deranjant.

Polițista mi-a aruncat o privire iritată și mi-a răspuns:

– Cred că este la parter, în birou. Nu știu precis.

– Atunci, te rog să afli exact unde este, i-am spus eu, pierzându-mi dintr-odată răbdarea. Anunţ-o că o caută Alex Cross. Mă găseşte aici, înăuntru.

Mi-am adunat forţele şi am păşit în camera de hotel. Când se intră în scena oricărei crime este necesară o anume detaşare, pe care eu o simt ca pe o a doua epidermă şi în care mă înfăşor. Însă mai este nevoie şi de echilibru. Nu voiam nicio clipă să uit că era vorba despre nişte fiinţe omeneşti, nu doar de nişte trupuri, nu doar de nişte victime inerte. Dacă vreodată aveam să devin complet imun la aşa ceva, aş fi ştiut că a venit vremea să-mi schimb profesia. Şi poate că, şi fără asta, venise oricum vremea s-o fac.

Ceea ce am găsit acolo era un tablou previzibil de violent, după cum ajunsesem să mă aştept din partea lui Mary Smith.

În plus, mai erau şi alte câteva surprize cumplite, pentru care nu eram deloc pregătit.

63

În baie, totul era oribil.

Mariah Alexander, tânăra de nouăsprezece ani, cameristă la acel hotel, zăcea pe spate în cadă, capul ei formând un unghi aproape imposibil faţă de trunchi. Beregata îi era sfâşiată de un glonţ care îi anulase orice posibilitate de a ţipa. Părul ei lung, cârlionţat şi negru era îmbibat cu sânge. Părea că artera carotidă a fetei fusese secţionată, fapt care ar fi explicat şi stropii de sânge care mânjiseră tot peretele.

Pe podeaua de gresie, lângă picioarele atârnânde ale femeii moarte, se afla un inel greu, plin cu chei. Prima mea presupunere a fost aceea că Mary Smith a forţat-o pe fată, sub ameninţarea armei, să descuie uşa camerei de hotel, după care a împins-o cu spatele în baie şi a împuşcat-o – toate astea desfăşurându-se într-o succesiune extrem de rapidă.

Susan Cartoulis şi domnul Conver probabil că se aflau în acel moment în dormitor, aflat dincolo de un scurt antreu.

Unul dintre cei doi – probabil Conver – venise să vadă ce anume se întâmpla.

După indiciul petelor de sânge de pe mochetă, se părea că Mary Smith îl interceptase pe Conver cam pe la jumătatea drumului dintre dormitor şi baie. Cu toate acestea, cadavrul lui se afla întins pe pat, alături de cel al lui Susan Cartoulis. Cei doi amanţi zăceau cu faţa în sus, unul lângă altul, deasupra aşternuturilor.

Amândoi erau goi – asta fiind o altă realizare a lui Mary Smith, deşi era posibil ca ei să fi fost deja dezbrăcaţi, în momentul în care ajunsese ea acolo.

Feţele de pernă erau întinse peste şoldurile victimelor şi pieptul doamnei Cartoulis, într-o bizară încercare de a sugera decenţa.

Ăsta chiar că era un ucigaş complet smintit şi de neînţeles. Inconsecvenţele puneau mintea omului în mare încurcătură, cel puţin în ce mă privea pe mine.

Nedumerirea mea deveni încă şi mai mare. *Patul dublu din încăpere era perfect aranjat.* Ar fi fost posibil ca Susan Cartoulis şi Brian Conver să nu fi utilizat patul pentru a face sex, dar băuturile şi o cutie de prezervative de pe noptieră contraziceau această supoziţie.

Chiar făcuse Mary Smith patul, după ce omorâse trei persoane? Dacă aşa era, atunci se pricepea foarte bine la

asta. Nana se asigurase demult că ştiam diferenţa dintre un adevărat pat de spital şi cel al unui leneş. Mary Smith cunoştea şi ea această deosebire.

Cuvertura întinsă cu mare grijă era îmbibată cu sânge, mai ales în jurul doamnei Cartoulis. Ambele victime fuseseră împuşcate în cap, dar faţa femeii era ciopârţită în maniera obişnuită a lui Mary Smith, aşa precum menţionase şi în e-mail-ul ei. Puteam să desluşesc oarecum ultima grimasă încordată de teroare a lui Conver, însă figura doamnei Cartoulis avea pe ea atâtea crestături, încât părea toată o unică rană deschisă.

Asta îmi amintea de crimele de lângă casa Antonicl Schifman – curate, în acelaşi timp, neîngrijite.

O singură ucigaşă şi două impulsuri diametral opuse.

La ce naiba s-o gândi ea? Ce urmăreşte, de fapt, cu toată povestea asta?

Cea mai deranjantă nouă chichiţă veni câteva minute mai târziu. Pe un scaun de lângă pat se afla deschis un portofel din piele galbenă, având în el permisul de conducere auto şi cărţile de credit ale lui Susan Cartoulis.

Uitându-mă prin portofel, am remarcat faptul că aveu despărţiturile ocupate cu grijă de câte un document, dar că existau şi câteva buzunăraşe goale, din plastic transparent. Spaţiile rămase libere îmi dădură fiori pe şira spinării.

– La naiba! am rostit cu voce tare. Sunt locurile pentru fotografii.

Unul dintre experţii criminalişti se răsuci spre mine.

– Ce s-a întâmplat? Ai găsit ceva?

– Se ştie cumva unde anume se află în acest moment soţul lui Susan Cartoulis? l-am întrebat eu.

– Se presupune că se află într-un avion, revenind acasă, din Florida. Dar de ce întrebi?

– Aş avea nevoie să-mi spună dacă această femeie avea în portofelul ei nişte fotografii de familie.

Întrebarea mea constituia doar o formalitate, fiindcă eram aproape sigur care va fi răspunsul. Aceasta ar fi fost a doua oară, din tot atâtea incidente, în care Mary Smith se arătase interesată de fotografiile de familie. Ea trecuse, de la lăsarea copiilor în totalitate singuri, la distrugerea sau la furtul fotografiilor acestora. Între timp, procedeele ei deveneau tot mai stranii şi mai lugubre, iar în mesaje se arăta din ce în ce mai sigură pe ea.

Cât de alunecoasă urma să fie panta în continuare? Şi încotro avea să mă ducă?

Nu credeam că aş mai fi putut trăi cu cugetul împăcat, în cazul în care Mary Smith ar fi început să atace şi copiii, înainte de a fi prinsă. Tare mă temeam că aşa avea să se întâmple.

64

Poţi să vii pentru câteva clipe, doctore Cross? Trebuie să vorbim ceva.

Mi-am ridicat privirea şi am văzut-o în cadrul uşii pe Jeanne Galletta. Aceasta avea întipărită pe figură o expresie tensionată. Mă gândeam că, faţă de ultima dată când o văzusem, arăta mai îmbătrânită şi mai slabă, ca şi cum ar fi pierdut vreo cinci kilograme de care n-ar fi avut nevoie să scape.

Am ieşit împreună cu ea pe hol.

– Ce s-a întâmplat? Să nu-mi spui că s-a mai petrecut încă o dandana!

–Nu vreau să fac prea mare zarvă în privinţa asta, îmi spuse ea cu o voce scăzută şi obosită, dar o femeie a văzut o maşină mare şi albastră plecând în grabă din parcarea hotelului. Asta s-a întâmplat cam pe la ora două. Femeia n-a reţinut prea multe alte amănunte. Mă întrebam dacă aş putea sta şi tu de vorbă cu ea, după care să ne comparăm însemnările, înainte de a hotărî cum trebuie procedat mai departe.

Părea o mişcare înţeleaptă din partea ei. Eram cât se putea de sigur că se gândea şi ea la acelaşi lucru ca şi mine, şi anume la faptul că în cazul din 2002 al lunetistului din Washington avusese loc o masivă mobilizare a publicului în căutarea a ceea ce s-a dovedit până la urmă a fi un vehicul greşit, o dubiţă albă, cu inscripţii cu litere negre pe ea. Fusese un adevărat coşmar, adică exact genul de eroare pe care poliţia din Los Angeles căuta să-l evite acum.

–Poţi să te ocupi de asta imediat? Mi-ar fi de mare ajutor. Ţi-aş fi recunoscătoare. Dacă ar fi cazul să pornesc pe această pistă, n-aş vrea să aştept prea mult.

Nu-mi convenea deloc să părăsesc scena crimei. Mai aveam mult de lucru acolo. Dacă Jeanne nu s-ar fi arătat chiar atât de îngrijorată, probabil că aş fi refuzat-o.

–Mai lasă-mă doar cinci minute, să termin măcar ceea ce am început aici, i-am spus eu. Cobor imediat.

Am rugat-o pe Jeanne să-mi facă hatârul de a încerca să dea de urma lui Giovanni Cartoulis şi să-l întrebe de eventualele poze lipsă din portofelul soţiei sale. Cu această informaţie puteam face frustrant de puţine lucruri, şi totuşi era extrem de important pentru mine să aflu dacă Mary Smith

luase cu-adevărat nişte fotografii de familie. În acelaşi timp, Giovanni Cartoulis trebuia cercetat în vederea posibilei sale eliminări de pe lista suspecţilor, la fel cum se întâmplase şi cu toţi ceilalţi soţi ai victimelor anterioare. Jeanne şi oamenii ei se ocupaseră de asta, şi am fost mulţumit de munca lor. Poliţia din Los Angeles făcea o treabă foarte bună.

– Ce e? mă întrebă Jeanne, rămânând nemişcată pe coridor şi uitându-se lung la mine. La ce te gândeşti? Spune-mi, te rog. Cred că pot să suport. Sper asta din tot sufletul.

– Trage adânc aer în piept. Nu te lăsa copleşită de toate tâmpeniile astea. Nimeni n-ar putea conduce mai bine ca tine investigaţia de faţă, însă momentan arăţi ca dracu'.

Jeanne se încruntă.

– Hmm...mulţumesc de compliment.

– Vreau să zic că arăţi bine, doar că nu la fel de bine ca de obicei. Eşti palidă şi trasă la faţă. E din cauza stresului. Nimeni nu înţelege asta, până nu i se întâmplă.

În cele din urmă, Jeanne zâmbi.

– Arăt ca un nenorocit de raton, cu cearcăne mari şi întunecate în jurul ochilor.

– Îmi pare rău.

– E-n regulă. Acum trebuie să fug.

M-am gândit la invitaţia ei anterioară la cină şi la refuzul meu stângaci şi lipsit de tact. Dacă ar mai fi zăbovit doar câteva clipe, poate că aş fi invitat-o eu pe ea de data asta, însă Jeanne – ca şi momentul prielnic – zburaseră deja.

Iar eu aveam de purtat acea discuţie.

Despre marea maşină albastră, nu?

65

Lucrurile care mă făceau să mă cam îndoiesc de cele ce tocmai îmi spusese Bettina Rodgers nu erau nici tatuajele imense care se încolăceau în sus şi-n jos pe ambele braţe ale acesteia şi nici cele şase piercinguri care îi împodobeau faţa. La drept vorbind, Bettina era un martor la fel de bun ca oricare altul. Era vorba mai mult despre faptul că de obicei depoziţiile martorilor oculari se dovedeau lipsite de acurateţe şi nedemne de încredere. Cercetările FBI-ului în această privinţă le acordau respectivelor mărturii o veridicitate medie de circa cincizeci la sută, chiar şi la doar câteva minute după petrecerea incidentului aflat în discuţie. Iar în cazul de faţă trecuseră deja minimum două ore.

Încrederea Bettinei în ceea ce văzuse părea lipsită de orice şovăială.

–Mă aflam în parcare şi mă pregăteam să-mi pornesc maşina, îmi povestea ea pentru a treia oară. Iar maşina aceea mare a ţâşnit în trombă din spatele meu, spre bulevardul Santa Monica. M-am întors să mă uit, pentru că gonea cumplit de tare. Sunt absolut sigură de faptul că era de un albastru foarte închis şi foarte mare, pentru că şi mama mea avea una la fel. Am călătorit cu ea de un milion de ori. Mi-amintesc că m-am amuzat, fiindcă şi mama conducea la fel de nebuneşte. Îi făcu o pauză, după care adăugă: Şi apoi am văzut că maşina a cotit brusc la stânga şi a ieşit din parcare. Asta-i tot ce ştiu. Acum pot să mă cărăbănesc?

Asta era cam tot ce scosese şi Jeanne Galletta de la ea, însă eu am insistat să-i mai pun alte câteva întrebări.

– Pe mașină exista cumva și vreun semn distinctiv? Abțibilduri lipite, zgârieturi. N-ai remarcat nimic? am întrebat-o eu.

Femeia ridică din umeri.

– Am văzut-o în cea mai mare parte doar din lateral, și după cum am mai spus, mergea extrem de repede, pentru o mașină atât de mare. N-am apucat să-i văd nici numărul de înmatriculare și nici nimic altceva.

– Dar despre șofer, ce-mi poți spune? Ai observat ceva, indiferent ce anume? Mai era și altcineva în mașină, în afară de șofer? Erau cumva mai multe persoane?

Ea se juca absentă cu unul dintre inelele groase de argint aflat de sprânceană, în timp ce se gândea la ceea ce o întrebasem. Machiajul ei era masiv și în majoritate negru, cu excepția nuanței palide albicioase a fondului de ten. Nu știam eu prea multe despre Bettina, însă ea mi-a reamintit de mediul de paraziți urbani pe care îl investigasem în cadrul unui caz de-al meu, cu câțiva ani în urmă. Unul dintre lucrurile pe care le-am aflat atunci era acela că anumite persoane de acea factură se dovedeau a fi extrem de agere la minte, în ciuda grosolanului lor stereotip de pierde-vară.

În final, Bettina scutură din cap.

– Mi-ar conveni mie să-ți spun că era o femeie, deoarece asta s-ar potrivi, nu? Adică, la naiba, vorbim aici despre curva aia ordinară de Vânătorească de la Hollywood, nu-i așa? Nu te osteni să mă minți, știu că despre ea este vorba. Mi-a spus asta unul dintre polițiști. Eu nu i-am replicat nimic, lăsând-o să se mai gândească, până ce ea dădu din nou din umeri și adăugă: Tot ce știu cu siguranță că am văzut a fost mașina aia mare și albastră care gonea ca la balamuc și care a cotit la stânga. Ăsta rămâne răspunsul meu definitiv.

Faptul că femeia nu se simţea tentată să mai înfloreasc realitatea cu detalii inventate îmi spori încrederea în ea. Nic nu vă puteţi imagina cât de mulţi oameni procedează exac invers, numai pentru a-l mulţumi pe interlocutor. După alt câteva minute, i-am mulţumit Bettinei pentru amabilitate ş ajutor şi am lăsat-o să plece.

Apoi am căutat-o pe Jeanne Galletta, ca să-i comunic concluziile la care ajunsesem. Ne-am întâlnit într-o camer de oaspeţi nefolosită, de la etajul al doilea. Ea îmi spuse c povestea tinerei fusese confirmată şi de un alt client al hotelului.

–Pe la ora două, omul a văzut de la fereastra camerei lui de la etajul trei un SUV mare, de culoare bleumarin-închis, demarând cu toată viteza din parcare. Prea mult n-a putut să vadă el, dar spunea că s-ar putea ca la volan să fi fost o femeie.

–Asta nu înseamnă că era Mary Smith, i-am replicat eu. Dar dacă era, atunci asta ar însemna extraordinar de mult pentru noi. Cel puţin două persoane au văzut acelaşi autovehicul plecând în mare grabă.

Jeanne dădu din cap în tăcere, cântărind în minte lucrurile, după care spuse:

–Nu ne rămâne decât să dăm răspunsul la întrebarea de o sută de puncte: ce amploare s-ar cuveni să ia această operaţiune?

Existau riscuri în ambele sensuri şi eu am început să gândesc cu voce tare, în parte pentru ea, în parte pentru mine însumi:

–Timpul nu este de partea noastră. Mary Smith n-a dat niciun semn că şi-ar mai încetini ritmul. Ba, dimpotrivă, Pare să-şi ia avânt. Asta ar putea constitui o şansă de a folosi presa în avantajul nostru şi de a grăbi astfel cercetările

dacă aşa ceva îţi doreşti. Pe de altă parte însă, lumea este deja de-a dreptul înspăimântată şi oamenii vor reacţiona la fiecare maşină mare şi albastră pe care o vor zări şi vor sări în sus, ca arşi, la vederea oricărui SUV bleumarin. Dacă toată treaba asta va fi un fiasco total, atunci va exista încă un motiv pentru care publicul să-şi piardă încrederea în poliţie. Dar dacă astfel o vom prinde pe Mary Smith, atunci totul va fi în regulă şi vom fi nişte veritabili eroi.

– E ca la ruleta rusească, rosti sec Jeanne.

– Chiar ăsta-i numele jocului, am încuviinţat eu.

– Apropo, eu nu vreau câtuşi de puţin să fiu o eroină.

– Asta face parte din riscurile meseriei.

Jeanne zâmbi în sfârşit.

– Parcă am citit eu nu ştiu unde despre tine, cum că ai fi un Sherlock Holmes al Americii.

– Nu-i bine să crezi chiar tot ce citeşti.

Aproape că îi puteam auzi rotiţele învârtindu-i-se-n creier, sau poate că nu erau decât bătăile inimii ei.

– Fain, spuse ea, uitându-se la ceas. Acum trebuie să plec. Trebuie să-mi informez secţia în privinţa ultimelor noutăţi, iar dacă o fac imediat, vom putea intra într-o conferinţă de presă înainte de primele emisiuni de ştiri ale serii. Jeanne dădu să plece, dar se opri lângă uşă. Doamne, sper să nu fac o greşeală.

– Hai, nu te mai gândi şi du-te, i-am spus eu.

– Vino şi tu cu mine, Alex. Vrei?

– Bine. Deşi să ştii că n-am uitat remarca ta în legătură cu Sherlock Holmes.

66

Era ceva de mare amploare, nu încăpea vreo îndoială asupra acestui fapt. Până și James Truscott se afla pe recepție. Conferința de informare asupra SUV-ului albastru era urmărită și prezentată de toată lumea și cu certitudine avea să fie subiectul principal de mare interes în toate buletinele de știri, până ce o altă temă și mai spectaculoasă, privind cazul crimelor din Los Angeles, ar fi urmat să-i ia locul. Se spera că acest procedeu avea să ducă la descoperirea respectivului SUV, iar după aceea la capturarea lui Mary Smith.

Eu nu apăream în micul grup aflat în fața camerelor de luat vederi, alături de detectiv Jeanne Galletta, dar m-am alăturat ei, la puțin timp după aceea. Femeia se afla în centrul atenției generale, însă când mă văzu, veni drept spre mine.

– Îți mulțumesc pentru ajutor și pentru sfaturile tale înțelepte, îmi spuse ea. Și chiar așa arătam, ca un raton îngrozitor, la televiziunea națională?

– Ba nu chiar așa. În fine, ba da, cam așa ceva. Apoi i-am zâmbit. Îmi amintesc că mi-ai spus odată că *trebuie să mai și mâncăm din când în când, nu?* Te interesează în continuare acest lucru?

Dintr-odată, Jeanne mă privi din nou cu îngrijorare.

– Ooo, Alex, în seara asta nu pot. Apoi mi-a făcut cu ochiul și a rânjit spre mine. Te-am păcălit. Da, cred că am putea lua masa împreună. De ce anume ai avea chef acum? La drept vorbind, în acest moment, mor de foame. Ți-ar conveni mâncarea italienească?

– Mâncarea italienească mă atrage întotdeauna.

Jeanne locuia într-un apartament situat undeva în drumul nostru spre restaurant şi ea a insistat să facem o escală acolo.

– Aş vrea să mă machiez şi eu puţin, uitându-mă în propria mea oglindă, la lumina pe care o ştiu şi în care am încredere, îmi explică ea. N-o să dureze mult, poate şapte minute maximum. Hai sus. Te pot asigura că n-o să-ţi fac nimic.

Am râs şi am urmat-o într-o clădire din cărămidă roşie, situată pe undeva dincolo de Santa Monica.

– Dar poate că ceva tot o să-ţi fac, rectifică ea, pe când urcam scările spre apartamentul ei.

Şi exact aşa s-a şi întâmplat, de îndată ce a închis uşa în urma noastră. Jeanne s-a răsucit brusc spre mine, m-a înşfăcat, m-a sărutat şi mi-a dat drumul imediat.

– Hmmm. N-a fost rău deloc. Însă eu doar iau cina împreună cu tine, *doctore*. Sunt gata în zece minute, exact aşa cum ţi-am promis.

– Parcă ziceai că în cel mult şapte.

Şi apoi Jeanne se grăbi de-a lungul coridorului, spre dormitorul ei şi spre lumina în care putea avea încredere. N-o văzusem niciodată până atunci atât de relaxată şi de plină de vioiciune. Părea o cu totul altă persoană, faţă de cum era la serviciu.

Îi trebuiră mai mult de şapte minute, însă a meritat aşteptarea, pentru că realmente se transformase în mod uluitor. Întotdeauna mi se păruse foarte atrăgătoare, dar la lucru părea oarecum dură şi extrem de preocupată. Acum purta o bluză din mătase, jeanşi şi sandale, părul îi era încă umed după un duş rapid şi părea mai maleabilă, scoţând la iveală cealaltă latură a ei.

– Ştiu, ştiu că arăt ca dracu', îmi spuse ea, însă amândoi eram de cu totul altă părere. Jeanne se lovi apoi uşor cu palma peste frunte şi adăugă: Am uitat să-ţi ofer ceva de băut. Of, Doamne, ce-o fi cu mine?

– Oricum n-am avut decât cinci minute la dispoziţie, i-am spus eu.

– Ai dreptate. Ai spus bine. Tu spui, *în general*, dom ceea ce se cuvine. Perfect, hai să mergem. Distracţia de-abia acum începe. Avem toată noaptea înaintea noastră.

Adevărul era că eu încă mai simţeam trupul lui Jeanne lipit de al meu şi gustul buzelor ei.

În plus, redevenisem un bărbat liber, nu-i aşa? *Aşa era oare?* Ca să fiu cinstit, începusem să mă simt uşor confuz.

Însă Jeanne mă tot îmboldea să ies în hol, unde se răsuci din nou spre mine.

De data asta eram pregătit şi am luat-o eu în braţe. De data asta ne-am sărutat mai prelung şi mai plăcut ca prima dată.

Ea mirosea formidabil şi arăta încă şi mai bine. Ochii ei cafenii erau minunaţi văzuţi de la o atât de mică distanţă.

Jeanne mă luă atunci de mână şi începu să mă tragă înapoi în apartamentul ei.

Eu am oprit-o.

– Păi, tocmai te-ai îmbrăcat ca să ieşi în oraş.

Femeia scutură din cap.

– Ba nu, nu pentru asta m-am îmbrăcat, m-am îmbrăcat numai pentru tine.

Eu m-am străduit să mă abţin şi să-mi revin în fire şi i-am spus:

– Hai să mergem să mâncăm, Jeanne.

Ea mi-a zâmbit şi mi-a răspuns:
– Foarte bine, hai să mâncăm, *Alex*.

67

La ora patru dimineaţa, o tânără actriţă de douăzeci şi doi de ani, pe nume Alicia Pitt, plecă din Las Vegas, îndreptându-se spre Los Angeles. Audiţia începea la ora nouă şi tânăra nu voia să fie a nu ştiu câta la coadă, iar rolul să fie atribuit mai înainte ca ea să apuce să deschidă gura.

Automobilul încăpător al părinţilor ei, pe care imaginaţia bogată a familiei Pitt îl botezase Marele Albastru, era un înghiţitor de combustibil, lipsit de orice conştiinţă. În afară de asta, călătoria era gratuită, astfel că, una peste alta, preţul era aproape acceptabil. Dacă Alicia îşi găsea ceva ca lumea de lucru, şi-ar fi putut permite să stea chiar la Los Angeles. Până atunci însă, avea loc acest du-te-vino fără de sfârşit, între audiţii şi rechemări.

Alicia îşi repeta replicile, în timp ce gonea cu maşina spre vest, pe autostrada I-10, încercând să nu se uite prea mult la scenariul jerpelit aflat pe locul de lângă ea. Obişnuitul ritual continuă aproape pe tot parcursul drumului până la Los Angeles.

– „Să nu-mi vorbeşti tu mie despre mândrie. Am auzit din partea ta tot ce aveam nevoie. Poţi doar să..."

Ia stai puţin, parcă nu era aşa. Ea îşi coborî scurt privirea pe scenariu şi apoi se uită din nou la traficul de pe drum.

– „Să nu-mi vorbeşti tu mie despre mândrie. Am mai

auzit toate astea de la tine. Acum nu mai poţi să-mi spui nimic în care să cred. Poţi doar să... " *Of, la naiba!* Ce *fac*, Alicia? Cap sec ce eşti.

Din neatenţie, ea părăsise autostrada şi se angajase cu maşina pe o bretea de ieşire, care o scosese în direcţia unui semafor de la o intersecţie necunoscută.

Se afla în Los Angeles, însă acesta nu era câtuşi de puţin bulevardul Wilshire.

Nu mai trecuse niciodată pe-acolo, după cum arătau locurile. Erau în cea mai mare parte clădiri abandonate, iar lângă o bordură mai îndepărtată se afla epava unei maşini arse. A unui taxi, mai exact.

Apoi ea îi zări pe acei bărbaţi, sau băieţi, orice-or fi fost. Trei dintre aceştia stăteau în colţul intersecţiei şi se holbau în direcţia ei.

Foarte bine, foarte bine, îşi zise tânăra. *Nu te speria, Alicia. Trebuie doar să întorci maşina şi să revii pe autostradă. Nu s-a întâmplat nimic, totul e în regulă.*

Şi-ar fi dorit ca lumina roşie a semaforului din faţa ei să se stingă şi îşi întindea gâtul, ca să detecteze drumul de acces către autostradă.

Unul dintre tinerii indivizi păşi în intersecţie ca să vadă mai bine, prin parbrizul maşinii, înăuntru. Purta nişte pantaloni lăbărţaţi, cu turul lăsat până spre genunchi, şi o flanea bleu-ciel. Nu părea să aibă mai mult de şaisprezece sau şaptesprezece ani.

Apoi alţi doi se apropiară încet, din spate. Până să-i vină Aliciei ideea de a trece pe culoarea roşie a semaforului, băieţii se adunaseră deja în jurul maşinii ei, blocându-i drumul. Grozav! Iar acum, ce avea să mai urmeze oare?

68

Alicia închise strâns ochii, doar o jumătate de secundă. Ce ar trebui să facă, într-o asemenea situaţie? Şi de ce nu se învrednicise să-şi cumpere un telefon celular? Ăăă, poate pentru că n-avea niciodată niciun ban.

Când deschise ochii, flăcăul cu flaneaua bleu ajunsese lângă geamul ei lateral, afişând o expresie ameninţătoare, accentuată şi de dragonul roşu tatuat pe gâtul lui.

Fără să vrea, Alicia slobozi un strigăt scurt, ca un schelălăit, dar suficient pentru ca el să-şi dea seama cât de înspăimântată era.

Apoi fata intră în panică. Îi trebui o vreme ca să înţeleagă că puştiul în albastru îi spunea ceva. El îşi ţinea mâinile ridicate într-un fel de gest de liniştire.

Ea coborî puţin geamul.

– Ce-ai sp-spus? se bâlbâi Alicia, neputând să-şi reprime tremurul din glas.

– Te-am întrebat dacă te-ai rătăcit cumva, zise el. Asta-i tot, domnişoară – *te-ai rătăcit?* Pari cam... *rătăcită.*

Ea îşi înăbuşi un hohot de plâns.

– Da. Îmi pare atât de rău. Ăsta era un prost obicei de-al ei: obişnuia să se scuze pentru orice. Caut numai...

– Fiindcă eu *ştiu* că tu nu locuieşti pe-aici, îi spuse el. Expresia i se schimbă din nou, redevenind încruntată. Ceilalţi râseră, ca de o glumă bună. Asta-i maşina ta?

Tulburarea şi teama o blocară pe Alicia într-o stare de servilism umil, stare pe care n-o putea suferi. Nu găsi altceva mai bun de făcut decât să răspundă la întrebare.

– E a părinților mei.

Băiatul în albastru își frecă perciunii, de parcă ar fi meditat asupra răspunsului ei.

– Multă lume caută o mașină exact ca asta, îi zise el. Tu nu citești ziarele? Nu te uiți la televizor?

– Încerc doar să ajung în Westwood. Pentru o audiție. În vederea unui film pentru televiziune. Am ieșit din greșeală de pe autostradă, mai devreme decât ar fi trebuit...

El izbucni în hohote de râs uitându-se de la mașină, la prietenii săi și din nou la mașină. Mișcările lui erau relaxate și lente.

– Auziți că încearcă să ajungă la Westwood, ca să joace într-un film. Într-un *film*. Drace, dar exact la asta mă așteptam și eu. Căci eu știu că n-ai niciun interes pentru nimic și pentru nimeni de pe-aici.

– Păi, nu, nene, zise și unul dintre ceilalți băieți. Ea își comite asasinatele în cartierele bogătașilor.

– Io n-am nimic împotrivă, rosti un altul. Din partea mea, poate să-i omoare mult și bine pe bogătași, și chiar să-i și mănânce.

– Nu înțeleg ce spuneți. Fata se uita acum pe rând la fiecare dintre ei, încercând cu disperare să se lămurească în privința a ceea ce ar fi trebuit să spună sau să facă, pentru a putea scăpa de-acolo. Privirea înspăimântată îi căzu pe oglinda retrovizoare. *Oare putea să plece în marșarier? Repede? Repede de tot? Cu pedala de accelerație apăsată până la podea?*

Puștiul de lângă geamul ei își ridică flaneaua, ca să-i arate pistolul pe care îl avea înfipt la brâul jeanșilor.

– *Nu* vrei să faci aşa ceva, îi zise el.

Ideea că ar putea fi omorâtă înainte să-şi fi băut cafeaua de dimineaţă o şocă pe Alicia.

– Vă rog, eu doar... vă rog. N-nu î-îmi fa-faceţi r-rău, gângăvi ea.

Îşi putea percepe neajutorarea din voce. Era ca şi cum ar fi ascultat pe altcineva vorbind, pe cineva impresionant. Doamne, doar se presupunea că era actriţă.

Flăcăul în albastru dădu încet din cap, într-un mod pe care ea nu-l putea descifra. Apoi el se dădu înapoi de lângă maşină şi îi făcu semn cu mâna că poate trece liniştită.

– Pe-acolo ajungi la autostradă, îi mai spuse el. Ceilalţi doi flăcăi se dădură şi ei la o parte.

De uşurare, Alicia se afla în pragul leşinului. Le oferi băieţilor un zâmbet chinuit.

– Vă mulţumesc şi vă rog să mă iertaţi, mai spuse ea.

Mâinile îi tremurau cumplit pe volan, însă cel puţin scăpase teafără.

De-abia se urnise SUV-ul ei din loc, când, cu un zgomot asurzitor, parbrizul maşinii se sfărâmă în milioane de cioburi mărunte de sticlă.

O clipă mai târziu, o ţeavă metalică grea trecu prin geamul de pe partea şoferului.

Alicia se simţi brusc paralizată. Braţele şi picioarele refuzau să-i mai răspundă la comenzi. Nu mai era în stare nici măcar să ţipe.

Impulsul de a apăsa până la podea pedala de accelerație îi trecu prin minte o clipă prea târziu – cam la o secundă după ce uşa maşinii ei fusese deschisă şi nişte mâini mari şi

puternice o trăseseră jos în stradă. Alicia aterizase pe spate, golindu-şi plămânii de aer, cu un geamăt prelung.

–Nu crezi că eşti proastă făcută grămadă? îl auzi cu pe unul dintre băieţi spunând, după care simţi o durere ascuţită în tâmplă. Apoi femeia văzu o ţeavă ridicându-se în văzduh, coborând cu mare viteză şi lovind-o drept în mijlocul frunţii

69

Totul se schimbase, brusc şi dramatic, în cazul Mary Smith. Jeanne Galletta fusese îndepărtată şi nu mai avea absolut nicio legătură cu ancheta. Primise acum alte însărcinări.

Am încercat eu să-i pledez cauza, dar la câteva ore după uciderea Aliciei Pitt, detectiv Galletta era doar o amintire în cazul Mary Smith. În acea seară, şeful poliţiei din Los Angeles, Shrewsbury, anunţă că în continuare va supraveghea el însuşi mersul cercetărilor în cadrul cazului crimelor Vânătoresei de la Hollywood şi că detectiv Galletta fusese îndepărtată temporar de la conducerea anchetei, până se va încheia investigarea nefericitei asasinări a tinerei din Las Vegas, care condusese un automobil SUV, de culoare albastră.

Jeanne era de neconsolat, acum că trecuse prin întregul spectru de experienţe posibile în respectivul caz, inclusiv prin aceea de miel de sacrificiu.

–Primarul din Las Vegas să-l îndemne pe primarul din Los Angeles să-l înveţe pe şeful poliţiei cum să-şi desfăşoare

anchetă? mă întrebă ea furioasă. Când oare o să se înceteze odată pentru totdeauna să fie opriţi adevăraţii profesionişti să şi facă meseria aşa cum trebuie?

– Cândva, în zorii unei alte ere, i-am răspuns eu.

Noi doi ne întâlnirăm pe la ora opt seara, ca să bem ceva. Ea a ales localul şi dorea să se asigure că dispuneam din partea ei de tot ce aveam nevoie în legătură cu investigaţiile asupra crimelor. Desigur că mai voia şi să-şi descarce sufletul.

– Ştiu că moartea Aliciei Pitt s-a datorat greşelii mele, dar...

– Jeanne, încetează imediat! Nu eşti câtuşi de puţin vinovată pentru ceea ce i s-a întâmplat acelei femei. S-ar putea ca decesul ei să fi survenit în urma unei hotărâri pe care ai luat-o tu, însă nu tu ai ucis-o. Ai procedat cât se putea de bine. Restul este doar politică. Şi nici măcar nu s-ar fi convenit să-ţi retragă cazul.

Ea rămase tăcută o vreme.

– Zău că nu mai ştiu nici eu, rosti într-un târziu. Maimana fată a murit.

– Tu nu mai ai nişte zile restante din concediu? am întrebat-o. Poate că ar fi bine să ţi le iei.

– Da, de parcă aş putea să plec acum din oraş, îmi replică ea. Mi-o fi fost mie retras cazul, însă...

Ea nu-şi termină fraza, însă nici nu era nevoie s-o facă. Mă aflasem şi eu cândva în postura ei de-acum. Cel mai bine era să nu strigi în gura mare că ai de gând să încalci regulile, ci să taci şi să faci, încălcându-le pe ascuns.

– Alex, o să am nevoie de spaţiu de manevră, îmi zise ea. Tocmai de-aceea am vrut să ne întâlnim aici.

– Te-nţeleg pe deplin. Ştii cum să dai de mine. Am să-ţi stau oricând la dispoziţie, am asigurat-o eu.

În final, Jeanne schiță o jumătate de zâmbet și îmi spuse:

– Ești un tip cu-adevărat de treabă, pentru un agent FBI!

– Și tu ești o polițistă pe cinste, pentru Departamentul de Poliție din Los Angeles.

Apoi ea întinse o mână pe deasupra mesei, punându-și-o pe a mea, dar și-o retrase foarte repede.

– Am devenit penibilă, îmi zise ea și îmi zâmbi din nou. Iartă-mă dacă sunt o toantă.

– Ești și tu doar o ființă umană, Jeanne. Asta sună altfel, nu-i așa? Eu n-o să mă scuz pentru asta.

– Perfect, n-o să mă mai scuz nici eu. Iar acum trebuie să plec înainte de a mă podidi plânsul sau de a face altceva la fel de incredibil de jenant. Știi cum să dai de mine, la nevoie. Apoi Jeanne se ridică de la masă, dar se opri înainte de a fi ajuns la ușă, se întoarse și adăugă: Să știi că n-am renunțat încă la cazul ăsta. O să fiu mereu prin preajmă.

70

Era ceva bizar.

Când m-am întors în acea seară la hotel, mă aștepta la recepție un plic.

Era din partea lui James Truscott.

L-am deschis în drum spre camera mea și nu m-am putut abține să nu-i citesc imediat conținutul.

SUBIECT: FEMEI CONDAMNATE LA MOARTE AŞTEPTÂNDU-ŞI EXECUŢIA ÎN CALIFORNIA.

Erau în acel moment cincisprezece şi Truscott inclusese câteva cuvinte despre fiecare dintre ele.

Prima femeie era Cynthia Coffman. În 1986, ea şi iubitul ei jefuiseră şi strangulaseră patru femei. Fusese condamnată în 1989 şi aştepta şi în prezent executarea sentinţei. Acum, Cynthia Coffman avea patruzeci şi doi de ani.

La sfârşitul lungului său text, Truscott îmi scria că îşi pusese în gând să le viziteze pe câteva dintre cele aflate în închisoare şi mă invita să-l însoţesc, în cazul în care aş fi considerat că asta mi-ar fi folosit la ceva.

După ce am terminat de citit toate acele pagini, le-am mai răsfoit o dată.

Ce era oare cu acest James Truscott? Şi de ce voia el să mă ghideze pe mine? Mi-aş fi dorit să mă lase în plata Domnului, însă asta nu avea să se întâmple, voi ce credeţi?

71

Telefonul din camera mea de hotel sună şi mă trezi imediat după ora două şi jumătate dimineaţa. În acel moment, visam ceva cu micul Alex şi cu Christine, însă am uitat în cea mai mare parte, de cum am auzit primul ţârâit al telefonului.

Primul meu gând coerent a fost acela că îmi telefonase *James Truscott*.

Însă nu el mă sunase.

Pe la ora trei dimineaţa, conduceam deja maşina printr-un cartier, necunoscut mie, din Hollywood, căutând complexul de apartamente Hillside. Probabil că l-aş fi găsit mai repede la lumina zilei şi dacă mintea mea nu s-ar mai fi frământat atâta, pe toată durata drumului.

Jocul lui Mary Smith se modificase din nou, iar eu mă străduiam din răsputeri să-l înţeleg. De ce această crimă? De ce tocmai acum? De ce tocmai aceste două victime?

Complexul de apartamente, atunci când în sfârşit mi-am dat de el, părea să fi fost construit prin anii '70. Clădirile erau nişte construcţii din cedru întunecat la culoare, cu acoperişuri plate, case structurate pe câte trei etaje, ridicate pe nişte piloni groşi, având la subsolul lor parcări deschise. Mai exista, de asemenea, şi posibilitatea de parcare pe stradă, am remarcat eu, lucru care i-ar fi oferit unui intrus ocazia de a nu fi observat.

–Agent Cross! Alex! m-am auzit strigat de dincolo de parcare.

Am recunoscut glasul agentului Page, venind de undeva din întuneric. Ceasul meu arăta ora trei şi cinci minute.

Omul mi s-a alăturat sub un felinar pentru iluminatul stradal.

–Pe-aici, mă îndrumă el.

–Cum ai auzit despre asta? l-am întrebat eu. Page era cel ce mă sunase la hotel.

–Mai eram încă la birou.

–Când naiba mai apuci să şi dormi?

– O să dorm, după ce se va termina totul.

L-am urmat pe tânărul agent pe un traseu întortocheat, până la un careu de corpuri de clădire care încadrau o grădină și o piscină, folosite în comun. Mai mulți locatari, majoritatea în pijamale, erau adunați în fața uneia dintre intrări. Aceștia își tot întindeau gâturile și șușoteau între ei.

Page arătă spre un apartament de la etajul trei, unde luminile ardeau, îndărătul draperiilor.

– Acolo sus, îmi spuse el. Acolo se află cadavrele.

Ne-am croit drum pe lângă polițiștii care stăteau de pază și am urcat pe scara din față – adică prin una dintre cele două căi de acces în clădire.

– *Le-am verificat.* În timp ce pătrundeam în apartament, Page își prescurta astfel referirea la abțibildurile lipite pe ușa de la intrare. Marcate cu două litere *A* și cu un *B*. Era, fără nicio îndoială, vorba despre Mary Smith. Abțibildurile astea mă făceau întotdeauna să mă gândesc la păpușa-clovn din *Poltergeist* – inofensivă în aparență, dar totalmente lugubră în context. Ca un joc de copii întors pe dos.

Ușa dădea într-o spațioasă cameră de zi. Încăperea era plină de cutii de carton utilizate la mutări și de piese de mobilier așezate în neorânduială.

În mijloc, zăcea mort un bărbat, căzut cu fața-n jos peste niște cutii răsturnate. Câteva zeci de cărți se împrăștiaseră pe covorul de culoarea nisipului, iar unele dintre ele erau stropite de sânge. Lângă cadavru se aflau exemplare din *The Hours* și *Running with Scissors*.

– Philip Washington, îmi spuse Page. Treizeci și cinci de ani, bancher de investiții la Merrill Lynch. Un om cult, după cum se poate vedea.

– Ca și tine, presupun.

De data asta, cadavrul nu mai fusese aşezat frumos, cu grijă faţă de aspectul estetic al scenei. Ucigaşul s-ar fi putut să fi făcut totul în mare grabă, dat fiind faptul că erau atâţia vecini atât de aproape şi nu avea un camuflaj acceptabil.

Philip Washington nu era unica victimă. Alături, pe podea, zăcea cu faţa în sus încă un cadavru.

Asta era crima cu care nu mă puteam împăca, cea care avea să mă bântuie.

Tâmpla stângă a victimei avea o rană urâtă, acolo pe unde intrase glonţul, iar faţa îi fusese tăiată în mod repetat, în stilul propriu lui Mary Smith. Carnea din jurul frunţii şi ochilor era crestată încrucişat cu x-uri făcute cu cuţitul, iar obrajii, încordaţi în vederea unui răcnet, fuseseră amândoi străpunşi şi tăiaţi.

M-am uitat îndelung, cu înfiorare, la cadavru, începând să reconstitui mintal ceea ce se întâmplase şi evenimentele premergătoare. Două întrebări îmi ardeau în creier. *Aveam eu cumva vreun amestec în provocarea acestei crime? Trebuia oare să o fi prevăzut?*

Poate că victima la care mă holbam cunoştea răspunsul – însă ziaristul Arnold Griner, de la *L.A. Times*, n-avea să fie în stare să ne mai ajute în cazul Mary Smith, deoarece acum Griner însuşi devenise una dintre victime.

PARTEA A PATRA

SUV-UL ALBASTRU

72

De-abia începusem să parcurg scena crimei, când am dat cu ochii de Maddux Fielding, adjunctul responsabil de biroul de detectivi al poliției din Los Angeles și înlocuitorul lui Jeanne Galletta la conducerea investigațiilor cazului de față. Cu claia lui de păr cenușiu-argintiu și cu niște ochi de un cafeniu-închis, identici cu cei ai lui Jeanne, Fielding putea fi luat cu ușurință drept tatăl acesteia.

El m-a impresionat ca profesionist și s-a concentrat încă de la bun început asupra cazului. De asemenea, omul părea să fie și un netrebnic sadea.

– Agent Cross, îmi spuse el, pe când îmi strângea mâna. Am auzit foarte multe despre munca dumitale de la Washington. Ceva din felul în care mi-a spus Fielding asta nu suna câtuși de puțin a compliment.

– Dânsul este agentul special Page și mă asistă cât timp mă aflu la Los Angeles, i-am replicat eu. Fielding nu avu nicio reacție, așa că eu am forțat și mai mult nota. Cum te descurci cu toate lucrurile astea? Știu că de-abia ai luat contact cu cazul de față, dar presupun că te-ai grăbit să-i acorzi prioritate absolută.

Nu avusesem intenția ca ultima parte să constituie o

înțepătură și totuși vorbele mele cam un asemenea sens aveau. Colțurile gurii lui Fielding se lăsară în jos și bărbatul se uită la mine pe deasupra ochelarilor săi cu rame groase și lentile bifocale.

– Asta nu-i prima mea investigație asupra unor crime în serie. Mă pricep la așa ceva. El inspiră adânc, luând o poză îngâmfată și continuă: Ca să răspund acum și la întrebarea ta, sunt gata să cred că și aici autoarea este tot Mary Smith, și nu cine știe ce imitator care vrea s-o plagieze. Sunt nevoit să mă întreb dacă n-a vrut încă de la bun început să-l omoare și pe Arnold Griner. Socotesc că așa stau lucrurile. Ar mai fi bineînțeles necesar să descoperim de ce și cum anume se leagă motivația crimelor de-acum cu cea a crimelor anterioare.

Tot ce spunea el avea ceva sens, mai ales faptul că Arnold Griner s-ar fi putut să fie încă de la început o țintă a lui Mary Smith. M-am întors în direcția lui Page.

– Tu ce crezi în privința asta?

Începusem să mă întreb ce gândea Page, lucru care putea sau nu să fie recunoscut de către acesta drept un semn al faptului că încrederea mea în el se afla în plină creștere.

– Griner și Washington de-abia s-au mutat aici, îmi răspunse Page, răsfoindu-și micul carnet de însemnări. Mai precis, acum trei zile. Știu că Griner și-a schimbat toate datele referitoare la modul în care putea fi găsit și a ținut secrete toate noile informații, în așa fel încât Mary să aibă cel puțin dificultăți mari în a lua în continuare legătura cu el. Iar acest lucru se potrivește cu aspectul de vânătorească la pândă, nu-i așa? În pofida faptului că Griner nu corespunde profilului victimelor lui Mary Smith, el a constituit în permanență o parte a peisajului. Ea a început cu Griner, iar acum, nu știu,

dar poate că ea sfârşeşte tot cu el. Poate că asta reprezintă un soi de încheiere pentru Mary Smith. Poate că povestea ei s-a terminat.

– Mă îndoiesc, spuse Fielding, fără a-i arunca măcar o privire lui Page. E prea multă mânie revărsată aici. Prea multă furie în uciderea lui Griner. Aţi văzut filmul *Ranchiuna?* N-are importanţă. Nu luaţi în considerare ceea ce am spus.

– Dar cu SUV-ul albastru ce se mai aude? l-am întrebat eu. Aţi mai progresat cu cercetările?

Din acea după-amiază, poliţia din Los Angeles nu mai anunţase nimic promiţător, ceea ce era cam neaşteptat, dată fiind urgenţa.

Fielding îşi scoase batista şi ochelarii şi începu să-şi lustruiască lentilele, înainte de a-mi răspunde.

– Încă n-a apărut nimic interesant, rosti el într-un târziu. Dar dacă tot ai adus vorba, aş vrea să mai lămuresc încă un lucru. Eu nu sunt detectiv Galletta. Sunt şeful ei şi n-am de gând să vă dau vouă raportul la orice pas. *Dacă* FBI-ul doreşte să preia în totalitate responsabilitatea rezolvării acestui caz, poate să solicite acest lucru. După felul în care s-au desfăşurat evenimentele până acum, aproape că mi-ar conveni s-o facă. Dar până atunci, voi faceţi-vă doar datoria şi încercaţi să nu-mi daţi mie peste cap ancheta, mai tare decât aţi făcut-o cu cea a lui Galletta. Cred că am vorbit suficient de limpede.

Era de-o sinceritate brutală, ca de la poliţist la poliţist. Fără a pune nicio întrebare, el hotărâse că eu distrusesem cazul lui Jeanne. Mai trecusem şi cu alte ocazii prin aşa ceva şi chiar înţelesesem în oarecare măsură un atare comportament, însă de data asta n-am mai putut să-mi ţin gura.

– Aş vrea să-ţi dau un mic sfat, i-am spus eu. Mai

înainte de a te apuca să tot arunci cu acuzaţii în dreapta şi-n stânga, ar fi bine să afli despre ce anume este vorba. În felul în care te comporţi, nu reuşeşti decât să-ţi faci viaţa mai grea.

– În momentul de faţă, mai rău decât atât nu se poate, mi-o trânti el scurt. Consider că am trecut în revistă toate aspectele. Ştii cum să dai de mine dacă vrei să mă mai întrebi ceva sau, la naiba, dacă ai ceva care ne-ar putea ajuta pe noi.

– Categoric!

I-aş fi putut da una peste ceafă, pe când se îndepărta. Şi poate că asta ar fi fost unica metodă de a coborî prima noastră întâlnire la un nivel cât de cât normal.

– Măreţ individ, spuse Page. Multă personalitate, talent în relaţiile sociale, tot tacâmul.

– Da, mă simt mişcat până la lacrimi.

În loc să mai pierd vremea cu acest subiect, m-am întors la lucru. Dacă punţile de comunicare cu poliţia din Los Angeles urmau să fie în continuare blocate şi relaţiile încordate, atunci aveam nevoie mai mult ca oricând de propriile noastre cercetări şi analize. Page nu mi-a cerut asta, dar eu l-am lăsat să mă însoţească în cursul procesului de studiere a scenei crimei. Parcurgeam o spirală plecând de la cele două cadavre, aşa precum ar fi făcut oricine, însă mult mai încet.

Mai întâi am cercetat apartamentul, centimetru cu centimetru, iar apoi am continuat cu holul şi cu scările din faţă şi din spate, după care am trecut la grădina din jurul clădirii.

Eram curios să aflu dacă Page avea suficientă răbdare sau dimpotrivă, precum orice tânăr de vârsta lui, era prea grăbit ca să-şi efectueze munca aşa cum se cuvenea. Page se descurcă perfect. Era în totalitate concentrat asupra cazului.

Ne aflam tot afară, când am primit o veste de la unitatea de supraveghere electronică a Biroului. La ora cinci și jumătate în acea dimineață, pe adresa de e-mail de la *L.A. Times* a lui Arnold Griner sosise încă un mesaj.

Sosise o epistolă din partea lui Mary Smith – scrisă de către ea bărbatului pe care tocmai îl omorâse.

73

Către: agriner@latimes.com
De la: Mary Smith
Pentru: Arnold Griner:

Știi ceva? Te-am urmărit până acasă, în noul tău apartament, după ce ai luat cina cu niște prieteni la acel restaurant, pe nume Asia de Cuba, de pe Sunset.

Ți-ai parcat mașina și ai urcat pe scara din spate. Ai început să gâfâi după numai un etaj? Arnold, dar se vede treaba că nu mai ai deloc rezistență. Și tare mi-e teamă că nici timp nu prea mai ai.

Am așteptat afară până s-au aprins luminile din apartamentul tău, după care te-am urmat. Nu îmi mai era frică, nu așa ca altădată. Odinioară, pistolul mi se părea ciudat și greu în mâna mea. Acum, parcă nici nu-l mai simt când îl țin.

Nu ți-ai montat un zăvor la ușa din spate. Poate că aveai de gând s-o faci, însă ai fost prea ocupat cu mutarea, sau poate că doar te-ai simțit puțin mai în siguranță în noua ta locuință

şi nu ţi s-a părut că ar mai fi un lucru chiar aşa de important. Iar aici ai nimerit-o. Chiar că n-are importanţă - pentru tine nu mai are absolut nicio importanţă.

Când am intrat era întuneric în bucătărie, dar ardeau luminile şi mergea televizorul în camera de zi. Pe masa de lângă chiuvetă se afla un cuţit de tăiat carne, însă l-am lăsat acolo.

Aveam propriul meu cuţit, ăsta fiind un lucru pe care probabil că deja îl ştiai despre mine - *dacă* mi-ai citit celelalte e-mail-uri.

Am aşteptat în bucătărie atât cât am rezistat, ascultându-vă, pe tine şi pe partenerul tău. Nu puteam distinge cu precizie ceea ce vă spuneaţi unul celuilalt, dar îmi plăcea sunetul glasurilor voastre. Îmi plăcea, de asemenea, să ştiu că eram cea din urmă persoană care le va fi auzit vreodată.

Apoi, neliniştea a început să-mi revină. La început doar un pic, însă ştiam că ar fi crescut dacă mai aşteptam mult.

Aş fi putut să părăsesc apartamentul chiar în acel moment, iar tu n-ai fi aflat niciodată că am fost acolo.

Ăsta-i doar un aspect prin care te asemeni cu ceilalţi. Nimeni nu pare să observe că sunt prin preajmă, până nu-i vine sorocul. Sunt Femeia Invizibilă. De fapt există foarte multă lume neremarcată de nimeni, asemenea mie.

Când am păşit în camera de zi, amândoi aţi tresărit în acelaşi moment. M-am asigurat că aţi văzut arma şi că aţi rămas liniştiţi după asta.

Voiam să te întreb dacă ştiai din ce motiv am venit să te ucid, adică de ce *meritai* să mori, însă mă temeam că, în cazul în care n-o

făceam imediat, nu mi-aş mai fi terminat treaba pe care o aveam de făcut.

Am apăsat pe trăgaci şi tu ai căzut lat, pe spate. Colocatarul tău a ţipat, după care a încercat să scape cu fuga. Nici nu-mi puteam imagina unde anume socotea el că ar fi putut să se refugieze.

L-am împuşcat şi pe el şi cred că s-ar putea ca omul să fi murit instantaneu. Amândoi păreaţi să fi murit repede. Fără prea multă împotrivire nici măcar din partea ta, în ciuda faptului că erai un omuleţ atât de înfipt şi de afurisit.

Adio, Arnold.

Te-ai dus, şi ştii ceva?

Deja ai şi fost uitat.

74

Povestitorul trebuia să oprească şuvoiul de crime chiar în acel moment. El ştia acest lucru, făcea parte din planul său, plan care era foarte bun. Ce păcat, totuşi. Era într-adevăr mare păcat. Ajunsese extrem de priceput la aşa ceva şi de multă vreme nu mai fusese priceput la absolut nimic.

Oricum, felicitările nu mai conteneau. Laudele la adresa lui se aflau peste tot, la televizor şi în ziare, bineînţeles. Şi în special în *L.A. Times*, publicaţia care îl transformase pe ruhatul acela de Arnold Griner într-un veritabil sfânt şi martir. Toată lumea recunoştea faptul că Povestitorul realizase o adevărată capodoperă – numai că era mult mai mult decât ştiau ei.

Şi el chiar voia să sărbătorească evenimentul, însă tot nu avea pe nimeni faţă de care să se poată destăinui. Încercase să facă asta la Vancouver, şi uite ce se întâmplase. Fusese nevoit să-şi ucidă o prietenă, ei bine, poate doar o cunoştinţă, un flecuşteţ de fiinţă pe care o ştia demult.

Şi atunci, cum avea să mai sărbătorească? Arnold Griner era mort şi acest lucru îl făcea uneori să râdă în hohote. Existaseră multe ironii, dintre care unele chiar subtile, cum ar fi faptul că Griner recepţionase e-mail-urile lui şi le transmisese la poliţie, după care îi fusese lui însuşi destinat unul. În realitate – invers faţă de ceea ce scrisese în e-mail micul puţoi ticălos îl implorase să-i cruţe viaţa, atunci când în sfârşit văzuse despre ce anume era vorba, când înţelesese în cele din urmă totul, fapt care făcuse crima şi mai voluptuoasă. La naiba, el nu-i omorâse pe Griner şi pe tovarăşul acestuia chiar imediat. Îi trebuise pentru asta aproape o oră şi el savurase din plin fiecare clipă a melodramei.

În consecinţă, ce anume avea să facă el acum?

Ar fi vrut să sărbătorească, dar într-adevăr n-avea pe nimeni căruia să-i poată povesti despre asta. La dracu', n-avea chiar pe nimeni.

Apoi el îşi dădu seama cu precizie ce anume voia să facă, şi era cât se putea de simplu. Tot se afla în Westwood, aşa că îşi lăsă maşina într-o parcare şi o porni pe jos spre minunat de soiosul cinematograf Bruin, unde rula filmul *Collateral. Cu Tom Cruise, ooo, formidabil!*

Voia să meargă la film.

Voia să se aşeze printre oamenii asemenea lui şi să-l urmărească pe Tom Cruise prefăcându-se că era un asasin mare şi rău, lipsit de conştiinţă şi de orice regrete.

Ooo, mă înspăimânţi, Tom.

75

Te-a căutat la telefon domnul Truscott. Zicea că doreşte să aibă o întrevedere cu tine. Spunea că este foarte important şi că va veni el la tine acasă, dacă îţi convine aşa. Se întreba dacă ai primit cumva însemnările lui despre femeile condamnate la moarte, care aşteaptă în închisoare executarea sentinţei.

M-am încruntat şi am scuturat din cap.

– Nu-l lua deloc în seamă pe Truscott. Altceva ce s-a mai întâmplat, de când am plecat eu de-acasă?

– Ţi-a spus Damon că s-a certat cu prietena lui? mă întrebă încet Nana. Ştiai măcar că el avea o iubită?

Şedeam în bucătărie, în acea sâmbătă după-amiază, în prima zi când mă întorsesem. Mă uitam spre living, ca să mă asigur că eram numai noi doi.

– E vorba despre fata aceea cu care vorbeşte atât de mult la telefon? am întrebat-o eu.

– Păi, nu mai vorbeşte cu ea, îmi răspunse Nana. Sunt sigură de asta. E prea mic pentru toate astea. Nana se ridică bombănind, după care îşi îndreptă atenţia către o oală de tocană de ardei, aflată la foc mic, pe aragaz.

Atenţia îmi fusese distrasă de acea tocană, ca şi de faptul că Nana folosise carne tocată de curcan, în loc de obişnuita carne de vită sau de porc. Poate Kayla Coles izbutise vreo vrajă şi o determinase în cele din urmă pe Nana să aibă mai multă grijă de sănătatea ei. Jos pălăria pentru Kayla.

–Şi când anume ţi-a povestit Damon că avea o iubită? am întrebat-o, nesimţindu-mă în stare să renunţ încă la acel subiect. Curiozitatea mea învinsese şovăiala de a arăta cât de mult mă îndepărtasem de fiul meu cel mare.

–Nu mi-a povestit chiar el, ci am avut doar un presentiment în privinţa asta, îmi răspunse Nana. Ăsta nu este un lucru despre care ar fi dispuşi adolescenţii să discute direct. Cornelia a venit de câteva ori pe la noi pe-acasă, ca să-şi facă lecţiile. E foarte drăguţă. Părinţii ei sunt amândoi avocaţi, însă eu nu i-am făcut nicio vină fetei pentru asta. Şi Nana râse de mica ei glumă. Ei, poate că am totuşi doar o mică reţinere la adresa ei.

Cornelia o chema? Nana era experta, iar Damon se înstrăinase. Toate intenţiile mele bune şi promisiunile de a schimba lucrurile fuseseră înghiţite de fiecare dată de ceva care mă trăsese, fără excepţie, înapoi către problemele de serviciu.

Absentasem şi de la prima despărţire a lui Damon. Nu mai era nimic de făcut. Cornelia, noi nici măcar nu te cunoaştem.

Şi totuşi, mă simţeam bine să fiu acasă. Bucătăria se umplu în scurtă vreme cu aromele tot mai puternice ale mâncării gătite de către Nana, iar întoarcerea acasă urma să fie marcată cu o petrecere pentru prieteni şi familie. Pe lângă tocană, mai erau şi vestita pâine de porumb a Nanei, două feluri de verdeţuri usturoiate, fripturile împănate cu mirodenii şi o şarjă de budinci în aluat caramelizat, care constituia o bunătate arareori ivită pe masa noastră. În mod evident, doctor Coles nu reuşise pe deplin transformarea culinară a Nanei.

Am încercat s-o ajut pe Nana fără a-i sta prea mult în drum, în timp ce ea se uita la ceas şi aproape că plutea încoace

și ncolo prin bucătărie. Aș fi fost și mai emoționat, dacă aș fi avut sentimentul că meritam cu-adevărat o petrecere. Nu numai că nu mă dovedisem un tată model, dar deja aveam în buzunar biletul de avion pentru Los Angeles.

76

Ia te uită cine s-a întors în sânul familiei! Ce spuneți de asta? Unde-i aparatul meu de fotografiat?

Sampson și Billie au sosit devreme, împreună cu fetița lor de trei luni, pe nume Djakata, pe care n-o mai văzusem de când se născuse. Radiind de bucurie, John o ridică din leagănul ei confortabil de la pieptul lui Billie și mi-o puse în brațe. Ce priveliște încântătoare putea să fie – Sampson și micuța lui copilă. *Tata urs*, m-am gândit eu. *Și mama ursoaică și fetița ursuleț.*

– Ce frumusețe rară, am exclamat eu, și chiar așa și era cu pielea ei ciocolatie și cu micile inelușe moi de păr negru pe cap. Fetița asta a moștenit tot ce era mai bun în voi doi. E o adevărată păpușică.

Jannie dădu ocol și se strecură între noi, ca să se uite mai bine la Djakata. Fiica mea se afla acum la vârsta la care începuse să înțeleagă că, la un moment dat, urma să aibă și ea copii.

– Este atât de micuță, rosti ea, cu o undă de respect în voce.

– Ba nu-i chiar așa de micuță gâgâlicea, replică Sampson. Sută la sută, în înălțime și greutate, pentru vârsta

pe care o are. Îl moşteneşte pe tatăl ei. Când o să ajungă la cinci ani, o să fie cât Billie.

–Să sperăm că n-o să-i crească nişte mâini şi nişte picioare ca ale tale, zise Nana aplecându-se. Apoi bătrâna îi făcu şmechereşte cu ochiul lui Billie, care deja era considerată o membră a familiei noastre.

Şi chiar acolo, în acea clipă, m-a cuprins intensul simţământ că mă întorsesem acasă. Era unul dintre acele rare momente transcendentale care te iau puţin prin surprindere şi îţi amintesc pe dată doar despre lucrurile bune din viaţă. Orice s-ar întâmpla, exista întotdeauna acest loc, unde aveam nevoie să mă întorc şi căruia îi aparţineam pe de-a-ntregul.

Trebuia să memorez instantaneul – şi să-mi reamintesc acest sentiment şi data următoare când aveam să simt nevoia.

Sentimentul acela de intimitate însă nu dură prea mult, căci casa ni se umplea şi de alţi musafiri. Următorii se arătară la faţă nişte vechi colegi de serviciu de la poliţia din Washington, adică Jerome şi Claudette Thurman, care veniseră împreună cu Rakeem Powell şi cu noua prietenă a acestuia, al cărei nume nu l-am reţinut.

–Mai lasă-i încă o săptămână, îmi şopti Sampson la ureche. Dacă şi atunci o să mai fie ea tot lângă el, o să-ţi poţi face griji în privinţa asta.

Primii care au apărut dintre membrii familiei au fost mătuşa Tia şi vărul meu Carter, urmaţi de un întreg şir de figuri binevoitoare, cu care eram extrem de obişnuit, multe dintre ele semănându-mi vag.

Ultima a sosit Kayla Coles, pe care am întâmpinat-o chiar eu la uşă, spunându-i:

–Presupun că dumneata trebuie să fii Annie Sullivan, aşa este?

–Pardon, cine? Ooo, am înţeles. Muncitoarea Miraculoasă.

–Muncitoarea Miraculoasă – cea care a convins-o ca prin farmec pe bunica mea să pună în tocana ei carne de curcan. Am presupus că ţie trebuie să-ţi mulţumesc pentru asta. Bravo, bună treabă!

–Oricând la dispoziţia ta. Kayla făcu o reverenţă jucăuşă. Rochia bleu-vernil pe care o purta părea comodă chiar dacă era mulată pe trupul ei. De obicei Kayla nu prea se expunea atât de mult, n-am putut eu să nu remarc în sinea mea. Arăta cu totul altfel în hainele ei obişnuite şi practice ale meseriei ei de medic.

În locul trusei de doctor, femeia ducea acum în mână o oală mare de lut, acoperită.

–Ei, asta chiar că ar fi cea mai mare scamatorie a ta de până acum, i-am zis eu. Să aduci în bucătăria Nanei mâncare gătită de altcineva? Tare mult aş vrea s-o mai văd şi pe-asta.

–N-am adus numai mâncarea, ci şi reţeta de preparare. Femeia răsuci oala, ca să-mi arate un cartonaş alb lipit pe partea laterală. Fasole pregătită în mod sănătos pentru inima unei femei care ştie extrem de bine să gătească foarte gras, cu slănină multă.

–Păi, atunci, intră, i-am spus eu, invitând-o cu un gest larg. Dar să ştii că intri pe propria ta răspundere.

În toată casa răsunau acordurile melodiei *Romare Bearden Revealed*, interpretată de formaţia Brandford Marsalis Quartet, iar petrecerea se încinsese şi toţi se arătară încântaţi s-o vadă pe doctor Kayla, care se întâmpla să fie un fel de sfântă în cartier.

Nu puteam să nu mă simt puţin cam năuc.

La sfârşitul săptămânii, aveam să fiu iar în avion, însă deocamdată totul era perfect.

77

J-am găsit pe Sampson şi pe Billie în bucătărie. Îl îşi desfăcea o bere, iar eu i-am luat-o din mână. Aveam ceva de discutat cu uriaşul meu prieten, mai înainte ca petrecerea să prindă viteză.

– Vino cu mine, trebuie să-ţi spun ceva important până nu ne apucăm să bem, l-am chemat eu.

– Ooo, băieţii sunt secretoşi, zise Billie şi râse, aşa cum făcea întotdeauna. Billie este soră medicală la spitalul de urgenţă şi a văzut foarte multe la viaţa ei.

– Să mergem sus la mine, i-am spus lui John.

– Eu deja mi-am terminat prima băutură. Astalaltă ar fi fost a doua.

– Hai, totuşi. Nu lipsim mult, Billie.

Din biroul meu aflat în podul casei, încă puteam auzi muzica, atenuată prin podea. Am recunoscut şi râsul doctoriţei Kayla, prin zumzetul neinteligibil al glasurilor celorlalţi.

Sampson se rezemă de perete.

– M-aţi chemat, domnule? La dumneavoastră în birou?

Purta un tricou nostim, al echipei sale de baschet, din liga de old-boys de la St. Anthony's. Pe tricou scria: *Dacă nu mişcă nimeni, atunci nimeni nu va păţi nimic rău.*

– Nu vreau să amestec munca mea cu petrecerea.

– Dar nu te poţi abţine, rânji Sampson. Aşa e, ori ba?

– Nu rămân prea multă vreme acasă. Trebuie să mă

întorc repede la Los Angeles şi nu vreau să mai amân chestiunea asta.

– E o idee bună, încuviinţă el. Care-i problema? S-o auzim!

– În esenţă? Directorul Burns şi cu mine dorim să te gândeşti serios să vii şi tu să lucrezi în cadrul FBI-ului. Am vrea amândoi să iei decizia asta, John. Te aşteptai la aşa ceva? I-am întrebat eu.

El râse.

– Mai mult sau mai puţin, desigur. Mi-ai făcut destule aluzii deja. Dar ce, dulceaţă, Burns are de gând să umple FBI-ul cu negri?

– Nu, deşi pe mine unul nu m-ar deranja o asemenea situaţie.

Burns dorea să aibă mai mulţi agenţi versaţi în munca de teren, în care să poată avea toată încrederea, pentru a-şi forma din aceştia echipa lui. Eu îi spusesem că, în cazul în care aş putea recruta măcar o singură persoană, m-aş gândi în primul rând la John Sampson, iar acest lucru fusese suficient pentru Burns.

– Am primit deja acceptul pentru tine, de la biroul directorului, i-am spus eu. Ron Burns vrea şi el acelaşi lucru ca şi mine. Sau poate că eu vreau acelaşi lucru ca şi el.

– Vrei să spui că el mă doreşte cu-adevărat la FBI? mă întrebă Sampson.

– Ei bine, adevărul este că nu-i putem lua pe Jerome sau pe Rakeem, sau pe paznicii de la Şcoala Adevărului Etern. Aşa că da, el s-a hotărât în privinţa ta.

Sampson râse sonor, acesta fiind unul dintre sunetele mele preferate.

– Şi eu îţi simt lipsa, îmi spuse el. Şi, oricât ţi s-ar părea

de ciudat, am deja un răspuns pregătit pentru tine. Aş vrea ca tu să te întorci la Departamentul de Poliţie din Washington. Cum ţi se pare asta, ca replică? Ai dreptate într-o privinţă noi doi chiar că trebuie să lucrăm din nou împreună, într-un mod sau în altul. Cred că eu votez pentru celălalt mod.

Nu m-am putut abţine să nu izbucnesc şi eu în hohote de râs, auzindu-i contraoferta. Apoi, John şi cu mine ne-am ciocnit pumnii strânşi, acceptând amândoi că trebuia să lucrăm din nou împreună, într-un fel sau altul.

I-am spus lui Sampson că urma să mă gândesc la surprinzătoarea lui propunere, iar John mi-a promis că şi el avea să se mai gândească la propunerea mea. Apoi el a deschis uşa biroului, lăsând să pătrundă în încăpere sunetele muzicii de la parter.

78

Avem voie să bem şi noi ceva acum? mă întrebă Sampson. Petrecerea e-n toi, dulceaţă. Îţi mai aminteşti ce anume se întâmplă la petreceri?

– Vag de tot, i-am răspuns eu.

O clipă mai târziu, aveam deja o bere într-o mână, iar în cealaltă mână un antricot şiroind de sos de friptură preparat în casă. I-am găsit în sufragerie pe Jannie şi pe Damon, jucând cărţi cu o verişoară de-a lor, Michelle, şi cu Kayla Coles. Trebuie să recunosc că prezenţa Kaylei fusese aceea care mă atrăsese acolo.

– Vă neglijaţi musafirii? i-am întrebat eu pe copii.

– Nu şi pe aceştia doi, îmi răspunse Jannie, afişând o expresie serioasă şi dând din cap către Kayla şi Michelle.

– Nu, nici n-ar putea să mă ignore pe mine, de vreme ce mă rup în bătaie la cărţi, îmi spuse Kayla, stârnindu-le lui Jannie şi lui Damon nişte râsete conspirative. Se întâmpla din nou. Copiii mei se înţelegeau de minune cu o femeie străină. Ce se petrecea? Ce anume îmi scăpa?

Am privit-o lung pe Kayla, în timp ce aceasta amesteca şi apoi împărţea cărţile de joc. Femeia părea teribil de stăpână pe ea şi de arătoasă, fără niciun efort vizibil. Problema era aceea că îmi plăcea de ea. Îmi plăcea de Kayla de foarte multă vreme, încă din copilăria noastră, petrecută în cartierul Southeast. Şi ce dacă?

– Te uiţi în cărţile mele? mă întrebă ea pe neaşteptate, trezindu-mă din reverie, sau din orice-o fi fost starea aceea.

– Nu în cărţile tale se uită, interveni Jannie. Se uită la tine. Pur şi simplu, pe furiş.

– Gata, ajunge cu glumele! Am plecat de-aici. Trebuie să mă duc s-o ajut pe Nana, le-am spus eu. Apoi mi-am dat ochii peste cap în direcţia Kaylei şi am dat să ies iute din încăpere.

– Nu pleca, strigă după mine Kayla, însă eu deja trecusem de uşă.

Şi totuşi, pe când mă îndreptam spre bucătărie, mintea îmi era frământată de un singur gând. Cum aş fi putut s-o prind o clipă singură pe Kayla, în cursul acelei petreceri? Şi unde anume aveam de gând s-o duc, la prima noastră întâlnire?

79

Dinadins am invitat-o pe Kayla la Kinkead's. Acesta fusese local preferat al meu şi al lui Christine, însă înainte de asta, fusese numai al meu, iar acum mi-l revendicam. Kayla sosi la mai puţin de cinci minute după mine, şi mi-a plăcut acest lucru. Era punctuală şi nu se juca. Purta un pulover negru de caşmir, mulat, pantaloni negri, largi, nişte pantofi cu tocuri înalte, şi era la fel de răpitoare ca întotdeauna, în felul ei unic.

– Îmi pare rău, Alex, îmi spuse ea în timp ce se apropia de bar. Sunt punctuală. Ştiu că e un lucru plictisitor, care spulberă orice urmă de mister, însă nu mă pot abţine. Data viitoare, şi ştiu sigur că va exista o dată viitoare, o să mă străduiesc să întârzii într-un mod rezonabil. Măcar zece minute, sau poate chiar un sfert de oră.

– Te-am iertat, i-am spus eu, simţindu-mă dintr-odată incredibil de relaxat. Tocmai ai reuşit să spargi gheaţa, nu-i aşa?

Kayla îmi făcu cu ochiul.

– Am spart-o, nu? Imediat. Doamne, ce mă mai pricep la asta! Ştiu să mă strecor pe furiş, exact ca şi tine.

– Cunoşti adevărul fundamental care zice că bărbaţilor nu le plac femeile care îi fac să se simtă ameninţaţi, fiindcă ele sunt prea inteligente? am întrebat-o eu. Ei bine, tu eşti înspăimântător de inteligentă.

– Însă şi tu eşti excepţia care confirmă regula, am dreptate sau nu? Ţie îţi plac femeile inteligente. Oricum ar

fi, cu una nu sunt chiar aşa de inteligentă. Şi să-ţi spun şi de ce – măcar în teorie.

– Zii înainte. Eu aş vrea o bere, un Pilsner la halbă, i-am cerut barmanului.

Şi Kayla continuă:

– Văd zilnic la spital atâta lume considerată drept superinteligentă, atâţia doctori şi cercetători ale căror vieţi personale constituie nişte adevărate dezastre. Şi-atunci, cât de inteligenţi sunt ei în realitate? Sunt inteligenţi doar pentru că pot să memoreze multe lucruri şi ideile altor oameni? Pentru că reţin absolut toate melodiile rock-and-roll care au fost vreodată compuse? Sau fiindcă ştiu tot ce s-a întâmplat în fiecare episod din serialul *Ce vrăji a mai făcut nevastă-mea*?

Eu mi-am dat ochii peste cap.

– Tu ai memorat scenariul acelui serial? Cunoşti oameni care sunt în stare de aşa ceva?

– Dumnezeule, nu! Poate mai curând pe al serialului *Spitalul de urgenţă*. Sau al altor seriale mai ca lumea.

– Eu ştiu multe melodii R&B, am ţinut eu s-o asigur. Şi cu toate astea, n-am avut o viaţă de familie prea reuşită.

Kayla râse.

– Aici nu mai sunt de acord cu tine. Ţi-am cunoscut copiii, Alex.

– Ai cunoscut-o şi pe Christine Johnson?

– Încetează. Iar dacă vrei să ştii, află că am întâlnit-o şi pe ea. Şi mi s-a părut o femeie impresionant de energică. Din toate punctele de vedere. Momentan, este doar puţin cam derutată.

– Foarte bine, n-am de gând să te contrazic. Aş putea totuşi să mă culpabilizez.

Şi am tot vorbit noi doi aşa, şi am râs, şi am mai şi băut câte ceva, şi am mâncat bine de tot. Interesant a fost faptul că am evitat amândoi să vorbim despre Nana şi despre copii, poate pentru că asta nu ne-ar fi fost chiar la îndemână. La fel ca întotdeauna, m-a impresionat la Kayla simţul umorului, iar mai mult ca orice, încrederea pe care o avea femeia asta în propriile ei forţe. Se simţea bine în pielea ei şi nu avea deloc o atitudine defensivă. Îmi plăcea întâlnirea cu ea.

Tocmai terminam câte un pahar de băutură după masă, când ea mi-a spus:

–M-am simţit foarte bine în compania ta, Alex. A fost foarte plăcut totul.

–Şi te-a surprins asta? am întrebat-o eu.

–Nu, nu prea. Ei bine, poate doar puţin de tot, recunoscu ea. Sau poate chiar puţin mai mult.

–Nu vrei să-mi spui şi mie de ce?

–Hmm. Poate pentru că ştiam că tu n-aveai idee de cum sunt eu, în ciuda faptului că probabil ţi se părea că mă cunoşti foarte bine.

–De câte ori te văd eşti în exerciţiul funcţiunii, i-am spus eu. Eşti mereu în postura doctoriţei Kayla, de la Serviciul Asigurărilor de Sănătate din cartier.

–Ia două aspirine şi să nu care cumva să *îndrăzneşti* să mă suni acasă, îmi zise ea şi râse. Probabil că cel mai greu e faptul că multă lume se bizuie pe mine, dar în cele mai multe dintre cazuri eu nu pot beneficia la rândul meu de aceeaşi încredere, drept răspuns.

I-am zâmbit.

–Ai mai dori să-mi spui ceva acum?

Kayla scutură din cap.

– Socotesc că deja ţi-am spus ceea ce aveam de zis. M-am simţit foarte bine împreună cu tine. În seara asta m-am simţit cu mult mai bine decât m-aş fi aşteptat.

– Ai dreptate. Şi chiar va mai fi şi o dată viitoare. Aşa mi-ai spus.

Ea îmi aruncă cea mai încântătoare ocheadă din lume.

– Şi ce, n-am avut dreptate în privinţa asta?

– Ai avut dreptate. Dacă te vei mai vedea cu mine.

– Ooo, sigur că o să mă mai văd cu tine. Bineînţeles că da. Vreau să văd ce anume iese din asta.

80

În după-amiaza următoare, atunci când m-am întors pe Coasta de Vest, serviciul operativ din Los Angeles al FBI-ului se afla în mare fierbere în legătură cu cele mai recente noutăţi ale cazului Mary Smith, dar şi în legătură cu mine, lucru care nu constituia o veste prea bună, ca să mă exprim eufemistic.

Se răspândise peste tot zvonul că Maddux Fielding şi cu mine nu ne prea înţeleseserăm, după ce el o înlocuise pe Jeanne Galletta. Relaţiile dintre FBI şi Departamentul de Poliţie din Los Angeles fuseseră dintotdeauna destul de firave, funcţionând mai bine în unele cazuri şi mai rău în altele, iar acum se întrerupseseră.

Din câte am înţeles, bârfele şi discuţiile generalizate în întreg Biroul se refereau la întrebarea dacă agentul Cross

de la Washington se comportase sau nu în felul în care o făcuse pentru că el personal nu avea nimic de pierdut şi atunci deteriorase cu prea multă nepăsare legătura cu poliţia din Los Angeles.

M-am lăsat tulburat de acest lucru doar cinci minute, după care am trecut mai departe.

Mary Smith, alias „Vânătoreasa de la Hollywood", alias „Josnica Mary", se dovedea a fi cazul cel mai dens, cu desfăşurarea cea mai rapidă – şi cu schimbările cele mai bruşte – dintre toate cazurile de crimă pe care şi le puteau aminti toţi. Până şi oamenii cu experienţă îndelungată vorbeau despre asta. Şi mai ales acum când existau ceva controverse legate de înspăimântătoarele mutilări.

În dimineaţa zilei în care ajunsesem în oraş, fusese primit din partea lui Mary un alt mesaj prin e-mail. Nu-l văzusem încă, dar umbla vorba să acesta era de o factură diferită faţă de celelalte, iar Departamentul de Poliţie din Los Angeles se străduia să reacţioneze în mare grabă. De data asta, Mary Smith lansase un avertisment, iar mesajul ei fusese luat foarte în serios.

Ne-am adunat cu toţii în sala de conferinţe de la etajul al paisprezecelea, desemnată cu săptămâni în urmă drept punctul central de comandă al FBI-ului, în privinţa cazului Mary Smith. Pe toţi pereţii erau prinse fotografii, decupaje din ziare şi rapoarte de laborator. Un stand temporar de telefoane fusese instalat pe una dintre laturile imensei mese din lemn de cireş, care domina încăperea, atât prin lungime, cât şi prin lăţime.

Întrunirea urma să fie prezidată de către Fred Van Allsburg, care îşi făcu apariţia ca un iureş, la zece minute după ce ne strânseserăm noi ceilalţi. Dintr-un anume motiv tainic, această sosire întârziată mă duse cu gândul la Kayla

Coles şi la felul în care îi plăcea să fie punctuală în toate ocaziile. Kayla considera că oamenii care de obicei întârzie nu au niciun fel de respect faţă de ceilalţi – sau măcar faţă de ceasuri.

Fred Van Allsburg avea o veche şi stupidă poreclă – şi anume, Semnul de Oprire. Această poreclă data de la o filieră de acces al heroinei din America Centrală în Statele Unite, filieră pe care el o distrusese pe la sfârşitul anilor '80. Din câte mai aflasem şi eu, de atunci încoace, omul nu mai făcuse nimic altceva decât să tot urce pe scara ierarhică. Nu aveam pentru el mai mult respect decât mi-l solicita serviciul, pentru rangul şi vechimea lui în slujbă.

Şi cred că el ştia asta, astfel că m-a prins cu garda jos, deschizând şedinţa în felul în care a făcut-o.

– Mai înainte de a începe, aş vrea să spun doar câteva lucruri, rosti el. După cum ştiţi cu toţii, prin prisma schimbului de informaţii dintre noi şi Departamentul de Poliţie din Los Angeles ne aflăm acum mai mult pe cont propriu. Maddux Fielding pare decis să-şi continue ancheta de unul singur, pe cât posibil, şi are de gând să facă tot ce se simte în stare ca să ne pună beţe-n roate. Aşa este, Alex?

Din sală se auziră câteva chicoteli semnificative şi multe capete se întoarseră în direcţia mea.

– Ăăă, nu comentez, am răspuns eu, urmat de alte râsete răzleţe.

Van Allsburg ridică tonul, pentru a impune liniştea în încăpere.

– În ceea ce ne priveşte, vom menţine deschise toate canalele şi disponibilitatea de comunicare, iar asta înseamnă o deplină şi promptă informare a poliţiei din Los Angeles,

cu tot ce aflăm noi. Dacă aud despre cineva că ascunde de ei vreo informaţie cât de măruntă, respectiva persoană va fi trimisă la munca de jos, în cadrul următorului caz la care va lucra. Fielding este liber să se comporte aşa cum crede de cuviinţă. N-am de gând să las ca acest lucru să ne compromită propriul nostru profesionalism. E limpede pentru toată lumea?

Eram plăcut surprins de reacţia lui Van Allsburg în adresa situaţiei de fapt. Se părea că avea şi el anumite principii, de la care nu abdica, chiar dacă asta însemna că era de partea mea.

Apoi el a trecut la noul e-mail al lui Mary Smith, folosind sistemul de proiecţie al sălii pentru a afişa pe un ecran mare mesajul, în aşa fel încât să-l putem vedea şi citi cu toţii.

În timp ce îl citeam, am fost surprins nu de ceea ce scrisese ea, ci de ceea ce se părea că ne era adresat nouă. Era cam acelaşi lucru pe care îl sesizasem şi în celelalte mesaje ale ei, însă acum acest lucru era mai distinct, precum o bătaie de tobă care mai crescuse în intensitate.

Poftiţi de mă prindeţi, dacă vă dă mâna s-o faceţi, ne spunea ea nouă.

Eu sunt aici. Veniţi şi puneţi odată mâna pe mine. De ce vă trebuie chiar atât de mult timp?

E-mail-ul fusese trimis tot pe adresa răposatului Arnold Griner, sau, ca să zic aşa, pe adresa defunctului oficiu poştal.

81

Către: agriner@latimes.com
De la: Mary Smith
Pentru: Cea care va urma la rând:

Ne-am întâlnit deja, tu şi cu mine, ce zici de asta?

Îţi aminteşti? Eu da.

Mi-ai oferit deunăzi un autograf şi erai plină de încântătoarea ta afectare ţanţoşă. Păreai atât de abordabilă şi de terestră. Nu vreau să spun unde ne-am întâlnit, căci oricum tu nu mi-ai aminti. Ţi-am spus cât de mult mi-au plăcut filmele tale, iar tu ai zâmbit ca şi cum eu nici măcar n-aş fi deschis gura. Asta mi-a amintit cât de invizibilă pot să fiu, pentru nişte oameni de teapa voastră.

Şi nu era pentru prima oară când te uitai drept prin mine. Nu m-ai văzut nici ieri la oficiu şi nici azi la sala de gimnastică. La drept vorbind, nici nu m-aş fi aşteptat ca tu să mă fi remarcat.

Totul este ca şi cum aş fi diametral opusă faţă de tine, în toate privinţele. O fi ăsta vreun *indiciu* pe care îl simt arzând?

Toată lumea ştie cine eşti tu şi nimeni nu ştie cine sunt eu. Pentru că nu sunt faimoasă nici vreo frumoasă stea de cinema. Nu sunt nimic din ceea ce eşti tu. Nu am un ten fără de cusur şi nici un comercial zâmbet emblematic. După tot ce se scrie despre tine eşti o mamă mai bună decât era Patsy Bennett, o actriţă mai bună

decât era Antonia Schifman, o soţie mai bună decât Marti Lowenstein-Bell şi cu siguranţă mult mai vestită decât acea atât de fără de astâmpăr Suzie Cartoulis.

Eşti exact ceea ce semnifică expresia „are de toate". Ăsta-i adevărul - şi aş putea pune rămăşag că ştii şi tu că eşti perfectă, chiar dacă mai uiţi asta, din când în când.

Nu există decât un singur lucru pe care îl am eu, iar tu nu. *Eu ştiu ceva*. Ştiu că peste două zile, pe la prânz, vei fi moartă. Vei avea un glonţ înfipt în creier şi o faţă pe care nu ţi-o va mai putea recunoaşte nimeni, nici chiar propriii tăi copii atât de frumoşi, nici publicul care te adoră şi se îmbulzeşte să vadă filmele în care joci.

Însă eu nu ţi-am spus nimic din toate astea, când ne-am întâlnit.

Doar ţi-am zâmbit şi aproape că ţi-am făcut şi o reverenţă, mulţumindu-ţi că existi şi că eşti ceea ce eşti. Şi am plecat ştiind că data următoare când te vei uita la mine va fi cu totul altfel.

Data viitoare, *eu n-am să mai fiu invizibilă*, măcar atât îţi pot făgădui.

Iar eu îmi respect promisiunile - îl poţi întreba pe Arnold Griner.

82

Ce putem să credem despre asta? întrebă Van Allsburg întreaga adunare, uitându-se apoi direct către mine şi adresându-mi-se: Tu ai la activ mai multe cazuri ca acesta decât noi toţi de-aici. Ce se întâmplă? Ce mai urmăreşte ea acum?

Ideea mi-a venit imediat şi i-am răspuns:

– Vrea să fie prinsă. Apoi am simţit nevoia să mă ridic în picioare şi să mă adresez întregii adunări. Cel mai probabil este o fiinţă care se simte acum complet izolată. Impulsul de a elimina persoanele pe care i se pune pata este paradoxal. Indiferent cine ar fi, Mary distruge tot ce nu poate avea, iar acest lucru o face să se simtă din ce în ce mai rău. O anumită parte din Mary ştie asta şi nu vrea să mai continue, însă îi lipseşte autocontrolul care s-o determine să se oprească.

– Dar cel mai recent e-mail al ei? mă întrebă Fred.

– Un alt semnal că asasinul este o persoană extrem de contradictorie. Poate că partea conştientă a minţii ei socoteşte că prin asta îşi bate joc de autorităţi, în timp ce subconştientul ne trasează o hartă pe care s-o putem urmări. Ăsta-i singurul lucru pe care îl pot afirma şi care ar putea explica ceea ce s-a întâmplat, deşi nu sunt absolut sigur de faptul că tot ce am zis are vreo noimă.

– Dar ce ne poţi spune despre posibilitatea contrarie? mă întrebă şi David Fujishiro. Despre varianta ca ea de fapt să încerce intenţionat să ne deruteze punându-ne pe nişte piste false.

– Ai dreptate, este şi asta o posibilitate, una demnă de a fi luată în calcul, i-am răspuns eu. Dar aşa ceva ne-ar face

să ne închipuim orice consecință posibilă, în afară de ceea ce spune în e-mail. Cred că avem obligația de a lua mesajul mai întâi ca atare, și de-abia după aceea să analizăm și alte variante posibile. Însă David tocmai ne-a expus cealaltă posibilitate logică, dar noi nu știm dacă ea mai judecă într-o manieră logică.

Câțiva agenți, printre care și amicul meu, Page, și-au mâzgălit în grabă niște însemnări, în timp ce vorbeam. Eram conștient de importanța care mi se acorda, chiar dacă nu mă simțeam prea în largul meu, din pricina asta.

–Știm cumva cum anume are de gând să acționeze poliția din Los Angeles în continuare? Și mă refer la reacția față de această ultimă amenințare, se interesă un agent mai din spate, una dintre multele figuri pe care nu le mai văzusem până atunci. M-am uitat la Van Allsburg, curios să-i aud răspunsul la întrebare.

–Ei și-au mobilizat mari efective interne de ripostă, care se află în stare de alertă. Doar atât știm sigur. S-au apucat să lucreze intens la întocmirea unei baze de date privind țintele potențiale. Însă puteți să luați numele tuturor actrițelor importante din acest oraș, chiar limitându-vă la cele cu copii, și tot va rezulta o listă extrem de lungă de posibile victime. În plus, Departamentul de Poliție din Los Angeles trebuie să fie extrem de precaut pentru a nu declanșa panica în oraș. În afară de intensificarea patrulărilor și de o oarecare stare de atenție sporită, nu există prea multe lucruri pe care să le poată face ei pentru toate aceste femei și familiile lor – cu excepția pândei permanente în așteptarea lui Mary Smith. Cineva trebuie să o prindă. Și știți ceva? Eu vreau ca noi să fim aceia care o vor captura, nu polițiștii din Los Angeles.

83

Disneyland-ul era plin ochi de contradicții și de ironii la adresa oricărei mame bune. Broșurile de reclamă îl denumeau „Cel Mai Fericit Loc de pe Pământ", și poate că s-ar fi putut să și fie așa, însă ținând cont de mulțimile de oameni emoționați care îl frecventau, era în același timp și locul unde un copil se putea rătăci ușor de părinții lui.

Mary încerca să nu se lase pradă îngrijorării. *De ce ți-e frică, de aia nu scapi. Pesimiștii sunt cele mai triste persoane din lume. Ar fi cazul să știu asta foarte bine.*

Iar în afară de asta, ziua aceea era destinată familiei și distracțiilor. Brendan și Ashley o așteptaseră cu multă nerăbdare. Până și micul Adam se tot agita vesel în hamul său de mers la plimbare, gângurindu-și fără cuvinte bucuria.

Mary își urmărea îndeaproape cei doi copii mai mari, în timp ce se deplasau cu toții de-a lungul Străzii Principale SUA, cu magazinele ei multicolore și pline de tot felul de minunății atât de atrăgătoare. Fiecare dintre ei ținea de câte o margine laterală a hărții parcului. Acest lucru era de-a dreptul adorabil, deoarece niciunul dintre ei nu știa la ce minune se uita. Încă de când se născuse Adam, celor doi le plăcuse să se joace de-a fratele și sora mai mare.

–Ce vreți să facem mai întâi, micuții mei iubiți? îi întrebă Mary. Suntem *aici*. În sfârșit, am ajuns și la Disneyland, exact așa cum v-am promis.

–*De toate vrem*, îi răspunse cu răsuflarea întretăiată Ashley. Fetița se uita cu gura căscată, în timp ce Goofy,

adevăratul *Goofy*, trecea în carne şi oase, păşind cu paşi mărunţi pe lângă ei, pe Strada Principală.

Brendan arătă spre un băieţaş cam de aceeaşi vârstă cu el, care purta nişte urechi ca ale lui Mickey Mouse, având brodată pe tivul lor marca *Matthew*.

–Ne iei şi nouă din astea? îşi întrebă el mama, pe un ton plin de speranţă. Te rugăm, te rugăm, te rugăm!

–Nu pot. Îmi pare rău, dulceaţă, dar mămica voastră n-are acum destui bani pentru asta. Nu în vizita de azi. Dar data viitoare, cu siguranţă.

Brusc se întrebă de ce nu se gândise să ia de-acasă, la pachet, nişte sandviciuri. Excursia asta la Disneyland avea s-o coste cu mult mai mult decât îşi putea permite. Dacă se întâmpla ceva rău acasă, în intervalul de timp dintre momentul acela şi următoarea ei zi de salariu, ar fi urmat să intre în rahat până în gât.

Şi mai avea şi alte motive de îngrijorare. *Opreşte-te. Opreşte-te. Astăzi nu. Nu strica totul. Parcă te-ai prostit de tot!*

–Ştiu exact ceea ce trebuie să facem, le zise ea cu blândeţe, luând din mâinile lor harta.

La puţin timp după aceea, pluteau deja cu toţii într-o călătorie denumită „Ce mică e lumea", un lucru pe care Mary nu-l mai făcuse de când era de vârsta lui Brendan.

Totul era la fel ca odinioară şi acest lucru îi aducea multă alinare. Răcoarea şi întunericul păreau la fel de liniştitoare precum şi le amintea ea, şi încă îi mai plăceau toate figurile acelea animate şi zâmbitoare, care nu se schimbaseră între timp. Era ceva extrem de liniştitor în acea călătorie şi în întreg Disneyland-ul. Îi făcea plăcere să se afle acolo împreună cu copiii ei şi era încântată că-şi ţinuse făgăduiala faţă de ei.

–Ia uitaţi-vă la *asta!* scânci Brendan, arătând către o

familie de eschimoşi veseli, care le făceau semne cu mâinile, din casa lor acoperită de zăpadă.

Mary îşi dădu seama că Brendan şi Ashley nu-şi mai aminteau nimic despre zăpadă, iar Adam nu văzuse niciodată aşa ceva. Culoarea cenuşie şi frigul fără de sfârşit din casa lor de demult păreau acum să aparţină unei cu totul alte lumi, la fel ca în capitolul alb-negru din filmul *Vrăjitorul din Oz*. Doar că Dorothy se întorcea până la urmă acasă, în timp ce Mary n-avea să mai revină acolo niciodată. Absolut niciodată. Nu mai voia să vadă munţi acoperiţi de zăpadă. Totul rămăsese la multe milioane de kilometri depărtare, acolo unde se şi cuvenea să rămână. Iar de-acum înainte, vor avea parte doar de soarele strălucitor al Californiei – şi de eschimoşii cei zâmbitori, şi de Goofy.

– Iertaţi-mă, doamnă, vă rog să ieşiţi, îi spuse un însoţitor, întrerupându-i reveria.

– Mămico!

Mary tresări, plină de frustrare. Pierduse jumătate din călătorie, cu gândurile duse în altă parte. Ce anume fusese în ultima parte pe care şi-o amintea? *Familia de eschimoşi. Zăpada. Ooo, da, zăpada.*

– Doamnă? Vă rog. Mai aşteaptă şi alţii.

Mary îl privi pe lucrătorul în uniformă, care se uita la ea cu o desăvârşită politeţe.

– N-am putea să mai facem încă un tur? îl întrebă ea.

Omul îi surâse cu amabilitate.

– Îmi pare rău, dar nu avem voie. Va trebui să mai staţi încă o dată la coadă.

– Hai să mergem! îi strigă Brendan. Hai, mămico. Fără scandal. Te rog! Vii?

– Bine, bine, acceptă Mary. Glasul îi era încordat şi femeia se simţea puţin jenată.

Ea îi făcu însoţitorului cu ochiul.

–Copii, ce să-i faci? îi spuse ea cu un aer de complicitate, după care o luă la fugă de-a curmezişul platformei, pentru a-şi ajunge din urmă iubiţii prichindei.

84

Veni rapid şi ora mesei, iar Mary se simţi crunt dezamăgită descoperind că în portofel nu mai avea decât doisprezece dolari şi nişte mărunţiş. Ea şi copiii trebuiau să se mulţumească să împartă o pizza mică şi o sticlă de băutură carbogazoasă.

–Pizza asta are pe ea treburi din acelea verzi, strâmbă Ashley din nas, atunci când Mary puse mâncarea pe masă.

–Păi, n-au niciun gust, îi replică aceasta şi îndepărtă cu şerveţelul ei firicelele de oregano de deasupra. Uite, toată verdeaţa a dispărut acum, a dispărut complet.

–Dar mai este şi sub brânză. Nu vreau aşa ceva, mami. Şi mi-e foame, mi-e tare foame.

–Scumpete, ăsta-i tot prânzul. Nu mai avem nimic altceva de mâncare, până vom ajunge acasă.

–Nu-mi pasă.

–Ashley.

–Nu!

Mary răsuflă adânc şi numără în gând până la cinci. Încerca să-şi păstreze cumpătul, străduindu-se din răsputeri.

–Uită-te la fratele tău. Lui cum de îi place? E foarte bună!

Brendan zâmbi şi mai luă încă o înghiţitură, părând

supușenia întruchipată. Ashley își lăsă bărbia în piept și evită să se mai uite la mama ei.

Aceasta simți cum i se crispează umerii și gâtul.

– Ash, iubito, ar trebui să încerci măcar să muști o dată din ea. Ashley! Arată-mi, te rog, măcar un strop de bunăvoință. Uită-te la mine, atunci când îți vorbesc!

Mary știa că s-ar fi cuvenit să lase lucrurile baltă. Faptul că Ashley rămânea nemâncată ar fi fost o pedeapsă suficientă pentru autocorectarea acesteia. Era problema lui Ashley, nu a ei.

– Știi cât m-a costat mâncarea asta? îi scăpă lui Mary întrebarea, parcă împotriva voinței ei. Știi tu cât de scumpe sunt toate aici, pe Tărâmul Fanteziei?

Brendan încercă să intervină și el.

– Mami, nu. Mami, mami.

– Spune, știi? insistă Mary. Ai măcar idee?

– Nu-mi pasă! ripostă Ashley, scorpia cea mică, fetița imposibilă.

Încordarea puse stăpânire în totalitate pe Mary, coborându-i din umeri în brațe și picioare. Femeia simți o cumplită înțepătură străbătându-i mușchii, urmată de o bruscă eliberare.

Ashley, nu vrei mâncarea? Bine. Nu-i nimic.

Mâna ei țâșni peste masă.

– Mami! țipă Brendan.

Farfuriile de carton și feliuțele de pizza aterizară pe pardoseala din beton a terasei. Unica sticlă cu conținut acidulat se clătină și se răsturnă și ea, împrăștiindu-și lichidul înspumat peste căruciorul deschis în care ședea Adam. Urletul acestuia fu aproape instantaneu, intrând în rezonanță cu acela al lui Mary.

– Vezi ce-ai făcut? Vezi?

Ea de-abia mai auzea. Își auzea vocea venind parcă din cealaltă parte a unei uși închise și zăvorâte.

Of, nu aşa ar fi trebuit să se petreacă lucrurile. Pentru numele lui Dumnezeu, ea şi copiii ei se aflau la Disneyland! Totul era greşit, atât de greşit! Ceea ce dorise şi pentru care muncise din greu se dusese acum pe apa sâmbetei. Era un veritabil coşmar. Ce altceva s-ar mai fi putut întâmpla, ca să strice chiar totul?

85

Dacă ar fi fost să i se dea crezare celui mai recent e-mail al lui Mary Smith, mai aveam cel mult patruzeci şi opt de ore pentru a împiedica următorul asasinat.

Şi parcă pentru a face situaţia şi mai dificilă, noi nu puteam fi peste tot simultan, nici măcar dacă am fi dispus de sute de agenţi şi detectivi repartizaţi doar acestui caz.

Apăruse o pistă aparte de urmat şi aveam să ne concentrăm asupra ei. Asta era tot ce ne spusese Fred Van Allsburg. Nu eram convins că ar fi fost nevoie de încă o întrunire pentru analiză, însă am intrat în sala de conferinţe, iar acum eram bucuros că făcusem acest lucru.

Noi reuşiserăm să deschidem o uşă şi să punem capăt politicii neoficiale a lui Maddux Fielding, de sabotare a comunicării dintre poliţia din Los Angeles şi FBI. Când am ajuns în sala de conferinţe, unul dintre membrii echipei de poliţie însărcinate cu rezolvarea problemei SUV-ului albastru tocmai vorbea cu noi la telefon.

Respectiva echipă a poliţiei din Los Angeles era formată din doi detectivi principali, două duzini de agenţi de teren şi un coordonator pentru analizarea indiciilor şi a

pistelor, pe nume Merrill Snyder, care era cel aflat la telefon.

Snyder a început cu o prezentare de ansamblu a cercetărilor întreprinse. Vocea lui avea un accent vag din Noua Anglie.

– Așa după cum știți, baza de date despre vehicule nu poate lua urma unei mașini după culoarea acesteia și acesta este unicul indiciu pe care îl avem despre SUV-ul pretins a fi al lui Mary Smith, ni se adresă el nouă, celor prezenți. Este vorba de peste două mii de mașini în zona Los Angeles. În privința acestora, pentru triere, ne-am concentrat asupra apelurilor cetățenilor. Încă mai primim zilnic zeci de telefoane de la persoane care dețin câte un SUV albastru și nu știu ce să facă în continuare sau de la oameni care au zărit sau cărora li s-a părut că ar fi zărit un SUV albastru, ori care doar cunosc pe cineva care ar fi văzut unul. Partea cea mai dificilă a fost aceea de a detecta cele zero virgulă zero zero unu la sută apeluri valoroase, și a le separa de celelalte nouăzeci și nouă virgulă nouă sute nouăzeci și nouă la sută apeluri nefolositoare.

– Și prin ce anume s-a impus acest apel în fața celorlalte? l-am întrebat eu.

– A fost o combinație de lucruri, ne răspunse Snyder. Multe piste rezultă din cine știe ce indiciu individual determinant, însă cel în cauză se datorează unei sume de factori convergenți de suspiciune. Respectivul individ ne-a sunat în legătură cu o vecină de-a lui, care îi este în același timp chiriașă. Aceasta conduce, bineînțeles, un SUV albastru – și se cam potrivește și ca nume – o cheamă Mary Wagner.

Mulți dintre cei prezenți în încăpere ridicară din sprâncene, mirați de coincidența irelevantă după părerea lor, însă pe mine nu m-ar fi surprins prea tare faptul că ucigașa

noastră – cu marea ei slăbiciune pentru atragerea atenției publicului – și-ar fi utilizat de fapt chiar prenumele real.

– Ea este o virtuală persoană neidentificată, continuă Snyder. Nu figurează ca deținătoare de permis de conducere, nici aici și, de altfel, nici în alt stat. Plăcuțele cu numărul de înmatriculare sunt din California, însă știți ceva?

– Sunt furate, bombăni cineva mai din spate.

– Sunt *furate*, confirmă Snyder. Și nu se poate da de nicio urmă, pentru că ea probabil le-a luat de la vreo mașină abandonată cine știe unde. Și pe urmă, în fine, mai este și adresa ei, de pe bulevardul Mammoth, din Van Nuys, care se află la doar vreo zece străzi depărtare de acel internet-café unde a fost găsit e-mail-ul netrimis și abandonat.

– Și ce altceva se mai știe despre respectiva femeie? îl întrebă Van Allsburg pe Snyder. A fost ea pusă cumva sub urmărire?

Un agent din față tastă niște comenzi la un laptop și pe ecranul din sala de conferințe se ivi o fotografie. Aceasta înfățișa o femeie albă, înaltă, între două vârste, pozată dintr-o poziție avantajoasă, într-o parcare. Femeia purta ceea ce părea a fi o uniformă roz, de menajeră. Trupul ei nu era nici subțire și nici gras, iar uniforma i se potrivea destul de bine, deși părea a-i fi puțin cam strâmtă, din cauza constituției oarecum masculine a femeii. Eu am estimat că are aproximativ patruzeci și cinci de ani.

– Fotografia asta i-a fost făcută puțin mai devreme, în această dimineață, spuse Fred. Femeia este cameristă la hotelul Beverly Hills.

– Ia stați puțin! *Cameristă?* Ați spus cameristă?

Mai multe capete se întoarseră spre locul unde agentul Page ședea cocoțat pe pervazul unei ferestre.

– Da, aşa am spus. Şi ce-i cu asta? îl întrebă Van Allsburg.

– Nu ştiu. Poate că o să vi se pară puţin cam aiurea...

– Spune totuşi!

– Mi-a venit ceva în minte din raportul doctorului Cross, începu Page. Din cel de la hotelul în care au fost găsiţi Suzie Cartoulis şi Brian Conver. *Cineva a făcut acolo patul.* Şi l-a făcut perfect. El dădu apoi din umeri. Aproape că l-a făcut chiar prea îngrijit, dar... Nu mai ştiu nici eu ce să zic. Cameristă de hotel...

Liniştea din încăpere părea să-l fi intimidat, şi tânărul agent tăcu. Îmi imaginam că, după ce avea să dobândească ceva mai multă experienţă, Page urma să recunoască în acest fel de reacţie interesul pe care îl stârnise observaţia lui, deosebindu-l de o manifestare a scepticismului. Toţi îi acceptară teoria şi Van Allsburg trecu la fotografia următoare.

Aceasta înfăţişa un instantaneu al lui Mary Wagner, pozată în prim-plan.

Din apropiere, puteam remarca şuviţele cenuşii din părul ei negru şi aspru, strâns la ceafă într-un soi de coc demodat. Faţa ei era rotundă, iar expresia neutră şi glacială. Părea să fie cu gândurile plecate într-o cu totul altă parte.

Agentul care bombănise ceva mai devreme din partea din spate a sălii vorbi din nou:

– E cu siguranţă o figură ştearsă, care nu atrage prin nimic atenţia.

Şi chiar aşa era. Pe stradă ar fi trecut neobservată.

Ar fi fost ca o femeie practic invizibilă.

86

La ora şase şi douăzeci de minute în acea seară, mi-am parcat maşina la o stradă distanţă de locuinţa lui Mary Putea fi cu siguranţă şansa noastră de a da marea lovitură şi ştiam cu toţii acest lucru. Până în acel moment, fuseserăm în stare să păstrăm secretul faţă de presă.

O a doua echipă operativă se afla pe aleea din spatele casei, iar a treia o urmărise pe Wagner pe când aceasta pleca de la lucru, de la hotelul Beverly Hills. Echipa de urmărire a femeii ne anunţase că Mary Wagner se oprise la o băcănie ca să-şi facă nişte cumpărături şi că se apropia de casă.

Câteva minute mai târziu, pe aleea de acces a casei pătrunse mult aşteptatul SUV albastru, care scotea pe ţeava de eşapament un norişor de fum.

Doamna Wagner luă din portbagajul maşinii două sacoşe din material plastic şi intră în casă. Părea o femeie voinică. Mie mi s-a mai părut şi că vorbea de una singură, însă nu puteam să jur că aşa stăteau lucrurile.

După ce femeia a intrat, ne-am apropiat cu maşinile de-a lungul străzii, pentru a avea o mai bună vizibilitate asupra casei.

Partenerul meu din acea seară era Manny Baker, un agent cam de aceeaşi vârstă cu mine. Omul avea o bună reputaţie, însă răspunsurile sale monosilabice la încercările mele de a purta o conversaţie politicoasă făcuseră să se aştearnă între noi tăcerea. Ne-am aşezat mai bine pe locurile noastre şi ne-am limitat la supravegherea casei Wagner, pe când se lăsa înserarea.

Joasa vilişoară închiriată a doamnei Wagner era cam coşcovită, chiar pentru un cartier mărginaş ca acesta. Gardul metalic înconjurător nu mai avea poartă. Bălăriile crescuseră în mod excesiv invadând ceea ce mai rămăsese din poteca din faţă, cu borduri de cărămidă.

Întreaga proprietate era doar cu puţin mai mare decât căsuţa în sine, având loc numai pentru o alee de acces auto, pe latura dinspre sud. Atunci când îşi parcase SUV-ul, femeia trecuse cu maşina razant faţă de zidul vecinului.

Jeremy Kilbourn, bărbatul care sunase la poliţie în legătură cu SUV-ul albastru, locuia alături şi era proprietarul ambelor case. Aflasem de la el că bungalow-ul în care locuia acum doamna Wagner aparţinuse mamei lui, care murise cu paisprezece luni în urmă. Mary Wagner se mutase la scurtă vreme după aceea, şi de atunci îşi plătise la timp şi cu regularitate chiria, cu bani gheaţă. Kilbourn o socotea „o puicuţă bizară", dar destul de prietenoasă, şi afirma că era o persoană destul de retrasă.

În acea seară, casa lui era cufundată în întuneric. Bărbatul îşi dusese familia la nişte rude, până ce avea să fie verificată Mary Wagner.

Pe măsură ce noaptea lua locul înserării, strada devenea tot mai pustie şi mai liniştită. Mary Wagner aprinse într-un târziu lumina şi părea că nu intenţiona să mai iasă. Un gând nu-mi dădea pace: *Femeia ducea o viaţă plină de o disperare mută.*

La un moment dat, mi-am scos portofelul şi mica lanternă şi am aruncat o privire la pozele pe care le aveam la mine, cu Damon, Jannie şi micul Alex, întrebându-mă ce făceau ei oare în acea clipă. Prin întuneric, nu mai trebuia să-mi fac griji în legătură cu zâmbetul târnp care îmi înflorise pe faţă.

În timpul următoarelor câteva ore mi-am împărțit atenția între casa lui Mary Wagner, în care părea că nu se schimba absolut nimic, și un dosar pe care îl țineam în poală, cuprinzând niște însemnări de-ale mele pe marginea cazului. Notițele acelea erau mai mult un suport decât orice altceva. Tot ce se putea afla de-acolo despre Mary Smith există memorat în mintea mea.

Iar apoi am văzut ceva – sau mai precis, *pe cineva* – și aproape că nu-mi puteam crede ochilor.

– Ooo, nu, am exclamat eu. Ooo, Iisuse!

Bietul Manny Baker tresări violent, pe locul său.

87

Hei! *Truscott!* Oprește-te imediat! Am spus să te *oprești*. Apoi am coborât din mașină, văzând că scriitorul și fotoreportera lui se apropiau de casa lui Mary Wagner. Ce naiba căutau cei doi aici?

Și eu și el ne aflam cam la aceeași distanță față de căsuță și, pe neașteptate, Truscott o rupse la fugă înspre aceasta.

Am luat-o și eu la fugă. Eram mai iute ca ziaristul și probabil mai iute decât își închipuise el că aș putea fi. Omul nu mi-a lăsat nicio altă posibilitate – așa că l-am placat înainte să poată ajunge la ușa de la intrare. I-am dat un pumn în stomac și Truscott s-a prăbușit brusc, gemând de durere.

Faptul că l-am lovit era partea bună a problemei. Și totuși, intrasem în mare încurcătură, într-un total dezastru!

Mary Wagner cu siguranţă că auzise tărăboiul nostru şi urma să vină să vadă despre ce era vorba, şi-atunci aveam să fim deconspiraţi. În continuare, totul avea să se desfăşoare într-un iureş. Prea mare lucru nu mai puteam face.

L-am târât pe reporter de picioare, până ce am ajuns într-un loc în care nu mai puteam fi văzuţi, şi din fericire nici auziţi, din casa lui Mary Wagner.

– Am tot dreptul să mă aflu aici. O să te dau în judecată pentru tot ce mi-ai făcut, Cross.

– Foarte bine, eşti liber să procedezi cum vrei.

Şi fiindcă Truscott începuse să ţipe la mine, iar fotografa lui tot lua instantanee, i-am răsucit bărbatului o mână la spate şi l-am dus şi mai departe, pe stradă.

– N-ai voie să-mi faci asta! N-ai niciun drept!

– Prindeţi-o! Luaţi-i aparatul de fotografiat! le-am strigat eu celorlalţi agenţi, care ieşiseră din spatele casei.

– Am să vă dau pe toţi în judecată. Am să mă judec şi cu tine, Cross, şi cu întreg FBI-ul, până-n pânzele albe. Truscott încă mai răcnea în momentul în care trei agenţi l-au dus cu forţa după primul colţ de stradă întâlnit în cale. Apoi i-au fost puse cătuşe la mâini şi bărbatul a fost împins în una dintre maşinile noastre.

– Duceţi-l de-aici, i-am spus eu unuia dintre agenţi. Luaţi-o şi pe fotoreporteră. Înainte să demareze maşina, am mai aruncat o ultimă privire pe bancheta din spate, înspre Truscott. Poţi să mă dai în judecată cât vrei. Poţi să dai în judecată şi FBI-ul, însă arestat tot o să rămâi, pentru sabotarea unei anchete aflate în curs de desfăşurare. Duceţi-l acum dracului pe nebunul ăsta de-aici.

Din fericire, după câteva minute, peste străduţă se lăsase din nou liniştea.

Eu încă eram mirat, dacă nu chiar de-a dreptul uluit, de faptul că Mary Wagner, această ucigaşă presupusă a fi atât de şireată şi de precaută, nu părea să fi sesizat absolut nimic din tot ce se petrecuse.

88

În acea noapte, Mary Wagner dormise cu mult mai mult decât oricare dintre noi toţi. James Truscott îşi petrecuse întreaga noapte la răcoare, însă eu eram sigur că avea să fie eliberat de dimineaţă. Revista la care lucra acesta depusese deja o plângere. Şi totuşi, el nu pierduse nimic interesant. Când veni în cele din urmă şi schimbul ca să ne înlocuiască, la ora patru dimineaţa, nu exista nimic deosebit de semnalat.

Acest lucru îmi oferi un răgaz suficient pentru a trece pe la mine pe la hotel, a prinde vreo două ore de somn şi a face apoi un duş, înainte să plec iar înapoi pe coclauri.

Am ajuns la hotelul Beverly Hills imediat după ora şapte dimineaţa. Schimbul lui Mary Wagner începea la şapte şi jumătate.

Totul devenea din ce în ce mai interesant şi mai straniu.

Luxosul hotel, constituind în Hollywood un însemnat punct de reper din stuc roz, era aproape de neobservat îndărătul unui şir des de palmieri şi de bananieri, pe bulevardul Sunset. Interiorul se asorta cu exteriorul, în holul hotelului predominând culoarea roz pentru aproape orice, precum şi omniprezentul tapet cu frunze de bananier.

Pe Andre Perkins, şeful serviciului de securitate de la hotel, l-am găsit în biroul lui de la subsol. În mod intenţionat stabilisem să am o singură persoană de legătură la hotel.

Perkins era şi el un fost agent FBI. Când am ajuns acolo, omul avea pe biroul lui două exemplare ale dosarului lui Mary Wagner.

– Pare o angajată model, îmi spuse bărbatul. Nu întârzie şi este conştiincioasă la lucru. Din câte îmi pot aminti, nu pare să facă altceva decât să vină la serviciu, să-şi îndeplinească în mod conştiincios îndatoririle şi apoi să plece acasă. Aş putea să-i mai întreb şi pe alţii, dar spune-mi tu dacă să fac asta sau nu.

– Încă nu, dar îţi mulţumesc oricum. În privinţa pregătirii, experienţei şi referinţelor ei ce-mi poţi spune? Ar exista ceva interesant pentru mine?

El scoase cererea de angajare a lui Wagner, în original, precum şi câteva pagini de însemnări.

– Lucrează aici de aproape opt luni. S-ar părea că mai mainte a lucrat în centru, la Marriott. Eu am încercat să dau nişte telefoane şi la locurile pe unde zice că a muncit ea mai demult, dar acolo ori sunt greşite toate numerele, ori nu există niciun post telefonic cu un astfel de număr. Chiar şi codul ei de asigurări sociale este fals. Şi totuşi, acest lucru nu-i chiar atât de neobişnuit, pentru o cameristă sau pentru un recepţioner.

– Poate cineva să spună cu certitudine dacă ea a fost cu-adevărat aici, în timpul tuturor schimburilor ei? l-am întrebat eu.

Perkins scutură din cap.

– Doar înregistrările curăţeniilor făcute. El se uită din nou prin documente. Într-adevăr, îşi vede cu multă

conştiinciozitate de treabă şi are nişte rezultate şi calificative pe care nu le-ar fi putut obţine dacă ar fi tras prea mult chiulul. Şi caracterizările care i-au fost făcute sunt în regulă. Face o treabă foarte bună aici. Mary Wagner este o angajată de un nivel peste medie, la acest hotel.

89

Perkins îmi permise să-i folosesc faxul ca să trimit la sediul FBI copii după orarele de lucru ale lui Mary Wagner, pentru comparare. Apoi el îmi dădu să îmbrac o uniformă de lucrător la serviciul de întreţinere şi un ecuson pe care scria „Bill".

Bill îşi făcu veacul la subsol, într-un loc din care avea sub ochi zona de depozitare de unde cameristele îşi luau produsele din hârtie şi materialele pentru curăţenie. Imediat după ora şapte şi jumătate, noul schimb format numai din femei, toate îmbrăcate în acelaşi fel de uniformă de culoare roz, îşi făcu apariţia. Mary era cea mai înaltă dintre ele. Anumiţi oameni ar fi putut-o porecli *Ciolănoasa*. Şi una dintre puţinele femei albe din personalul care făcea curat în hotel.

În mod cert arăta suficient de puternică pentru efortul fizic pe care îl depusese Mary Smith, atunci când manevrase trupul lui Marti Lowenstein-Bell în bazinul de înot, sau când târâse corpul lui Brian Conver, de pe podeaua camerei de hotel, pentru a-l pune în pat.

În postura aşa-zisului Bill, stăteam în picioare, la

aproape douăzeci de metri distanţă de ea, făcându-mi de lucru la un tablou de siguranţe, cu figura pe jumătate ascunsă în spatele uşii acestuia.

Wagner îşi vedea de treabă în linişte şi cu multă eficienţă, în timp ce toate celelalte sporovăiau în jurul ei, majoritatea vorbind în limba spaniolă. Ea stătea în cea mai mare parte de una singură, exact aşa precum o descrisese şi Perkins. Şi bineînţeles că primul cărucior de cameristă urcat în liftul de marfă tot al ei a fost.

Eu n-am urmat-o la etaj. Coridoarele hotelului nu mi-ar fi putut permite să mă ascund, iar prioritatea mea era aceea de a o interoga mai târziu acasă la ea, sub identitatea mea reală. Asta nu îi lăsa lui „Bill" decât posibilităţi extrem de limitate de supraveghere a femeii în interiorul hotelului.

Cea mai bună ocazie mi se ivi în timpul mesei de prânz, atunci când bufetul destinat personalului hotelului era plin ochi. Mary şedea de una singură la o masă din apropierea uşii, mâncând un sandvici cu salată de ton şi scriind ceva într-un caiet gros, cu coperţi pânzate, probabil vreun jurnal intim. Mi-ar fi plăcut să pot cerceta acel jurnal. Conversaţiile ei cu lumea din jur se rezumau mai mult la saluturi politicoase, la întâlniri şi la despărţiri. Era într-adevăr o angajată ideală.

M-am hotărât în acel moment să mă retrag şi m-am întors în biroul lui Perkins de la subsol. I-am comunicat şi lui, aşa cum se cuvenea, ceea ce făcusem. În timp ce vorbeam, pagerul meu se trezi la viaţă.

– Te rog să mă scuzi, i-am spus eu, după care l-am sunat pe Karl Page, la comandamentul de criză.

– M-am gândit că ai vrea să afli imediat că programele ei orare se potrivesc la perfecţie. Mary Wagner nu a avut

program de lucru, cel puţin două ore înainte şi două ore după momentele estimate ale tuturor crimelor. Fără nicio excepţie. Tanda pe manda!

–Foarte bine, îţi mulţumesc. Eu o să plec de-aici. Azi ea este la lucru.

–Când ai văzut-o ultima dată?

–Acum circa zece minute. Trebuie să închid, Page.

Perkins se uita la mine, rămas în expectativă, iar eu nu vroiam ca el să-mi pună prea multe întrebări. Am apropiat de furcă receptorul telefonului, însă în acel moment l-am auzit pe agentul Page strigând:

–Aşteaptă!

Am ridicat din sprâncene, într-un gest de scuză mută faţă de Perkins. Câteodată, agentul Page putea fi puţin cam exasperant, exagerând prea tare cu strădaniile.

–Ce este, Karl?

–Cel mai recent e-mail al lui Mary Smith, Alex. Crima despre care se presupune că va fi comisă mâine, până la amiază.

–Da, am înţeles, i-am replicat eu şi am închis telefonul. Ştiam deja ce anume încerca Page să-mi spună.

Mâine, Mary Wagner urma să aibă zi liberă.

90

Eram deja convins că era un lucru hotărâtor discuţia cu Mary Wagner înainte de traumatismul unei eventuale arestări. Aceasta era reacţia mea instinctivă la adresa acestui caz atât de bizar. Ştiam că poliţia din Los Angeles urma să

se afle sub o mare presiune şi avea să se mişte cu multă rapiditate, iar asta însemna că eu eram nevoit să mă mişc şi mai repede, dacă voi fi în stare.

M-am grăbit să mă întorc la sediul filialei FBI şi l-am găsit pe Van Allsburg, în biroul lui.

– Nu mie trebuie să-mi ceri asta. Nu de mine depinde, îmi răspunse el, după ce eu îmi pledasem cauza interviului. Dacă Maddux Fielding vrea să intre peste ea...

– Atunci măcar fă ceva pentru mine, l-am rugat eu.

După câteva minute, Fred era deja călare pe telefon. Bănuiam că Maddux Fielding n-ar fi acceptat să vorbească la telefon cu mine, însă lui Van Allsburg i se făcu imediat legătura.

– Maddux, lângă mine se află Alex Cross. El afirmă cu mult temei că ar fi cel mai bine să aibă o întrevedere cu Mary Wagner, înainte de a o reţine voi.

– Şi cât de multe lucruri crezi că vom mai descoperi despre ea? îl întrebă Fielding. E un lucru hotărât. Avem deja destule dovezi împotriva ei, pentru a o putea aresta.

– Toate dovezile astea sunt indirecte şi bazate doar pe nişte prezumţii, am intervenit eu, prin interfon. Veţi fi nevoiţi s-o eliberaţi.

– Da, încerc să rezolv şi acest aspect.

– Ce vrei să spui? l-am întrebat eu, simţind deja cum mi se urca sângele la cap. Ce anume ne mai ascunzi, Maddux? Ce rost are să ne mai pui atâtea beţe-n roate?

El a ignorat justificata mea întrebare, oferindu-mi doar una dintre caracteristicile sale tăceri mormântale.

– Ascultă-mă, ea este sub o permanentă supraveghere, atât din partea poliţiei, cât şi din cea a FBI-ului, şi încă n-a dat niciun semn că ar urma să facă vreo mişcare, am continuat

eu. Îi cunoaştem orarul. Lasă-mă doar să vorbesc cu ea, la ea acasă. Aceasta ar putea fi ultima noastră ocazie de a o aborda şi interoga într-o stare non-defensivă. Nu-mi puteam suferi tonul împăciuitor din voce, dar ştiam că o asemenea întrevedere cu Mary s-ar fi putut să se dovedească de o mare importanţă. Domnule detectiv, ştiu că dumneata şi cu mine am avut neînţelegerile noastre, i-am spus eu, însă amândoi dorim o cât mai rapidă soluţionare a cazului. Iar asta este ceea ce ştiu eu cel mai bine să fac. Doar să-mi dai voie...

–Să fii pe la şase acasă la ea, îmi spuse el brusc. Totuşi, nu-ţi pot promite nimic, Cross. Dacă femeia nu vine direct acasă după serviciu sau dacă mai apare ceva neprevăzut, atunci se contramandează şi înţelegerea noastră. O vom înşfăca de urgenţă pe Wagner.

În timp ce eu ridicam cu multă mirare din sprâncene, pe linia telefonică se auzi un declic şi legătura se întrerupse.

91

Femeia nu se mai obosi să se folosească de zăvorul cu lanţ de protecţie, pe care l-am auzit zornăind pe dosul uşii de la intrare, în timp ce-mi deschidea uşa.

–Mary Wagner?

–Da?

Picioarele ei mari erau goale, dar încă mai avea pe ea uniforma de cameristă, de la hotelul Beverly Hills. Femeia îmi aruncă un zâmbet fermecător, înainte de a şti cine anume eram.

– Sunt agentul Cross, de la FBI. I-am arătat legitimaţia mea, care includea şi insigna. Îmi dai voie să intru ca să-ţi pun câteva întrebări? Este vorba despre ceva foarte important.

Faţa ostenită i se lungi pe dată.

– Este vorba despre maşină, nu-i aşa? Doamne, cât de mult mi-aş dori s-o pot măcar vopsi sau s-o schimb cu alta nouă, plătind doar o diferenţă, în orice caz, să scap într-un fel sau în altul de ea. Îţi dai seama că am avut parte de tot felul de priviri, care mai de care mai stânjenitoare... dar nici nu-ţi poţi închipui cât de multe.

Comportamentul ei era mai volubil decât tot ce văzusem la ea la hotel, însă femeia avea aspectul agitat şi supus unui permanent asediu al unei educatoare de la o grădiniţă publică de copii, având în grijă un număr mult prea mare de puradei pentru o singură persoană.

– Da, doamnă, i-am răspuns eu. Despre maşină este vorba. E doar o simplă formalitate. Noi încercăm să luăm urma cât mai multor SUV-uri albastre. Aş putea intra? N-o să dureze mult.

– Bineînţeles. N-am vrut să par nepoliticoasă. Te rog, vino înăuntru. Haide.

Am fluturat o mână în direcţia lui Baker, aflat în maşina oprită lângă bordură.

– Cinci minute, i-am strigat eu lui Baker, doar ca să afle şi doamna Wagner că nu venisem singur. Din fericire, echipajele în civil ale poliţiei din Los Angeles erau mai invizibile pentru ochii ei decât pentru ai mei.

Am păşit în casă şi doamna Wagner a închis uşa în urma mea. Adrenalina îmi invadă într-o clipă tot trupul. Să fi fost oare această femeie o ucigaşă, poate chiar una

descreierată? Din cine ştie ce motiv straniu, nu mă simţeam câtuşi de puţin ameninţat de ea.

Curăţenia impecabilă din casă făcu asupra mea o primă impresie extrem de puternică. Podelele fuseseră recent măturate şi nicăieri nu se vedea niciun semn de dezordine.

În holul de la intrare atârna, decupată din lemn, imaginea unei fete de la ţară care făcea o plecăciune şi avea imprimată pe fusta ei urarea *Bine aţi venit!* Deodată, mi-am dat seama de faptul că starea deplorabilă de la exterior cădea în responsabilitatea proprietarului, în vreme ce în interiorul casei se afla domeniul aflat în grija ei.

–Te rog să iei loc, mă invită ea.

Mary Wagner îmi făcu semn să merg către camera de zi, pe sub o arcadă din dreapta mea. Un fotoliu şi o canapea, desperecheate, ocupau aproape toată încăperea. Televizorul avea sonorul oprit, iar o cutie de pepsi dietetic şi un castronaş de supă pe jumătate golit se aflau pe o măsuţă joasă uzată, din lemn de sequoia.

–Te-am întrerupt cumva de la masă? am întrebat-o eu. Îmi pare extrem de rău.

Şi nu pentru că aş fi avut de gând să plec, îi ceruseem eu scuze.

–Ooo, nu, nu-i nimic. Nu prea sunt o mare mâncăcioasă. Femeia stinse televizorul şi strânse resturile de mâncare, ducându-le de-acolo.

Am rămas în hol şi m-am uitat în jurul meu, în timp ce ea a pus farfuriile pe bufetul de bucătărie din spate. Nimic nu părea nepotrivit acolo. Era doar o casă obişnuită, care părea aproape prea curată, prea lipsită de orice dezordine şi prea dichisit aranjată.

–Ai vrea să-ţi aduc ceva de băut? îmi strigă ea din cealaltă încăpere.

–Nimic, mulţumesc.

–Apă? Sifon? Suc de portocale? Nu te jena, pentru mine nu-i niciun deranj, domnule agent Cross.

–Nu doresc să beau nimic.

Jurnalul ei probabil că se afla pe undeva pe-aici, prin casă, dar nu era la vedere. Femeia urmărise la televizor un concurs de cultură generală.

–De fapt, suc de portocale nici nu mai am, îmi spuse ea cu amabilitate, revenind lângă mine. Femeia ori era complet relaxată, ori mima extraordinar de bine asta. Mi se părea extrem de ciudat totul. Am urmat-o în camera de zi, unde ne-am aşezat amândoi. Spune-mi acum, cu ce te pot ajuta? mă întrebă ea pe un ton blând, care în mod bizar părea extrem de neliniştitor. Bineînţeles că mi-ar plăcea să fiu de folos.

Mi-am păstrat un ton firesc şi neamenințător.

–Mai întâi de toate, eşti singura care conduce maşina asta?

–Da, numai eu conduc maşina asta. Ea zâmbi, de parcă acea întrebare ar fi avut în ea ceva vag nostim, iar eu m-am întrebat de ce.

–În cursul ultimelor aproximativ şase săptămâni, ţi-a scăpat vreodată de sub supraveghere?

–Păi, bineînţeles, atunci când dorm. Şi când sunt la lucru. Eu sunt cameristă la hotelul Beverly Hills.

–Înţeleg. Aşadar, te deplasezi cu maşina, către şi dinspre locul de muncă.

Ea îşi atinse cu degetele gulerul uniformei şi se uită la carneţelul din mâna mea, ca şi cum şi-ar fi dorit ca eu să-mi

notez acolo partea aceea a discuției. Dintr-un impuls de moment, m-am hotărât să-i fac pe plac și să încep să-mi schițez în carnețel niște însemnări, în cursul conversației noastre.

– Prin urmare, răspunsul meu presupun că ar trebui să fie da, continuă femeia. Tehnic vorbind, ea mi-a scăpat de sub... așa cum ai spus tu. *Supraveghere.* Râsul ei era doar o lecuță sfios. A rămas în afara razei mele vizuale.

Am mâzgălit niște însemnări în carnețelul meu. *Dornică să placă? Mâini agitate. Vrea să știu că este inteligentă.*

În timp ce ne continuam conversația m-am uitat la ea, la fel de mult precum am și ascultat ceea ce zicea. Nimic din ceea ce spunea nu era cu-adevărat ieșit din comun. Cel mai izbitor era felul în care se concentra asupra mea. Mâinile sale poposeau în cele mai diverse locuri, însă ochii ei cafenii nu se dezlipeau prea mult de ai mei. Mi-a făcut impresia că era bucuroasă de faptul că mă aflam acolo. Când m-am ridicat în picioare, la sfârșitul întrevederii, ca și când m-aș fi pregătit să plec, se întristă.

– Aș putea oare să te deranjez rugându-te să-mi aduci totuși un pahar cu apă? am întrebat-o eu, iar ea s-a luminat la față imediat.

– Îți aduc imediat.

Am urmat-o până la ușă. Totul era aranjat în perfectă ordine și în bucătărie. Blaturile bufetelor n-aveau pe ele decât un prăjitor pentru patru felii de pâine și un set de cutii de tablă, un stil rustic, de proastă factură.

Suportul de vase de lângă chiuvetă era plin, iar printre tacâmurile spălate se aflau și două cuțite de tăiat friptură.

Ea umplu un pahar cu apă de la robinet și mi-l întinse. Apa avea un vag gust de săpun.

– Eşti de origine din California? am întrebat-o într-o doară. De pe-aici de pe-undeva, de prin partea locului?

– Ooo, nu, îmi răspunse ea. Nu sunt dintr-un loc nici pe departe atât de frumos ca ăsta.

– Şi de unde anume te-ai mutat aici?

– De la Polul Nord. Ea scoase din nou un râs timid şi scutură uşor din cap. Sau cel puţin, aşa s-ar putea spune.

– Lasă-mă să ghicesc. Eşti cumva din Maine? Mi s-a părut mie că ai un aer de locuitoare originară din Noua Anglie.

– Vrei cumva să ţi-l umplu?

– Mulţumesc, nu. Nu-mi mai este sete.

Ea luă de la mine paharul din care băusem mai puţin de jumătate şi se întoarse cu el în mână spre chiuvetă.

În acel moment, parcă se dezlănţui iadul pe pământ.

Mai întâi am auzit afară, undeva în apropiere, un tropăit greu de paşi şi mai multe răcnete puternice.

Aproape imediat, uşa din spate a fost izbită cu forţă şi dată de perete, împrăştiind în jur o mulţime de aşchii de lemn şi de cioburi de sticlă. La fel am auzit deschizându-se brusc şi uşa din faţă, cam în acelaşi timp.

Apoi, din ambele părţi, au dat năvală în bucătărie, urlând, poliţiştii, purtând combinezoane de camuflaj şi ţinându-şi armele îndreptate în direcţia lui Mary Wagner.

92

Mary scăpă din mână paharul cu apă, însă eu nici măcar nu l-am auzit izbindu-se de pardoseală şi spărgându-se. Dintr-o dată, bucătăria se umpluse de urlete asurzitoare, ca şi de ţipetele înspăimântate ale lui Mary.

–Ieşiţi din casa mea! N-am făcut nimic rău. Plecaţi de-aici! Ce căutaţi la mine?

Eu îmi ţineam în faţă, la vedere, legitimaţia şi insigna, neştiind precis dacă grupul de asalt al poliţiei din Los Angeles avea habar cine anume eram.

–Lasă-te jos, la podea! Comandantul echipei îşi îndreptase pistolul spre pieptul lui Mary. Jos! *Acum!* Pe podea!

În doar câteva secunde, Mary Wagner ajunsese într-un hal fără de hal. Ochii îi deveniseră tulburi şi părea că nici măcar nu-l aude pe poliţistul care zbiera la ea.

–Lasă-te jos! strigă din nou acesta.

Ea se dădu înapoi, ţipând în continuare şi gârbovindu-se, cu braţele şi umerii într-o poziţie defensivă.

Am putut doar să văd cum un picior de-al ei gol călcase pe un ciob de sticlă din paharul spart. Ea scheună jalnic de durere şi apoi se smunci într-o parte, ca şi când ar fi fost pălmuită.

Piciorul teafăr îi alunecă în balta de apă şi se răsuci după aceea sub ea.

Dând rapid, în disperare, din braţe, se prăbuşi pe duşumea.

Atacatorii se năpustiră imediat asupra ei. Doi poliţişti o rostogoliră, îi răsuciră la spate mâinile şi i le încătuşară. Un al treilea îi aduse la cunoştinţă drepturile pe care le avea, cuvintele succedându-se probabil cu prea mare iuţeală pentru ca ea să le mai poată pricepe.

Cineva mă luă de braţ şi îmi spuse la ureche:

–Domnule, vă rog să veniţi cu mine.

Nu l-am luat în seamă, oricine ar fi fost.

– *Domnule?* Poliţistul mă înşfăcase din nou, dar eu mi-am eliberat cu forţa braţul din strânsoarea lui.

– Femeia are nevoie să i se acorde primul ajutor, le-am strigat eu poliţiştilor, însă nimeni nu părea să mă audă, sau în cazul în care mă auzeau, nu acordau nicio atenţie vorbelor mele.

– Doamnă, aţi înţeles ceea ce v-am spus? o întrebă poliţistul care îi comunicase faptul că fusese arestată şi îi citise drepturile. Ea dădu din cap tremurând. Eu eram absolut sigur că nu înţelesese nimic. Doamnă, trebuie să-mi răspundeţi prin da sau nu. Aţi înţeles tot ce v-am adus la cunoştinţă?

– Da, rosti ea cu un gâfâit. Răsuflarea îi era neregulată şi precipitată. Înţeleg. Voi credeţi că eu am făcut ceva rău.

Nu mai puteam suporta. Mi-am croit cu greu drum printre poliţişti şi am îngenuncheat lângă ea.

– Mary, sunt eu, agentul Cross. E-n regulă? Mary? Înţelegi cu-adevărat ceea ce se întâmplă acum?

Deşi cuprinsă de panică, femeia nu-şi pierduse uzul raţiunii. M-am asigurat de faptul că în picior nu-i rămăsese înfipt niciun ciob de sticlă, după care i l-am înfăşurat bine într-un şervet de bucătărie şi am ajutat-o să se ridice de jos şi să se aşeze pe un scaun.

Mary privea în jurul ei cu ochii larg deschişi, de parcă s-ar fi uitat prin încăpere după vreo imagine care să-i fie cunoscută.

– Mary, ei te-au reţinut în stare de arest. Acum tu trebuie să mergi cu ei. Înţelegi ceea ce îţi spun?

– Perfect, am izbutit. Un poliţist care poate că avea doar jumătate din vârsta mea intră şi el în cameră.

– Mai lasă-mă, te rog, încă o clipă, i-am spus eu.

–Nu, domnule, îmi răspunse el. Trebuie să luăm imediat suspecta de-aici.

M-am răsucit atunci dinspre Mary şi mi-am păstrat tonul scăzut.

–Dar tu ce crezi că încerc eu aici să vă ajut să faceţi?

–Domnule, am primit ordine precise şi lipsite de orice ambiguitate. Vă rog să vă daţi la o parte. Noi am arestat-o şi ea se află acum în custodia noastră.

Unica posibilitate de a-mi impune punctul de vedere era să fac o scenă urâtă. M-am gândit bine la asta, dar ştiam că n-aveam ce discuta cu poliţiştii care o arestaseră. Ar fi trebuit să vorbesc cu şeful acestora. Şi oricum, răul fusese deja făcut.

În câteva clipe, poliţiştii deja o şi săltaseră în picioare pe Mary Wagner şi o împinseseră către ieşire. Şervetul de vase pătat cu sânge rămăsese mototolit pe podea, acolo unde o lungă dâră roşie pătase linoleumul.

–Acordaţi-i primul ajutor, am zbierat în urma lor, în ciuda faptului că ei nu mă mai puteau auzi.

Jur că-mi venea să lovesc pe cineva. Frustrarea şi furia dădeau în mine în clocot şi eu ştiam încotro trebuia să mi le canalizez. M-am îndreptat către cel mai apropiat poliţist.

–Unde dracu' este Maddux Fielding? am răcnit din răsputeri. Unde-l pot găsi?

93

Dă-te înapoi, Cross!

Fielding îmi spusese asta încă înainte să fi ajuns în apropierea lui. Omul era afară, pe trotuarul din faţa casei lui Mary Wagner, consultându-se cu unul dintre cei care o arestaseră pe femeie.

Zona se transformase radical, de la liniştita stare normală de periferie, la un fel de scenă de acţiune a poliţiei, lucru pe care locuitorii de-acolo nu-l mai văzuseră niciodată şi nici măcar nu-şi doriseră să-l vadă.

Vreo douăsprezece maşini de poliţie, poate chiar mai multe, blocaseră strada, majoritatea cu girofarurile de avertizare clipind şi rotindu-se încă deasupra lor.

În jurul gardului metalic fusese întinsă o fâşie de bandă galbenă, lucitoare, iar un şir de capre de lemn izolau locul, ţinând la distanţă de proprietate mulţimea rapid crescătoare de curioşi care voiau să asiste pe viu la naşterea unei poveşti poliţiste reale.

Mary Smith locuia chiar în casa asta. Ţi-ai fi putut închipui? Chiar aici, lângă noi?

Am văzut că vreo câteva dubiţe de la ştiri sosiseră deja şi ele la faţa locului. M-am întrebat dacă nu cumva chiar Maddux Fielding îşi pregătise din vreme o prezentare mediatică demnă de Marea sa Captură, fapt care mă înfurie şi mai mult.

– Ce scop a avut acţiunea asta? am zbierat la el. Tot ce puteam vedea era numai expresia lui plină de infatuare, pe când omul se întorcea cam în silă să se uite la mine cu

dușmănie. Ai compromis un interogatoriu decisiv, asta ca să nu mai vorbesc și despre periclitarea inutilă a siguranței personale atât a ei, cât și a mea. Și toate astea nu erau câtuși de puțin necesare. Eu puteam să fiu împușcat, ca și ea. Ai făcut din arestarea asta un adevărat bâlci. Ești o rușine pentru poliția din Los Angeles.

Nu știam și nici nu-mi păsa dacă mai asculta cineva ceea ce îi spuneam. Speram doar să fie totul cât mai jenant pentru Fielding. Poate că doar acesta era limbajul pe care îl putea înțelege el. Figura lui rămânea însă impenetrabilă.

–Agent Cross...

–Știi măcar ce ai reușit să faci din șansele unei eventuale mărturisiri?

–*N-am eu nevoie de așa ceva!* îmi strigă el în față. N-am nevoie de mărturisire, deoarece am altceva mai bun decât asta.

–Despre ce naiba vorbești?

El dădu din cap în direcția mea, afișând un aer de superioritate. Informațiile erau la mare preț în profesia noastră, iar Fielding le avea. Ce dracu' ne mai ținea ascunse?

–Probabil că îți poți da seama de faptul că acum sunt foarte ocupat. Imediat ce îmi voi întocmi raportul, voi pune o copie după el la dispoziția Biroului Federal de Investigații.

Nu puteam renunța încă.

–Mi-ai promis timpul necesar pentru această întrevedere. Ți-ai dat cuvântul!

Fielding deja îmi întorsese spatele, dar, auzindu-mi vorbele, se răsuci din nou către mine.

–Ți-am spus că, în cazul în care apare ceva neprevăzut, înțelegerea noastră cade. Exact așa ți-am spus.

–Păi, ce Dumnezeu a mai intervenit între timp?

Omul începu să se plimbe încoace şi-ncolo.

– Ia mai du-te dracului, agent Cross! Nu-s obligat să-ţi ofer niciun fel de răspunsuri.

Am făcut atunci un pas spre el ca să-l lovesc şi probabil că exact asta se aştepta să fac, de mă tot întărâtase. Doi din trepăduşii lui se interpuseră iute între noi şi mă traseră imediat îndărăt. Era mai bine aşa, deşi aş fi simţit o mare satisfacţie să-i şterg de pe faţă acel cinic surâs batjocoritor, sau poate chiar să-i mai modific câte ceva din trăsăturile figurii sale zeflemitoare. M-am eliberat din mâinile celor doi poliţişti şi m-am îndepărtat repede.

Şi totuşi, nici nu începusem bine să mă mai liniştesc, că am şi format un număr, pe telefonul meu celular.

– Jeanne Galetta la telefon.

– Sunt Alex Cross. Eşti cumva la curent cu arestarea lui Mary Wagner?

– Eu mă simt bine, mulţumesc. Dar tu cum o mai duci?

– Scuză-mă, te rog. Spune-mi, ştii ceva despre ceea ce te-am întrebat, Jeanne? Eu mă aflu chiar acum lângă casa ei. A fost o întreagă harababură. Nici nu m-ai crede dacă ţi-aş spune cum s-a petrecut totul.

Jeanne făcu o pauză, după care îmi spuse:

– Eu nu mai lucrez la cazul acesta.

– Dar dacă ne-am întâlni faţă-n faţă, aş putea primi un răspuns diferit?

– Poate că da.

– Atunci, nu mai face atâtea fiţe. Te rog, Jeanne. Am nevoie de ajutorul tău. N-am timp să mă tot fâţâi pe drumuri.

În cele din urmă, glasul i se mai îndulci.

– Ce s-a întâmplat acolo? Pari cu-adevărat indispus.

– Păi, chiar aşa şi sunt. Totul s-a dus de râpă. Mă aflam

chiar în toiul întrevederii cu ea, când poliţiştii au dat năvală peste noi. A fost absolut ridicol, Jeanne, şi nu era deloc necesară o asemenea desfăşurare de forţe. Fielding a mai aflat ceva şi nu vrea să spună ce anume.

–O să-ţi mai uşurez munca, îmi zise Jeanne. Ea este ucigaşa. Ea a comis toate crimele acelea, Alex.

–De unde ştii asta? De unde ştie poliţia din Los Angeles asta? Ce se petrece?

–Îţi mai aminteşti de firul de păr care a fost găsit la cinematograful acela, atunci când a fost asasinată Patrice Bennett? Ei bine, poliţiştii au luat un fir de păr de-al lui Mary Wagner de pe puloverul acesteia aflat în dulapul ei de la hotel, în vederea unei comparări. Rezultatele tocmai au sosit. Este vorba despre părul uneia şi aceleiaşi persoane. Iar Fielding a acţionat în consecinţă.

Rotiţele minţii mele prinseră viteză, aşezînd la locul cuvenit şi această nouă informaţie.

–Văd că te descurci extrem de bine, nemailucrând la acest caz, i-am replicat într-un târziu.

–Ce să fac dacă îmi mai ajunge întâmplător şi mie câte ceva pe la urechi.

–Şi n-ai auzit cumva, tot din întâmplare, şi unde anume a fost dusă Mary?

Jeanne şovăi, dar numai câteva momente.

–Ai putea încerca la secţia Van Nuys, de pe bulevardul Sylmar. Însă ar fi bine să te grăbeşti. N-o să rămână prea multă vreme acolo.

–Am şi plecat.

94

Am ajuns în mare grabă la secţia de poliţie Van Nuys, însă m-am izbit de răspunsul celor de-acolo ca de un zid impenetrabil de piatră: mi s-a spus drept în faţă că Mary Wagner nu era deţinută acolo.

Nu puteam face absolut nimic pentru a clinti poliţia din Los Angeles din hotărârea luată: ei puseseră mâna pe acea femeie, era suspecta lor, şi nu voiau s-o împartă cu nimeni. Nici măcar Ron Burns n-a putut sau n-a fost dispus să mă ajute în această privinţă.

N-am fost în stare să dau din nou ochii cu Mary, până a doua zi de dimineaţă. Departamentul de Poliţie din Los Angeles o transferase într-un loc de detenţie temporară, aflat în centrul oraşului, iar acolo o interogau încontinuu – dar fără niciun progres real, după cum de altfel şi prognozasem.

Un detectiv simpatic mi-a descris-o pe acea femeie drept o persoană oscilând între deznădejde şi indiferenţă, însă tot aveam nevoie s-o văd pe Mary Wagner cu propriii mei ochi.

Când am sosit la locul acela de detenţie din centrul oraşului, mulţimea reunită a reporterilor era de două ori mai mare decât orice văzuserăm noi până atunci. Iar asta era uşor de explicat. Timp de patru săptămâni, cazul Vânătoresei de la Hollywood ajunsese să ţină capul de afiş al ştirilor nu numai pe plan local, ci şi la nivel naţional.

Fotografia lui Mary Wagner apărea acum peste tot, înfăţişând figura unei femei ciufulite, cu nişte ochi totalmente inexpresivi, care o făceau să arate a ucigaşă.

Ultimul lucru pe care l-am auzit înainte de a închide radioul din maşină a fost o ridicolă pălăvrăgeală pseudo psihologică băşcălioasă de talk-show matinal despre motivele care o împinseseră pe ea să comită atâtea crime asupra femeilor bogate şi faimoase de la Hollywood.

– Dar ce părere ai avea în legătură cu Kathy Bates? Ea ar putea juca rolul lui Mary. E o mare actriţă, îl întreba un ascultător „preocupat" de problemă pe moderatorul acelui talk-show, care se arăta extrem de bucuros să se angreneze într-o discuţie pe tema respectivă.

– E prea în vârstă, replică DJ-ul. Iar în afară de asta, ea a jucat deja în filmul *Misery*. Aş zice s-o contactezi mai bine pe Nicky Kidman, s-o pui să-şi schimbe nasul, să-şi pună o perucă şi cincisprezece kilograme în plus, şi ai avea exact ce-ţi trebuie. Sau poate ar fi cazul să ne gândim la Meryl Streep? La Emma Thompson? Kate Winslet cred că ar putea fi tare de tot, în acest rol.

Aprobarea intrării mele în localul de detenţie a durat aproape trei sferturi de oră. A fost necesar pentru asta să vorbesc cu patru persoane diferite din cadrul angajaţilor şi să îmi prezint legitimaţia de vreo şase ori la control, doar ca să ajung în mica încăpere de interogatoriu, acolo unde urma să-mi fie adusă până la urmă şi Mary Wagner, cândva – fiindcă din punctul lor de vedere se părea că nu era nicio grabă.

Atunci când în fine am văzut-o, prima mea reacţie a fost, în mod surprinzător, un sentiment de milă.

Mary arăta ca şi cum n-ar fi dormit deloc. Avea cearcăne vinete sub ochi şi mergea adusă mult de spate, târşâindu-şi picioarele.

Nu mai purta uniforma roz, de la hotel, ci nişte

pantaloni gri de lucru, lipsiţi de orice formă, precum şi un vechi tricou cu inscripţia Universităţii California din Los Angeles, stropit cu picături de vopsea de un galben-deschis, în aceeaşi nuanţă cu aceea a pereţilor din bucătăria ei.

Când mă văzu, în ochii ei licări vag ceva ce-mi spunea că mă recunoscuse. Acest lucru îmi aminti de unii bolnavi de Alzheimer, pe care îi vizitam cu regularitate la Washington, în spitalul St. Anthony's.

I-am spus gardianului să-i scoată cătuşele şi să aştepte afară.

– O să mă descurc cu ea şi n-o să mi se întâmple nimic. Suntem prieteni.

– Prieteni, repetă Mary, în timp ce mă privea în ochi.

95

Mary, îţi mai aminteşti de mine, de ieri? am întrebat-o eu, de cum ieşise gardianul în hol.

Îmi trăsesem un scaun şi mă aşezasem vizavi de ea. Masa simplă, de un metru pe doi, care se afla între noi, era prinsă de pardoseală în şuruburi. Era foarte frig în cămăruţa aceea şi venea de undeva şi un curent de aer rece.

– Eşti domnul Cross, îmi răspunse ea încet. Agentul FBI Cross. Iartă-mă, îmi pare rău.

– Ai o memorie bună. Ştii de ce te afli aici?

Femeia se încordă, de-abia perceptibil, cu toată starea ei sufletească atât de plină de tristeţe.

– Ei cred că eu sunt femeia aceea şi mă acuză de crimă.

Îşi lăsă în jos privirea şi continuă: *De crimele acelea.* C'a n-a fost numai una. Au fost omorâte toate persoanele acelea de la Hollywood, iar ei cred că eu am comis asasinatele respective.

La drept vorbind eram bucuros că spunea „ei". Asta însemna că în mintea femeii eu îi puteam rămâne încă un potenţial aliat. Şi-n definitiv, poate că până la urmă avea să-mi încredinţeze câteva dintre secretele ei, sau poate că nu.

–Nu trebuie neapărat să vorbim despre asta, în cazul în care nu doreşti să o faci, am ţinut eu s-o asigur.

Ea clipi o dată, părând a se concentra puţin. Apoi trase cu coada ochiului spre mine, după care se uită din nou în jos.

–Ai vrea să-ţi ofer ceva? Ţi-e sete? am întrebat-o eu. Voiam ca ea să se simtă cât mai în largul ei împreună cu mine, însă mai simţeam şi un irezistibil imbold interior de a o ajuta. Părea, atât ca aspect, cât şi ca vorbă, îngrozitor de vlăguită.

În acel moment, Mary îşi ridică fruntea şi îmi căută privirea.

–Aş putea să beau o ceaşcă de cafea? N-ar fi prea mare deranjul?

Sosi cafeaua. Mary îşi ţinea paharul de carton cu vârfurile degetelor şi sorbea din el într-un mod neaşteptat de delicat. Cafeaua părea s-o mai revigoreze puţin. Mă tot privea pe furiş şi îşi netezea părul, cu gesturi mecanice.

–Mulţumesc. Ochii i se mai luminaseră şi eu am deslușit o urmă din prietenoasa femeie de cu o zi înainte.

–Mary, vrei să-mi pui şi tu nişte întrebări despre ceea ce se întâmplă? Sunt sigur că doreşti să afli câte ceva.

Imediat, pe femeie o învălui tristeţea. Starea ei emoţională era în mod evident extrem de fragilă. Deodată,

ochii îi fură invadaţi de lacrimi şi ea dădu din cap, în tăcere.

–Ce s-a întâmplat, Mary?

Femeia ridică privirea spre colţul tavanului, acolo de unde ne urmărea o cameră video. Eu ştiam că la mai puţin de trei metri de locul unde şedeam noi se aflau îngrămădiţi, gata să intervină la nevoie, minimum şase persoane din personalul de pază şi dintre specialiştii psihiatri.

Mary părea să-şi dea şi ea seama de acest lucru, iar atunci când începu să vorbească, o făcu în şoaptă.

–Ei nu vor să-mi spună nimic despre *copiii* mei. Faţa i se strâmbă şi mai tare, în efortul de a-şi reprima un alt val de lacrimi.

96

Copiii tăi? am întrebat-o, surprins.

–Ştii cumva tu unde anume sunt ei? Vocea îi era tremurătoare, însă energia părea să-i mai fi sporit puţin.

–Nu, nu ştiu, i-am răspuns cu toată sinceritatea. Dar mă pot interesa, numai că pentru asta voi avea nevoie de câteva informaţii în plus din partea ta.

–Dă-i drumul! Întreabă-mă! O să-ţi spun tot ce ai nevoie să ştii. Ei sunt prea mici ca să se poată descurca singuri.

–Câţi copii ai? i-am pus eu o primă întrebare.

Ea păru uimită de ceea ce o întrebasem.

–Trei. Dar nu ştiai deja asta?

Mi-am scos atunci carneţelul de însemnări.

–Ce vârste au copiii tăi, Mary?

–Brendan are opt ani, Ashley are cinci ani, iar Adam are doar unsprezece luni. Ea îmi spuse toate astea cu poticneli, în timp ce eu îmi notam totul în carneţel.

Unsprezece luni?

Bineînţeles că n-ar fi fost deloc imposibil ca ea să fi născut cu un an în urmă un copil, însă nu ştiu de ce mă cam îndoiam de acest lucru.

Am verificat încă o dată vârstele, ca să mă asigur în legătură cu ceea ce îmi spusese ea:

–Opt ani, cinci ani şi unsprezece luni?

Mary dădu din cap.

–Chiar aşa.

–Şi câţi ani ai tu, Mary?

Pentru prima oară am văzut atunci apărându-i pe faţă semnele mâniei. Ea îşi strânse pumnii, închise ochii şi se strădui să se calmeze. Despre ce anume să fi fost vorba?

–Am douăzeci şi şase de ani, pentru numele lui Dumnezeu. Dar ce importanţă are asta? Putem reveni acum la copiii mei?

Douăzeci şi şase? Nici măcar pe-aproape. Uau! Asta era. Apăruse prima fisură.

M-am uitat la notiţele mele, după care m-am hotărât să trec la altceva.

–Prin urmare, Brendan, Ashley şi Adam locuiesc acasă, împreună cu tine, aşa este?

Ea dădu din nou din cap. Când îi puneam câte o întrebare care îi convenea, acest lucru părea s-o calmeze. I se vedea imediat pe faţă uşurarea, iar apoi aceasta părea să treacă şi în interiorul ei.

–Unde se aflau ei ieri, atunci când am fost şi eu acolo?

De data asta, Mary păru încurcată, în timp ce mânia, care îi scăzuse în intensitate, creştea din nou în ea.

–Ce vorbă-i asta? Ştii foarte bine că erau şi ei acolo, agent Cross. Doar ai fost acasă la mine. De ce-mi faci asta?

În timp ce vorbea, femeia ridica tonul, respiraţia i se accelera şi-i devenea mai superficială.

–Ce le-aţi făcut copiilor mei, oameni buni? Unde i-aţi dus? Trebuie să-i văd. *Chiar acum.*

În acel moment se deschise uşa, iar eu am ridicat o mână către gardian, fără a-mi lua ochii de la Mary. Era evident faptul că pulsul i se accelerase, în timp ce agitaţia părea să pună stăpânire pe ea.

Şi-atunci, mi-am asumat un risc calculat.

–Mary, i-am spus eu cu blândeţe, ieri nu era niciun copil acasă la tine.

Reacţia ei a fost una promptă şi excesivă.

Ea se cutremură brusc, îndreptându-se de spate, şi zbieră la mine încordându-şi la maximum muşchii gâtului.

–*Spune-mi ce le-aţi făcut copiilor mei! Răspunde-mi chiar în clipa asta! Unde sunt copiii mei? Unde sunt copiii mei?*

În spatele meu am auzit nişte paşi grăbiţi şi m-am ridicat imediat în picioare, astfel încât să fiu primul care ajunge la ea.

Femeia începuse să bolborosească delirant, ţipând încontinuu.

–Spune-mi! De ce nu vrei să-mi spui? Pe Mary o podidise plânsul şi m-am simţit cuprins de milă.

Am ocolit încet masa.

–*Mary!* Am strigat-o pe nume, însă nu mai reacţiona deloc la sunetul glasului meu şi nici măcar la mişcarea mea în direcţia ei.

– Spune-mi unde sunt copiii mei! Spune-mi! Spune-mi! Spune-mi! Imediat să-mi spui!

– Mary...

M-am aplecat şi am prins-o de umeri, cât de blând am putut, în împrejurările date.

– Spune-mi!

– Mary, uită-te la mine! Te rog.

Şi acela a fost momentul în care ea mi-a luat pistolul.

97

Probabil că mi-a zărit hamul cu tocul armei, ascuns sub sacou. Într-o fracţiune de secundă, a întins mâna şi a apucat patul Glock-ului meu, înşfăcându-l.

Am răcnit atunci din răsputeri la ea:

– Nu! Mary!

Cu un gest reflex, am îmbrâncit-o la loc pe scaun, însă îmi smulsese deja din toc arma, care se afla acum în mâna ei. I-am zărit pentru o clipă privirea sticloasă ca de om nebun.

M-am aruncat în acel moment asupra lui Mary, apucându-i strâns cu o mână încheietura mâinii, iar cu cealaltă pistolul, şi continuând să-i urlu numele.

În clipa următoare, scaunul ei s-a răsturnat pe spate trosnind puternic şi am căzut amândoi peste el.

Eram doar vag conştient de lumea care se agita în jurul nostru. Întreaga atenţie mi se focalizase asupra lui Mary.

Cu faţa înroşită de efort, ea se încorda şi mă izbea în coaste cu pumnul mâinii libere. Am izbutit să-i pun un

genunchi pe piept şi să-i ţin în continuare cu o mână încheietura, ţintuind bine arma pe pardoseală, însă femeia era puternică, exact aşa cum părea.

Degetul ei se afla deja pe trăgaciul Glock-ului. Mary se sforţa din greu să îndrepte ţeava pistolului spre ea şi să-şi apropie capul de aceasta. Intenţia ei era limpede.

– Nu! Mary!

Cu un val de adrenalină în sânge, înfruntând o opoziţie de acelaşi calibru din partea ei, am izbutit să-i ridic spre tavan mâna în care ţinea arma, după care i-am izbit-o foarte tare de podea.

Glock-ul se descărcă în peretele camerei de interogatoriu, chiar în momentul în care femeia îl scăpa din mână. Eu l-am înhăţat repede, în timp ce împuşcătura îmi răsuna încă în urechi şi îmi simţeam faţa ca paralizată.

A urmat o scurtă clipă de tăcere aproape totală.

Mary a încetat aproape imediat să se mai zbată, după care, asemenea unei incredibile repetări a celor întâmplate cu o zi înainte, poliţiştii au tăbărât asupra ei, ca un mic corp de armată pornit la asalt. Ei o imobilizară şi o ridicară din nou în picioare, în timp ce ea se zbătea în încercarea de a scăpa, dând nebuneşte din mâini şi din picioare.

Îi puteam auzi hohotele nestăpânite de plâns, în timp ce era scoasă din încăpere.

– Copilaşii mei, copilaşii mei, sărmanii mei copilaşi... Unde sunt copiii mei? Of, unde sunt ei? Of, pe unde-or fi ei acum? Ce-aţi făcut cu copiii mei?

Vocea i se auzea din ce în ce mai slab pe hol. Un zgomot de uşă trântită, ca o încheiere a evenimentului, şi dusă a fost. Nu era deloc de mirare că nu mi s-a mai acordat o altă ocazie de a vorbi cu Mary.

Şi parcă pentru a înrăutăţi şi mai tare lucrurile, dacă ar fi fost posibil aşa ceva, pe când părăseam după aproximativ o oră clădirea, l-am văzut pe James Truscott. Acesta se afla în liota de reporteri adunaţi afară, în aşteptarea unor veşti proaspete.

În momentul în care dădu cu ochii de mine, Truscott îmi strigă:

–Cum de a putut să-ţi ia arma, doctore Cross? Cum de s-a întâmplat una ca asta?

Într-un fel sau într-altul, Truscott deja era la curent cu cele întâmplate.

98

Nu puteam să fac decât nişte presupuneri în legătură cu cauzele şi cu amploarea maladiei mintale a lui Mary Wagner, ca şi cu evidentele chinuri şi tensionări pe care i le provoca boala. Cu siguranţă nu avusesem timpul necesar pentru o evaluare psihică semnificativă şi corectă, iar rolul meu în cadrul investigaţiei se apropia acum de sfârşit, indiferent dacă îmi plăcea acest lucru sau nu. Şi ca să fiu sincer, sentimentele mele erau destul de confuze.

La începutul acelei după-amieze, starea de sănătate mintală a lui Mary devenise o discutabilă problemă secundară. Percheziţia efectuată de către poliţia din Los Angeles la femeie acasă prilejuise descoperirea unui triptic de dovezi zdrobitoare împotriva ei.

Un Walther PPK, găsit în podul casei, ascuns sub o

pătură, furnizase deja o probă balistică preliminară de potrivire cu arma folosită pentru comiterea crimelor.

Criminaliştii mai descoperiseră, de asemenea, vreo şase folii de abţibilduri pentru copii, şi, chiar mai important, fotografiile de familie furate din biroul lui Marti Lowenstein-Bell şi din portofelul lui Suzie Cartoulis. Atât Michael Bell, cât şi Giovanni Cartoulis, identificaseră respectivele fotografii că ar fi aparţinut soţiilor lor asasinate.

– Şi mai bine decât orice şi în orice caz cel mai important, ora douăsprezece a venit şi a trecut astăzi fără niciun fel de incident nedorit, comunică Fred Van Allsburg micului grup de agenţi adunaţi în birou la el. N-a mai apărut între timp nicio nouă victimă şi niciun alt e-mail. S-a *terminat*. Cred că pot afirma asta cu certitudine.

Atmosfera era înspăimântător de festivă. Aproape toată lumea se bucura să poată da uitării cazul, însă amănuntele acestuia aveau să-i bântuie încă o vreme pe cei mai mulţi dintre participanţii la cercetări, la fel cum se întâmplase şi în cazul lunetistului din Washington, caz care mai dăinuia şi astăzi, pe Coasta de Est, în amintirea celor din clădirea J. Edgar Hoover. Era un simţământ neplăcut şi chiar deranjant, dar şi un lucru care ne determina să ne dăm toată silinţa de a ne face cât mai bine datoria.

– Alex, îţi suntem recunoscători şi îţi rămânem îndatoraţi pentru ceea ce ai făcut în cadrul acestei anchete, ajunse în cele din urmă Van Allsburg şi la mine. Munca ta la cazul de faţă a fost de nepreţuit. Mă simt nevoit să recunosc şi să subliniez acest lucru. Înţeleg acum de ce te doreşte Ron Burns atât de aproape de casă.

În încăpere se auziră câteva râsete stinghere. Agentul Page veni din spate şi mă bătu uşor cu palma pe umăr. El

urma să ajungă departe în FBI, în cazul în care avea să-și păstreze vie pasiunea de a rezolva cazurile de omucidere.

– Aș dori totuși să mai arunc o privire și asupra acestor dovezi finale pe care le-a descoperit Departamentul de Poliție din Los Angeles. Și poate o să am și o întrevedere ca lumea cu Mary Wagner, am răspuns eu, întorcându-mă din nou la ceea ce credeam că este cel mai important lucru.

Van Allsburg scutură din cap.

– Nu este necesar.

– Dar nu văd de ce n-aș mai rămâne încă o zi pe-aici...

– Nu-ți face griji! Page și cu Fujishiro se pricep extrem de bine la detalii, iar eu îi pot sprijini și îndruma foarte bine. Și dacă vom avea cumva nevoie din nou de tine, curselc aeriene sunt destul de dese, nu-i așa? Tonul lui avea o nuanță cam forțată.

– Fred, Mary Wagner n-a vorbit cu nimeni, până ce n-am venit eu. În mine are încredere.

– Sau cel puțin a avut, îmi replică el. Probabil că acum nu mai are.

Înainte dăduse o declarație extrem de vagă, însă nu fusese deloc agresivă.

– Și totuși, eu încă sunt unica persoană care o poate face să vorbească. Am auzit că poliția din Los Angeles nu ajunge la niciun rezultat cu ea.

– Așa după cum am mai spus, te vei afla la doar o călătorie cu avionul depărtare de-aici, dacă vom mai avea nevoie de tine. Am vorbit despre asta și cu directorul Burns și mi-a dat dreptate. Întoarce-te acum acasă, la familia ta. Ai și tu copii, nu-i așa?

– Da, am și eu copii.

După câteva ore, pe când îmi făceam bagajele la hotel

în vederea plecării mele acasă, m-a surprins când mi-am dat seama şi de altceva: de fapt, eu de-abia aşteptam să ajung acasă. Simţeam o imensă uşurare să mă întorc din nou la Washington, fără niciun fel de perspective imediate de a pleca de-acolo în cine ştie ce altă călătorie.

Însă – şi acest *însă* era important – mă întrebam de ce nu-mi trecuse deloc asta prin minte şi în biroul lui Van Allsburg? Ce era oare cu aceşti ochelari de cal, pe care parcă îi purtam, şi cum de tot uitam de ei? Ce fel de semnal de trezire îmi trebuia, pentru a mă face să pricep?

Pe drumul către aeroport m-am gândit şi la un alt lucru. Ideea mi-a venit brusc în minte. Mi-am dat seama dintr-odată ce anume semnificau *A*-urile şi *B*-urile de pe abţibildurile pentru copii, lipite la scenele crimelor. Ele constituiau iniţialele numelor copiilor imaginari ai lui Mary Wagner – Ashley, Adam şi Brendan. Două *A*-uri şi un *B*.

Am telefonat ca să comunic acest lucru, înainte de a pleca din Los Angeles.

PARTEA A CINCEA

SFÂRȘITUL POVEȘTII

99

Povestitorul terminase cu omorurile. *Gata.* Totul se isprăvise şi nimeni n-avea să mai poată afla vreodată întregul adevăr despre ceea ce se întâmplase în realitate. Era *sfârşitul poveştii.*

Aşa că el dădu o petrecere, la care îi invită pe câţiva dintre cei mai buni amici ai lui, din Beverly Hills.

Şi astfel, omul le spuse invitaţilor că tocmai i se oferise bucuria de a scrie un scenariu pentru unul dintre directorii de pe lista de elită, un stupefiant thriller bazat pe un stupefiant roman de mare succes. I se dăduse mână liberă să schimbe orice nu i-ar fi plăcut, însă asta era tot ce avea de spus, deocamdată. Respectivul director era paranoic – lucru extrem de obişnuit. Dar o mare petrecere era cu siguranţă bine venită.

Amicii lui credeau că au înţeles ceea ce se întâmpla, lucru care îl ajută să-şi dea seama despre cât de puţin îl cunoşteau aceştia. Îi erau cei mai buni prieteni din lume – dar, la naiba, niciunul dintre ei nu-l cunoştea câtuşi de puţin. Niciunul dintre ei nici măcar nu bănuia că el ar putea fi un ucigaş. Era un lucru cu totul incredibil. Nimeni nu-l cunoştea cu adevărat.

Petrecerea avea loc la berăria Snake Pit Ale House, un

bar de pe Melrose, unde exista o fantastică ligă de fotbal american, în vremea începuturilor lui de la Los Angeles, curând după ce sosise de la Universitatea Brown, ca să practice actoria şi poate să contribuie şi la scrierea de scenarii pentru filme serioase, de mare valoare, nu pentru porcăriile cu succes la marele public.

– Cuvântul de ordine pentru seara asta este bere pe gratis, le spunea el tuturor amicilor săi care soseau în bar, precum şi vin, pentru fătălăi. Înclin să cred că veţi bea cu toţii numai vin, nu-i aşa?

Nimeni nu bău vin, niciunul dintre cei paisprezece amici ai săi care veniseră la marea sărbătorire. Aceştia erau cu toţii bucuroşi să-l vadă atât de satisfăcut şi să audă despre marea lui lovitură, deşi unii dintre cei mai cinstiţi recunoscură faptul că erau invidioşi pe el. Toţi începură să-l strige „Listă de elită".

Când se închise barul, puţin după ora două noaptea, el, David, Johnboy şi Frankie se aflau tot acolo. Disecaseră şi superanalizaseră un film cu titlul *Noi nu mai locuim aici*. În cele din urmă, ieşiră mai mult sau mai puţin poticnit din bar şi schimbară cu toţii îmbrăţişări tip Hollywood în plină stradă, chiar lângă afurisitul de Bentley al lui Johnny – că tot venise vorba despre lista de elită –, adică lângă prada obţinută de pe urma ultimului film pe care îl produsese acesta, o superproducţie mondială de patru sute de milioane de dolari, care îi făcuse pe toţi ceilalţi să crape de invidie, pentru că tot ce făcuse el fusese să cumpere cu cincizeci de mii un rahat de roman de acţiune, după care să înscrie aşa-zisul Briliant în valoare de zece milioane. Genial, nu? Genial – pentru că şmecheria funcţionase.

– Te iubesc, omule. Eşti cel mai tare, ticălos ostentativ

ce eşti. Şi tu la fel, Davey! zbieră el, în timp ce Bentley-ul argintiu se îndepărta de bordură şi începea să prindă viteză către vest.

– Ştiu – sunt acum doar un *ticălos*, îi răcni David drept răspuns. Însă am speranţe să devin şi nesuferit şi ostentativ. Şi pe deasupra mai sunt şi *talentat* – ceea ce mă şi reţine în acest oraş.

– Hei, omule – să ştii că te-am auzit şi te-am înţeles, mai urlă el.

– Pe curând, Listă de elită ce eşti! Scribalăule!

– Sunt doar un povestitor şi nimic mai mult! îi strigă el în final.

Apoi parcă pluti, pe o stradă laterală, îndreptându-se spre propria lui maşină, un BMW pe care îl avea de şapte ani. Nu un SUV.

Avea cu siguranţă pânzele umflate de un vânt prielnic din spate. Era fericit ca peştele în apă – fredonând melodia lui Jimi Hendrix „Vântul o jeleşte pe Mary". O glumă tainică, pe care numai el o putea înţelege.

Însă asta numai până când izbucni în plâns, fără a se mai putea opri, nici măcar atunci când se aşeză pe peluza cine ştie cărei nenorocite de clădiri de locuinţe, cu capul aplecat între genunchi, urlând de mama focului, exact ca un prunc.

Şi-n timpul ăsta, se gândea:

Doar încă o dată, pentru o ultimă oară.

Încă o singură crimă şi apoi o să mă cuminţesc de-a binelea.

100

În dimineața următoare, se trezi devreme și se urcă în mașină, pornind la o plimbare înainte și-napoi pe Melrose, trecând pe lângă L'Angelo, care fusese anterior Emilio's, pe lângă mica sală de teatru de unde o pornise Phil Hartman, pe lângă Tommy Tang's, inițialul Johnny Rockets, Balena Albastră. Era orașul lui. Al lui și al Mândrei Mary.

Se făcuse aproximativ ora cinci și jumătate dimineața, când intră la Starbucks de pe Melrose, care fusese mai demult „Burgerul care a Mâncat Los Angeles-ul". Of, dar lui nu-i plăcea la Starbucks, însă micii nemernici lacomi țineau deschis. Cifrele le spuneau să țină deschis, nu? În prezent, cifrele ajunseseră să dicteze absolut totul.

Și iată-l acum și pe el – dovedind corectitudinea numărului ronțăitorilor matinali. Era de-abia cinci și jumătate dimineața, și deja le făcea safteaua.

Doamne, cât de mult ura aceste mici cafenele de rahat și noul McDonald's, care te jupuiau cu prețurile lor umflate. El își reaminti de vremurile când o ceașcă de cafea costa doar cincizeci de cenți, preț care părea a fi fost destul de corect. Însă „Amestecul Sumatra", cel pe care acum dădeai doi dolari și jumătate, n-ar fi meritat nici măcar două parale. Mult zgomot pentru nimic.

Bărbosul dobitoc care vedea de prăvălie era prea ocupat cu aranjarea dughenei ca să mai acorde vreo atenție și clientului său plătitor, matinalei păsărele care îi trecuse pragul, adică primului mușteriu fraier din acea zi.

El răbdă mai bine de un minut, însă nenorocitul începea să-l calce rău pe nervi.

– Mă-ntorc imediat, îi spuse el superocupatului vânzător dindărătul tejghelei, care tot nu-l băgă în seamă. Era un dobitoc şi jumătate. Fără îndoială vreun actor care nu găsea de lucru. Cu-atât mai bine pentru meseria lui, nu? Omul avea prestanţă – lucru care se presupunea a fi ceva de mare preţ, în zilele noastre.

Un minut mai târziu, el reintră la Starbucks, cu o armă în buzunarul sacoului. Începea să se cam ambaleze. Era probabil un lucru prostesc, sau în orice caz ceva nu prea inteligent, însă, Dumnezeule, el se simţea extraordinar de bine.

Hei, amice, armei mele i se face o sete din ce în ce mai mare.

Şi decizia a fost luată acolo, chiar în acel moment. Respectivul arogant cu pretenţii de actor urma să dea ortul popii. Astăzi, avea să devină un principal subiect al ştirilor de a doua zi.

– Hei, amice, tot aştept să mă serveşti cu o cafea. Aici la voi, la Starbucks, poate omul să bea o cafea, sau nu?

Nici măcar atunci nu catadicsi vânzătorul să-şi ridice privirea de la munca lui atât de presantă, ci flutură doar o mână.

– Vin imediat.

Povestitorul, *însuşi* Povestitorul, auzi în acel moment în spatele său deschizându-se uşa. Intrase un alt fraier.

– Hei, bună dimineaţa, Christopher, răsună din spatele lui o voce veselă de femeie.

El nici măcar nu se întoarse ca s-o privească. Lua-o-ar dracu' şi pe ea.

– Bună, Sarah, îi răspunse la salut individul dindărătul

tejghelei. Şi dintr-odată, se umplu şi el de veselie, ca prin farmec.

De-abia acum se apropia de muşterii ticălosul, doar acum se trezise şi el la viaţă. Numai *pentru Sarah*.

Şi în acel moment, el îl împuşcă pe filfizon în piept, exact în locul cu inscripţia Starbucks.

–Lasă cafeaua, Christopher. N-am nevoie acum. Sunt deja băgată-n priză.

De-abia atunci se întoarse el să se uite şi la femeie. O vedea pentru prima oară.

Era o blondă cu aspect vioi, în vârstă de vreo treizeci şi cinci de ani, purtând o scurtă de piele neagră şi nişte pantaloni pescăreşti de aceeaşi culoare.

–Hei, bună dimineaţa, Sarah, o salută şi el cu multă degajare şi prietenos ca un cocker spaniol lăsat liber din lesă. Te-ai îmbrăcat în negru pentru înmormântare?

–N-am înţeles...

Şi bărbatul o împuşcă şi pe ea. De două ori. Apoi mai trase încă o dată în vânzător.

Parcă fusese vorba despre o singură crimă, nu? se întrebă în gând. *Las-că-i foarte bine şi două.*

Apoi fură încasările din sertar, luă şi de la Sarah jalnicul ei portofel din piele de căprioară şi ieşi în aerul ceţos al zorilor din Los Angeles, pe Stanley, apoi Spaulding şi Genessee.

Mary Smith a trecut din nou la acţiune, nu-i aşa?

101

Mi-am uitat la Jannie, prin oglinda retrovizoare.

– Muzeul spionilor, da?

Ea dădu din cap.

– Categoooric!

La mica noastră tombolă, Jannie trăsese după-amiaza de sâmbătă. Seara de sâmbătă o nimerisem eu, ziua de duminică îi revenise Nanei, iar în seara de duminică era vremea lui Damon să se dezlănţuie. Weekendul familiei Cross fusese stabilit în întregime şi se afla deja în curs de desfăşurare.

Ne-am petrecut întreaga după-amiază aflând totul despre spionii ninja, despre spionii fantomatici şi despre cei din romanele de capă şi spadă, lucruri care probabil că îmi scăpaseră la cursurile pe care le urmasem la Quantico. Copiii şi-au testat capacităţile de observare la Şcoala pentru Spioni. Până şi eu am fost impresionat de câteva accesorii şi tipuri de echipamente ale viitorului, expuse în secţiunea secolului al XXI-lea.

Întrucât masa de seară era la alegerea mea, m-am hotărât să ne iniţiem cu toţii în mâncarea etiopiană. Jannie şi Damon au suportat cât se putea de bine câteva dintre cele mai exotice gusturi şi arome – refuzând să mănânce doar *kitfo*, care era în fond un simplu biftec tartar. Le-a făcut plăcere să mănânce cu mâna, lucru pe care Nana l-a denumit „mâncatul ca la mama acasă".

Când Jannie şi Nana s-au dus la baie, Damon s-a întors spre mine.

–Să ştii că puteai s-o fi invitat şi pe doctorița Coles. Asta numai dacă ți-ar fi făcut plăcere, îmi spuse el, ridicând apoi din umeri.

Am fost mişcat de remarca lui Damon, ca de la bărbat la bărbat. Aş zice chiar că observaţia lui mi se păruse de-a dreptul adorabilă, deşi lui nu i-ar fi plăcut să afle asta.

–Îţi mulţumesc, Day, i-am replicat eu direct. Kayla şi cu mine o să luăm cina împreună marți. Apreciez foarte mult faptul că te-ai gândit la ea.

–E o doamnă drăguță. Toată lumea aşa consideră. Şi să ştii că ai şi tu nevoie de cineva.

–Da, ştiu.

–Iar ea este unica persoană care a reuşit s-o determine pe Nana să facă nişte lucruri pe care ea nu le doreşte.

Am râs, încântat de faptul că el remarcase atât de multe lucruri referitoare la Kayla, iar observaţiile sale erau în cea mai mare parte adevărate şi isteţe.

–Ce este atât de nostim? întrebă Nana, reapărută ca din pământ la masă. Ce mi-a scăpat?

–Ce s-a întâmplat? ne întrebă şi Jannie, sau mai exact ne somă să-i răspundem. Vreau să ştiu ce se petrece. Era ceva despre Muzeul Spionilor? Voi doi râdeaţi cumva pe seama mea? Nu accept să fiu luată peste picior.

–Avem şi noi, băieţii, secretele noastre, i-o retează Damon.

–Pot să pariez că vorbeaţi despre doctorița Coles, chițăi Jannie, intuiția ei feminină dovedindu-se remarcabilă. Nouă ne place de ea, tăticule, mi se adresă fata, după ce nici eu şi nici Damon nu confirmaserăm dar nici nu infirmaserăm presupunerea.

–Da, dar vouă vă place de toată lumea.

– Mă şi întreb de ce se întâmplă aşa.

– Trebuie s-o invităm la noi la cină, ciripi şi Nana.

– Însă nu marţea asta, o avertiză Damon.

Jannie zâmbi cu gura până la urechi.

– Da. Marţi seară ai întâlnire cu ea, nu-i aşa, tăticule? Am dreptate?

102

În seara zilei de marţi aveam, într-adevăr, întâlnire cu Kayla Coles.

Iar după aceea, am avut întâlnire cu ea şi joi.

Puţin după ora unu noaptea, şedeam împreună cu Kayla pe veranda din faţa casei acesteia. Stăteam acolo de vorbă de cel puţin două ore. Kayla tocmai mă convinsese să activez în cadrul Fundaţiei pentru Apărarea Drepturilor Copiilor. Pentru a-şi susţine punctele de vedere ea se sprijinea pe statistici, la fel precum făcea şi Nana: numai în America, existau patruzeci de milioane de copii fără un viitor asigurat şi se năştea câte unul în fiecare minut al oricărei zile. Sigur că eram de acord să vin în ajutorul lor – cu orice puteam. Chiar dacă situaţia n-ar fi fost cea care era acum.

– Ce faci sâmbătă? mă întrebă ea. Doar acea întrebare, pusă pe tonul ei dulce, mă făcu să zâmbesc. Apropo, întrebarea asta a mea n-are nicio legătură cu Fundaţia pentru Apărarea Drepturilor Copiilor.

– Speram să vii la noi, la o masă pregătită de Nana, i-am răspuns eu.

–N-ar fi mai bine s-o întrebi şi pe Nana?

Am râs.

–Ideea a fost a ei. Sau a unuia dintre copii. Însă Nana face şi ea parte, cu siguranţă, din conspiraţie. S-ar putea cu ea să fi fost chiar capul răutăţilor.

În cazul în care universul nu voia să mă mai întâlnesc cu ea, mesajul acestuia fusese deturnat. Toată ziua de sâmbătă am fost uşor emoţionat de faptul că urma să vină la noi Kayla. Asta însemna ceva, nu? S-o aduc acasă la noi – în astfel de împrejurări.

–Arăţi *bine*, tăticule, mă asigură Jannie, uitându-se la mine din cadrul uşii camerei mele. Eu tocmai aruncasem pe pat o cămaşă şi îmi trăsesem pe mine un pulover negru, cu care trebuia să recunosc că îmi stătea foarte bine. Era totuşi destul de stânjenitor să fii surprins în timp ce îţi dichiseai ţinuta. Jannie se autoinvită înăuntru, se aşeză şi urmări cum terminam să mă gătesc şi să mă ferchezuiesc.

–Ce se întâmplă pe-aici? Damon intrase şi el imediat după aceea şi se aşezase pe pat, lângă sora lui.

–A auzit cineva pe-aici şi despre conceptul de intimitate?

–Se aranjează atât de frumos, pentru doctoriţa Kayla. Se face fercheş nevoie mare. Îmi place cum îi şade în negru.

Stăteam cu spatele la ei, iar cei doi vorbeau, cu glăscioarele lor doar puţin afectate, ca şi cum eu nici n-aş fi fost acolo.

–Crezi că-i neliniştit?

–Î-hî. Probabil că da.

–Crezi că o să se păteze cu vreo picătură de ceva, în timpul mesei?

–Cu siguranţă.

M-am întors către copii mugind în joacă şi i-am înşfăcat pe-amândoi, mai înainte de a fi apucat ei să fugă care-ncotro. Cei doi izbucniră în hohote de râs, uitând, pentru o clipă, de faptul că se dezvăţaseră de soiul acesta de glume de prost-gust. I-am răsturnat pe pat şi m-am apucat să-i gâdil în toate locurile unde ştiam din alte ocazii asemănătoare că se gâdilau.

– O să-ţi mototoleşti hainele, strigă Jannie la mine. Taatii! Opreşte-te!

– Nu-i nimic, i-am replicat eu. Oricum va trebui să mă schimb... după ce o să mă pătez cu ceva la masă.

I-am fugărit până jos în bucătărie, după care ne-am oferit cu toţii s-o ajutăm pe Nana la treburile pe care ne-ar fi lăsat ea să le facem. Să întindem masa extensibilă. Să scoatem porţelanurile bune şi sfeşnicele noi.

Nana se cam grozăvea, căutând să epateze puţin, sau poate chiar mai mult. Eu nu aveam nimic împotrivă în a mânca cele mai sofisticate feluri pe care ştia ea să le prepare. Niciodată nu mi s-a întâmplat una ca asta.

După cină, care a fost uluitoare – compusă din doi pui fripţi cu mirodenii şi ornaţi cu o garnitură de cartofi copţi la cuptor, din sparanghel, dintr-o salată mai deosebită şi din prăjituri cu nucă de cocos – Kayla şi cu mine am ieşit în oraş. Ne-am suit în Porsche şi am pornit-o spre Tidal Basin, urcând apoi spre Memorialul Lincoln. Am parcat acolo şi am început să ne plimbăm de-a lungul Reflecting Pool. Este un loc frumos şi liniştit, mai ales noaptea. Nu ştiu de ce, după lăsarea întunericului, foarte puţini turişti se mai află acolo.

– Totul a fost minunat, îmi spuse ea, pe când ne apropiam de monumentul lui Washington. Vreau să zic, acasă la tine.

Eu am râs.

–Poate chiar puţin cam prea perfect, după gustul meu. Nu ţi s-a părut că s-au străduit cu toţii parcă prea mult?

Venise acum rândul Kaylei să râdă.

–Ce-aş putea să spun? Ai tăi mă simpatizează.

–Trei întâlniri într-o singură săptămână probabil că le-au băgat în cap tot felul de idei.

Kayla îmi zâmbi.

–Nu numai lor, ci şi mie mi-au băgat ceva idei în cap. Vrei să ţi le spun şi ţie?

–Cam ce fel de idei? Dă-mi un exemplu.

–Mă gândeam în primul rând că suntem aproape de locuinţa mea.

–Tu eşti doctoriţă. Probabil că eşti expertă în anatomia omului.

–Iar tu eşti psiholog, aşa că eşti expert în psihicul uman, aşa o fi?

–Pare că o să iasă totul extrem de nostim.

Şi chiar aşa s-a şi întâmplat.

Însă după aceea, şi-a băgat din nou coada vestita mea Slujbă.

103

O să fiu acolo mâine. Mai mult decât atât nu pot face. O să-mi reţin imediat un loc la un avion spre Los Angeles.

Chiar în momentul în care vorbeam, nu-mi venea să cred că vorbele acelea îmi ieşeau tocmai mie din gură.

Nu discutasem la telefon cu Fred Van Allsburg mai mult de două minute, iar răspunsul meu era în foarte mare măsură unul automat, de parcă aş fi fost programat să reacţionez într-un fel anume. Ce mai era şi asta, *Candidatul Manciurian?* Ce rol jucam eu oare? Eram personajul pozitiv? Sau cel negativ? Sau poate că eram vreun personaj intermediar?

Bineînţeles că de-abia aşteptam s-o reîntâlnesc pe Mary Wagner, împins de curiozitate aproape la fel de mult ca de obligaţia de serviciu. Departamentul de Poliţie din Los Angeles n-o mai putuse determina să vorbească, deşi se străduia de zile întregi să facă asta. Aşa că poliţiştii de-acolo doreau ca eu să mă întorc în California, pentru a-i ajuta. Dar şi eu simţeam nevoia să revin, pentru că tot mă mai rodea ceva în legătură cu acel caz de omucidere, chiar dacă, după toate probabilităţile, Mary părea să fie vinovată.

Desigur că voiam ca această călătorie să fie cât mai scurtă posibil. Şi de fapt, atunci când am ajuns la hotelul din Los Angeles, mi-am lăsat nedesfăcut bagajul, scoţându-mi din el doar periuţa de dinţi. Acest lucru probabil că mă ajuta să mă simt ca şi cum şederea mea acolo urma să fie mai scurtă decât data trecută.

În orice caz, întrevederea mea cu Mary Wagner era stabilită pentru dimineaţa următoare, la ora zece. M-am gândit dacă n-ar fi fost cazul s-o sun pe Jamilla, însă m-am decis să nu fac asta şi chiar în acel moment am înţeles că între noi doi totul se terminase definitiv. Era un gând pe cât de trist, pe-atât de adevărat, şi eram sigur că amândoi ştiam acest lucru. A cui să fi fost vina? N-aveam idee. Avea oare vreun rost să stabilim vinovăţii? *Probabil că nu*, decretă în gând doctor Cross.

Mi-am petrecut seara parcurgând rapoartele şi transcrierile discuţiilor din ultimele câteva săptămâni, documente pe care mi le trimisese Van Allsburg. Potrivit celor citite, cei trei copii – Brendan, Ashley şi Adam – păreau să constituie unicul lucru pe care îl avea Mary în minte, aşa încât ştiam foarte bine ceea ce aveam de făcut. Dacă pe Mary n-o obsedau decât copiii ei, atunci cu-acest subiect aveam să ne începem conversaţia, în dimineaţa următoare.

104

La ora nouă fără un sfert dimineaţa, mă aflam într-o altă încăpere, dar care arăta identic cu aceea în care o intervievasem data trecută pe Mary Wagner.

Gardianul o aduse în camera de interogatoriu exact la ora stabilită.

Am putut remarca imediat faptul că zilele de anchetă de până atunci lăsaseră urme asupra ei.

Femeia evită să se uite la mine şi se aşeză cu stoicism, în timp ce paznicul o lega de masă cu cătuşele.

Apoi acesta rămase în picioare, lângă uşă. Nu prea mi-a convenit, însă n-am comentat. Dacă puteam să mai am şi o a doua întrevedere cu ea, poate că aş fi reuşit să mai îmblânzesc condiţiile.

–Bună dimineaţa, Mary.

–Bună.

Avea un ton neutru, ca o dovadă minimală că respecta regulile. Şi totuşi, încă nu se uita în ochii mei. Mă întrebam

dacă mai ispăşise vreodată o condamnare, iar în cazul în care aşa stăteau lucrurile, aş fi fost curios să aflu pentru ce anume.

– Aş vrea să-ţi spun mai întâi pentru ce am venit aici, am intrat eu de-a dreptul în subiect. Mary, eşti atentă la vorbele mele?

Nicio reacţie din partea ei. Femeia îşi încleşta şi îşi descleşta dinţii, ţintind cu o privire fixă un punct de pe perete. Am simţit însă că mă asculta, deşi încerca să mascheze acest lucru, aşa că am continuat:

– Ştii deja că au fost descoperite destule dovezi împotriva ta. Şi mai cred că ştii şi faptul că există încă anumite îndoieli în privinţa copiilor tăi.

Ridică în sfârşit privirea, şi din ochii ei ţâşniră fulgere în direcţia mea.

– În cazul acesta, nu mai avem ce discuta.

– Ba eu unul cred că da. Şi de fapt, mai avem multe de discutat.

Am scos atunci pixul şi o foaie albă de hârtie şi le-am pus pe masă adăugând:

– M-am gândit că s-ar putea să-ţi doreşti să le trimiţi o scrisoare, lui Brendan, Ashley şi Adam.

105

Mary se transformă brusc, exact cum văzusem că făcuse şi cu alte ocazii. Se uită din nou la mine, ochii şi gura ei exprimând dintr-odată mai mult calm. O expresie de vulnerabilitate pe care i-o mai văzusem îi luă în stăpânire

trăsăturile. Atunci când arăta astfel era dificil să nu simţi o oarecare compasiune pentru ea, indiferent de ceea ce ar fi făcut.

–Nu mi se dă voie să-ţi scot cătuşele, însă îmi poţi dicta mie ceea ce ai vrea să le scrii, iar eu voi scrie în locul tău totul, cuvânt cu cuvânt.

–Este cumva asta vreo capcană? mă întrebă ea, de fapt aproape rugându-se să nu fie vorba despre aşa ceva. Este cine ştie ce şmecherie, nu-i aşa?

A trebuit să-mi aleg cu multă grijă vorbele:

–Ba nu-i niciun fel de şmecherie. Este doar o ocazie care ţi se oferă ca să le poţi transmite copiilor tăi orice ţi-ai dori.

–Şi poliţiştii o să citească scrisoarea mea? Te rog să-mi spui sincer! Vreau să ştiu precis dacă au s-o citească şi ei.

Replicile femeii mă fascinau, căci dovedeau un amestec de emoţii puternice şi de luciditate.

–Păi, şi discuţiile de-aici sunt înregistrate, i-am reamintit eu. Şi nu trebuie să faci asta, dacă nu vrei. Tu hotărăşti. Este opţiunea ta, Mary.

–Tu ai venit acasă la mine.

–Da, aşa este.

–Mi-a plăcut de tine.

–Mary, şi mie îmi place de tine.

–Eşti de partea mea?

–Da, sunt de partea ta.

–Te afli de partea dreptăţii, nu?

–Sper asta din tot sufletul, Mary.

Ea se uită de jur împrejurul camerei, fie cântărind posibilităţile pe care le avea, fie căutându-şi cele mai potrivite

cuvinte, nu-mi dădeam seama cu exactitate. Ochii i se aţintiră asupra foii de hârtie dintre noi.

– Dragă Brendan, începu ea în şoaptă.

– Doar Brendan?

– Da. Te rog să le citeşti scrisoarea asta fratelui şi surorii tale, pentru că tu eşti băiatul cel mai mare din familie.

Eu notam textual ceea ce îmi dicta femeia, scriind cât de repede puteam, ca să ţin pasul cu Mary şi să nu pierd niciuna dintre vorbele ei.

– Mami trebuie să stea departe de voi pentru o vreme, însă nu va dura mult, vă promit. Vă *promit* solemn. Oriunde aţi fi acum, eu sunt sigură că oamenii de-acolo au mare grijă de voi. Iar dacă vă simţiţi singuri sau vă vine să plângeţi, este foarte bine să faceţi şi asta. Plânsul vă poate ajuta să scăpaţi de tristeţe. Orice om mai plânge din când în când, chiar şi mami, dar numai pentru că mi-e atât de dor de voi.

Mary făcu o pauză, şi o expresie de mulţumire apăru pe faţa ei, de parcă tocmai văzuse o imagine extrem de plăcută. Privirea ei fixa zidul cel mai îndepărtat şi figura i se luminase cu un zâmbet care aproape că-ţi frângea inima.

– Atunci când o să fim din nou cu toţii împreună, o să mergem la un picnic, aşa cum vă place vouă cel mai mult, continuă ea. O să luăm cu noi orice ne dorim să mâncăm şi o să plecăm cu maşina într-un loc frumos şi o să stăm acolo toată ziua. Poate că o să mergem să înotăm. Orice vă doriţi voi, dulcii mei copii iubiţi. De-abia aştept asta. Şi ştiţi ceva? Aveţi un înger păzitor, care veghează toată vremea asupra voastră. Eu sunt îngerul vostru păzitor şi vă sărut de noapte bună atunci când mergeţi seara la culcare. Nu trebuie să vă fie frică, pentru că eu sunt mereu acolo, împreună cu voi. Iar voi sunteţi mereu aici, împreună cu mine. Mary se opri câteva

clipe, închise ochii şi scoase un oftat sonor. Vă iubesc foarte, foarte mult. Cu dragoste, mami.

Ea deja se aplecase mult mai aproape de masă decât fusese atunci când începuserăm. Nu-şi mai lua ochii de la scrisoare, vorbindu-mi în continuare, cu o voce plină de blândeţe, în şoaptă:

–Şi mai pune în josul foii trei *X*-uri şi trei *O*-uri. Câte un sărut şi câte o îmbrăţişare pentru fiecare dintre copilaşii mei.

106

Cu cât auzeam mai mult, cu-atât mă îndoiam mai tare că Mary Wagner i-ar fi inventat pe de-a-ntregul pe cei trei copii. Şi aveam un presentiment cumplit, în legătură cu ceea ce li s-ar fi putut întâmpla acestora.

Mi-am petrecut întreaga după-amiază încercând să dau de urma lor. Baza de date referitoare la crime mi-a furnizat o lungă listă de copii ucişi de femei în ultimele câteva zeci de ani. Am auzit şi am şi citit, nu mai ştiu pe unde, că furturile de prin prăvălii şi omorârea propriilor copii sunt singurele două infracţiuni pe care femeile americane le comit în număr egal cu bărbaţii.

În cazul în care acea statistică era adevărată, atunci acel dens şi voluminos raport conţinea doar o jumătate dintre crimele înregistrate ca fiind comise asupra unor copii.

Am scrâşnit din dinţi şi la propriu şi la figurat şi am

mai lansat încă o procedură de căutare prin respectiva listă atât de tulburătoare.

De data asta am cerut selectarea crimelor multiple. Odată obținută această listă redusă ca dimensiuni, am început anevoiosul proces de a o parcurge.

Mi-au sărit imediat în ochi câteva dintre cele mai vestite nume în domeniu: Susan Smith, cea care în anul 1994 își înecase ambii fii, precum și Andrea Yates, care îi ucisese pe toți cei cinci copii ai ei, după câțiva ani de luptă cu psihoza și cu o profundă depresie post-lăuzie.

Și lista continua. Niciuna dintre aceste ucigașe nu putea fi considerată victimă în cazurile lor, și totuși era limpede predominanța la aceste femei asasine a unor extrem de severe afecțiuni mintale.

Susan Smith și Andrea Yates au fost ambele diagnosticate cu tulburări clinice și de personalitate. Era ușor de închipuit că același lucru putea fi dezvăluit drept adevărat și în cazul lui Mary Wagner, însă un diagnostic demn de încredere ar fi luat un timp mai îndelungat decât cel pe care probabil că urma să-l am la dispoziție.

Acestei chestiuni anume i-am oferit câteva ore suplimentare de lucru, în cadrul cercetărilor mele.

Am trecut la o nouă pagină a listei și, cu o mare tristețe, am găsit exact ceea ce căutam.

Adică, am descoperit un caz de triplu omor, comis la Derby Line, în statul Vermont, pe data de 2 august 1983. Victimele erau doi frați și sora lor:

Beaulac, Brendan, opt ani

Beaulac, Ashley, cinci ani

Constantine, Adam, unsprezece luni.

Ucigașa, mama lor, era o femeie de douăzeci și șase de ani, care purta numele de familie Constantine.

Iar numele ei de botez era *Mary*.

Am trecut apoi, de la raportul poliției, la felul în care fusese oglindit cazul în presa locală.

Asta m-a îndrumat către un articol dintr-un număr din 1983 din *Caledonian-Record*, din St. Johnsbury, Vermont.

Se mai afla acolo și o fotografie destul de neclară, în alb-negru, a lui Mary Constantine, șezând pe banca acuzaților.

Figura acesteia era mai tânără, însă împietrita expresie detașată de pe fața ei era în mod neîndoielnic aceeași cu a lui Mary Wagner, aceeași privire din momentul în care femeia voia să-și înăbușe sentimentele sau în care simțea că nu mai putea suporta. Dumnezeule!

Femeia pe care o cunoșteam drept Mary Wagner își omorâse copiii cu mai bine de douăzeci de ani în urmă, iar în ceea ce o privea, acest lucru nu se întâmplase niciodată.

M-am dat puțin înapoi cu scaunul și am răsuflat adânc.

Ajunsesem în cele din urmă și în centrul labirintului. Venise vremea să încep să-mi găsesc drumul spre ieșire.

107

O mie nouă sute optzeci și trei, zici? Iisuse, dar asta s-a întâmplat în secolul trecut! Bine, așteaptă o clipă. O să-ncerc să te ajut. Numai să pot.

Am așteptat câteva minute, timp în care am auzit de la celălalt capăt al firului cum erau apăsate clapele unei tastaturi.

Interlocutorul meu era un agent FBI pe nume Barry Medlar, de la secția noastră operativă din Albany. Acesta era

coordonatorul unității Crime Contra Copiilor (CCC) din Albany. Fiecare sucursală FBI avea o astfel de unitate CCC, iar cea din Albany includea și statul Vermont. Voiam să mă apropii cât de mult puteam de sursă.

– Am găsit! exclamă Medlar. Mai stai puțin, și iat-o.... Constantine, Mary. Triplă omucidere pe doi august. A fost arestată pe zece august. Lasă-mă să rulez restul. E-n regulă, asta e. Sentința de nevinovăție pe motiv de alienare mintală a fost pronunțată pe data de întâi februarie a anului următor, femeia având avocatul repartizat din oficiu, de către stat.

– Nevinovată pe motiv de alienare mintală, am murmurat eu.

Prin urmare, ea nu-și putuse permite să-și angajeze un avocat și nu avusese de partea ei niciun atu. Nevinovăția pe motiv de alienare mintală poate fi o justificare extrem de dificil de dovedit. Probabil că întreg cazul fusese foarte limpede, de vreme ce se încheiase astfel.

– Și unde anume a fost trimisă, până la urmă? l-am întrebat pe Medlar.

– Probabil că la Spitalul de Stat din Vermont, de la Waterbury. Nu cred că există aici date referitoare la vreun transfer, însă acea instituție nu este exagerat de aglomerată. Îți pot furniza un nume și un număr de telefon, dacă dorești niște informații mai amănunțite.

Mă tenta să-i sugerez cu delicatețe că aș fi dorit să facă tot el asta pentru mine, însă oricum preferam să dau eu telefoanele importante, așa că mi-am notat numărul Spitalului de Stat din Vermont.

– Dar ce-mi poți spune despre felul cum și-a omorât Mary Constantine copiii? l-am întrebat eu în continuare pe Medlar. Ce date ai despre modul în care a comis ea crimele?

Am auzit cum erau frunzărite nişte pagini, după care Medlar a exclamat:

–De necrezut!

–Ce-ai găsit?

–Mary Smith a ta nu folosea parcă, acolo la Los Angeles, un Walther PPK?

–Ba da. Da' de ce-ntrebi?

–La fel şi aici. A fost întrebuinţat tot un Walther PPK, unul care n-a mai fost găsit niciodată. Probabil că ea l-o fi dosit foarte bine, cine ştie pe unde.

Eu îmi mâzgăleam însemnările cu furie, în timp ce el vorbea. Trebuie să recunosc că mă cam lăsase stupefiat.

–Foarte bine, agent Medlar, uite de ce aş mai avea nevoie. Te rog să-mi găseşti o modalitate de a contacta pe cineva din departamentul local de poliţie, care s-a ocupat de cazul Mary Constantine. Şi aş mai vrea să-mi transmiţi întregul dosar al cazului. Îmi poţi expedia imediat prin e-mail tot ce ai disponibil în calculator în momentul ăsta, iar restul dosarului mi-l poţi trimite apoi prin fax. Şi aş vrea să fie, cu adevărat, absolut tot ce ai. O să-ţi dau numărul meu de celular, pentru eventualitatea în care mai găseşti şi altceva care să merite osteneala de a fi menţionat. Eu o să cam fiu pe drumuri.

Mi-am îndesat apoi în servietă nişte documente, în timp ce încă mai vorbeam la telefon cu Medlar.

–Şi mai e ceva, am mai adăugat eu. Ce curse aeriene există între Los Angeles şi Vermont?

108

După optsprezece ore şi după ce străbătusem circa cinci mii de kilometri, şedeam în mica şi plăcuta cameră de zi a lui Madeline şi a fostului şerif Claude Lapierre, din casa lor, amplasată chiar la marginea lui Derby Line, statul Vermont. Localitatea era un sat micuţ, la fel de frumos ca acelea din pozele de pe calendare şi efectiv lipit de graniţa canadiană. Biblioteca publică locală şi clădirea Operei fuseseră construite din greşeală chiar *pe* graniţă, iar uneori înăuntrul acestora erau postaţi grăniceri, pentru a împiedica eventualele treceri ilegale ale frontierei.

Nu era totuşi locul în care ţi-ai fi putut imagina că forţele puse să vegheze la respectarea legilor erau cine ştie cât de ocupate. Mary Constantine trăise aici toată viaţa – exact până când îi omorâse pe cei trei copii ai ei, comiţând o crimă abominabilă, care ţinuse mult timp capul de afiş al ştirilor din presa scrisă şi audiovizuală din întreaga ţară, cu douăzeci de ani în urmă.

–Ce anume crezi că-ţi aminteşti cel mai bine despre acest caz? l-am întrebat pe domnul Lapierre.

–Cuţitul. În mod cert, cuţitul. Felul în care i-a ciopârţit femeia bietei fetiţe faţa, după ce i-a ucis pe toţi trei. Am fost vreme de douăzeci şi şapte de ani şeriful ţinutului Orleans, iar acela a fost cel mai cumplit lucru pe care l-am văzut vreodată. A fost de departe cel mai cumplit lucru, agent Cross. De departe.

–Sinceră să fiu, mie mi-a fost milă de ea. Doamna

Lapierre şedea alături de soţul ei, pe canapeaua acoperită cu o ţesătură albastră din denim. Vreau să spun, de Mary. Sărmana femeie n-a avut decât necazuri, toată viaţa ei. Nu că asta ar putea scuza ceea ce a făcut ea, însă.... Şi doamna Lapierre flutură o mână, în loc să-şi termine gândul.

–Aţi cunoscut-o, doamnă Lapierre?

–Am cunoscut-o în felul în care pe-aici toată lumea cunoaşte pe toată lumea, îmi răspunse ea. Pe-aici, toţi vecinii se cunosc între ei. Ne ajutăm unii pe ceilalţi.

–Şi ce puteţi să-mi spuneţi despre Mary cea de dinainte de a se fi întâmplat toată povestea asta? i-am întrebat pe amândoi.

Începu să-mi răspundă Claude Lapierre.

–Era o fată bună. Liniştită, politicoasă, căreia îi plăcea să se plimbe cu barca. Pe lacul Memphremagog. De fapt, nu sunt prea multe de spus. În timpul liceului, muncea la birt. Mereu îmi servea micul dejun. Însă îţi repet că era o fiinţă foarte tăcută, retrasă şi închisă în sine. Cu toţii am fost extrem de surprinşi, atunci când am aflat că e însărcinată.

–Şi încă şi mai surprinşi când tatăl copiilor a rămas împreună cu ea, interveni doamna Lapierre.

–Sau cel puţin pentru o vreme, adăugă repede soţul acesteia.

–Pot să presupun că acesta era domnul Beaulac?

Amândoi dădură din cap.

–El era cu zece ani mai în vârstă ca ea, iar fata n-avea decât şaptesprezece ani. Însă ei doi chiar au format un cuplu. Şi-au dat toată silinţa. Şi au avut chiar şi un al doilea copil împreună.

–Pe Ashley, adăugă doamna Lapierre.

–Nimeni n-a fost foarte surprins atunci când el şi-a luat până la urmă tălpăşiţa. În orice caz, eu unul m-am aşteptat să se întâmple asta mult mai repede.

–George Beaulac era o veritabilă haimana, preciză doamna Lapierre. Consuma multe droguri.

–Aveţi idee ce anume s-a mai întâmplat cu el? A mai văzut-o pe Mary? Şi-a mai revăzut copiii?

–Nu ştiu, îmi răspunse Claude. Dar înclin să cred că nu. El chiar era un pierde-vară.

–Ei bine, ar trebui să-l găsesc, am murmurat eu, mai mult pentru mine. Aş avea într-adevăr mare nevoie să descopăr unde se află acum George Beaulac.

–Cu siguranţă, prea mare lucru de capul lui nu s-a ales, îmi spuse doamna Lapierre.

109

După aceea, nu m-am mai ostenit să-mi fac însemnări. Nu mai aveam nevoie de nimic în plus faţă de ceea ce îmi notasem deja. Dinspre bucătărie venise un zgomot zumzăitor şi până la urmă am întrebat-o pe doamna Lapierre de la ce anume era sunetul acela. N-aş fi putut ghici niciodată de unde provenea. S-a dovedit că ea usca nişte carne de vânat, într-un evaporator.

–Unde se aflau părinţii lui Mary, în perioada aceea? i-am întrebat eu, reîntorcându-mă la problemele mai importante.

Doamna Lapierre scuturâ din nou din cap. Ea îmi umplu ceaşca de cafea, în vreme ce soţul ei îmi răspundea la întrebare:

– Rita a murit, pare-mi-se pe când Mary nu avea decât vreo cinci anişori. A crescut-o Ted, în cea mai mare parte de unul singur, deşi n-a părut să-şi dea o prea mare silinţă cu tată. Nu s-a întâmplat nimic ieşit din comun, ci totul a fost doar extrem de trist. Iar apoi a murit şi el, cred că în acelaşi an în care s-a născut Brendan.

– Omul fuma pe rupte, interveni şi Madeline. A fost răpus de un cancer la plămâni. Biata fată n-a prea avut timp nici să răsufle.

După plecarea lui George Beaulac, Mary s-a apropiat de un alt bărbat de prin partea locului, un mecanic, pe nume John Constantine.

– Acesta a început să-i cam dea târcoale, încă de-atunci când ea a rămas însărcinată cu el, îmi spuse Madeline. Nu era un secret. Când Adam împlinise vreo şase luni, John a plecat şi el pentru totdeauna, în lumea largă.

Apoi continuă Claude:

– Dacă ar fi să-mi dau cu părerea, aş zice că ea a început s-o ia razna cam pe-atunci, dar cine poate şti? Nu mai vezi pentru o vreme pe cineva şi presupui că este doar prins cu treburile, iar într-o bună zi, ca din senin, bum! Asta a fost totul. Probabil că ea a clacat. Pare că s-a întâmplat dintr-odată, însă poate că n-a fost chiar aşa. Sunt sigur că starea ei s-a deteriorat în timp.

Am sorbit din cafea şi am luat politicos o îmbucătură dintr-o plăcinţică.

– Aş vrea acum să revenim la momentul crimelor. Domnule şerif, ce anume a avut de zis Mary, atunci când a fost prinsă?

– Asta-i mai simplu de spus decât orice, din câte îmi

amintesc eu. După ce am arestat-o, n-am putut scoate de la Mary nici cea mai mică vorbuliță despre crime.

– Mi-ar fi de mare folos orice mi-ai mai putea spune. Mai încearcă, te rog, să-ți amintești câte ceva, domnule șerif.

Madeline răsuflă adânc și își puse o mână peste cea a soțului ei. Amândoi păreau să aibă temperamentul așezat al unor vechi fermieri, așa cum remarcasem din când în când și la Mary.

– Se pare că în ziua aceea ea i-a dus pe copii la un picnic. Au mers cu mașina adânc în pădure. Noi am descoperit mai târziu locul, absolut din întâmplare. Acolo i-a împușcat. Unu, doi, trei, direct în ceafă. Expertul criminalist a presupus că femeia i-a întins pe jos, poate ca pentru a-i pune să tragă câte un pui de somn. Eu cred că i-a omorât mai întâi pe cei doi copii mai mari, deoarece pruncul nu avea cum să fugă.

Am așteptat cu răbdare ca el să continue. Știam că trecerea timpului nu făcea ca acest soi de lucruri să fie mai ușor de rememorat și de povestit.

– Apoi i-a înfășurat cu grijă, pe fiecare în câte o pătură. Și azi îmi mai amintesc acele vechi pături militare pe care le-a folosit. A fost înspăimântător. Se pare că după aceea i-a adus acasă și acolo i-a ciopârțit lui Ashley fața cu cuțitul. I-a crestat toată fața, și nu se știe de ce i-a făcut asta numai fetiței. N-am să uit niciodată acest lucru. Aș vrea să pot uita, însă pur și simplu nu mă simt în stare.

– Tu i-ai găsit? l-am întrebat eu.

Bărbatul dădu din cap.

– Șeful lui Mary mi-a dat telefon și mi-a spus că n-o mai văzuse de zile întregi. Mary nu avea pe atunci telefon, așa că am făgăduit să trec pe la ea. Credeam că urma să fie doar o vizită de politețe. Mary a venit să-mi deschidă ușa, de

parcă nu s-ar fi întâmplat absolut nimic, însă eu am simțit imediat mirosul. Fără nicio exagerare. Îi pusese pe toți trei într-un cufăr în subsolul casei – fiind atunci luna august – și i-a lăsat pur și simplu acolo. Bănuiesc că ea nu mai simțea deloc acel miros, tot așa cum nu mai simțea nimic altceva. Încă nu-mi pot explica toate astea. Nici măcar acum, după ce a trecut atâta amar de ani.

–Câteodată nu există niciun fel de explicație, i-am spus eu.

–Oricum, ea n-a opus rezistență. Am arestat-o în liniște.

–A fost totuși o poveste care a făcut enorm de multă vâlvă, preciză Madeline.

–E foarte adevărat. Și ea a făcut ca, vreme de o săptămână, Derby Line să apară în mod cât se putea de vizibil pe hartă. Sper să nu se întâmple și acum la fel.

–A mai văzut-o vreunul dintre voi doi pe Mary, după ce a fost arestată?

Amândoi scuturară din cap. Cu siguranță că zecile de ani de căsnicie dintre cei doi îi făcuseră să semene între ei.

–Nu știu s-o fi vizitat cineva, îmi spuse Madeline. De obicei, nu prea ai chef să-ți amintești astfel de lucruri. Noi cei de pe-aici ne dorim să ne simțim mereu în siguranță. Și nu că i-am fi întors cu toții spatele. Mai degrabă.... nu știu cum să-ți explic, dar a fost ca și cum noi nu cunoscuserăm până atunci adevărata față a lui Mary.

110

Spitalul de Stat din Vermont era o clădire construită în cea mai mare parte din cărămidă roşie, fără a atrage la exterior atenţia decât prin dimensiunile sale. Mi se spusese că aproape jumătate din ea era formată din spaţii neutilizate. Secţia-închisoare pentru femei, de la etajul patru, cuprindea atât paciente care comiseseră delicte violente de natură criminală, ca Mary Constantine, cât şi paciente condamnate pentru delicte de natură civilă.

– Sistemul de-aici nu este unul perfect, ci unul datorat unei populări nu prea intense şi unor din ce în ce mai mici bugete alocate îngrijirii sănătăţii mintale, îmi spuse directorul.

Acest lucru constituia parţial şi motivul pentru care Mary reuşise să evadeze de-acolo.

Doctorul Rodney Blaisdale, directorul instituţiei, m-a însoţit într-un rapid tur al secţiei-închisoare. Aceasta era bine întreţinută, având perdele în camera de zi şi zidurile de beton proaspăt vopsite. Pe majoritatea măsuţelor şi a canapelelor erau împrăştiate tot felul de ziare şi reviste, precum *Burlington Free Press*, *The Chronicle* şi *American Woodworker*.

Acolo era linişte – foarte multă linişte.

Mai fusesem de foarte multe ori în alte secţii-închisoare de spital de boli mintale şi de obicei nivelul zgomotului general de-acolo era un continuu zumzăit. Nu avusesem până atunci idee cât de bizar de liniştitor putea să fie acel zumzet.

Mi-a trecut atunci prin minte ideea că Spitalul de Stat

din Vermont avea aspectul liniştit şi lent mişcător al unui acvariu. Pacientele păreau să se deplaseze de colo-colo doar ca o replică dată înseşi tăcerii, de-abia vorbind, chiar şi cu ele însele.

Televizorul avea sonorul dat la un nivel scăzut şi doar câteva femei urmăreau telenovelele de pe ecran, cu nişte ochi în care părea să se poată distinge împăienjenirea cauzată de Haldol.

Pe când doctorul Blaisdale mă conducea prin secţie, eu îmi tot ziceam în sinea mea cât de plin de viaţă ar fi părut în acel loc un răcnet.

– Aici este, îmi spuse directorul, atunci când ajunseserăm în dreptul uneia dintre numeroasele uşi închise din holul principal. Eu mi-am dat seama de faptul că între timp încetasem să-l mai ascult, aşa că mi-am concentrat din nou atenţia asupra vorbelor lui. Asta a fost camera lui Mary.

Privind prin ferestruica de observare din acea uşă de fier, bineînţeles că n-am găsit niciun indiciu cum că femeia aceea fusese vreodată acolo. Patul fixat de perete n-avea pe el decât o saltea goală şi singurele alte obiecte de-acolo erau un pupitru cu scaunul încorporat, prins de podea, şi o etajeră de oţel inoxidabil, cu marginile teşite, încastrată în perete.

– Desigur că încăperea nu arăta pe atunci aşa cum arată acum. Mary a stat aici timp de nouăsprezece ani şi era în stare să facă multe lucruri, cu posibilităţi extrem de reduse. Era foarte harnică şi pricepută. Era Martha Stewart a noastră. Şi omul chicoti.

– Era prietena mea.

M-am răsucit şi am văzut că vorbise o femeie micuţă, între două vârste, stând în picioare, cu un umăr rezemat de peretele de vizavi. După toate aparenţele, aceasta ajunsese aici tot în urma comiterii unei fapte de natură criminală, cu

toate că era greu de imaginat ce anume ar fi putut să facă ea, ca să se afle într-o asemenea situaţie.

– Bună, am salutat-o eu.

Femeia îşi ridică bărbia, încercând să se uite pe lângă noi, în camera lui Mary. Şi de-abia în acel moment am observat că avea pe tot gâtul nişte cicatrice zgrunţuroase, de arsură.

– S-a întors? A venit cumva Mary înapoi? Dacă este Mary aici, aş avea nevoie s-o văd. Este important. Este foarte important pentru mine.

– Nu, Lucy. Îmi pare rău, dar nu s-a întors, i se adresă doctorul Blaisdale.

Femeia păru crunt dezamăgită. Ea ne întoarse rapid spatele şi se îndepărtă în mare grabă, mângâind cu deznădejde din mers, cu o mână, zidul de beton.

– Lucy este una dintre cele câteva paciente ale noastre internate pe termen cu-adevărat lung, la fel precum era şi Mary. A fost foarte greu pentru ea atunci când Mary a dispărut.

– Apropo de asta, i-am spus eu. Ce anume s-a întâmplat în acea zi?

Doctorul Blaisdale dădu încet din cap şi îşi muşcă uşor buza inferioară.

– Ce-ar fi să ne terminăm discuţia în birou la mine?

111

L-am urmat pe Blaisdale dincolo de uşa încuiată de la capătul secţiei şi am coborât după el până la parter. Am intrat amândoi în biroul lui, care era o încăpere obişnuită, cu

nişte lăzi arămii şi nişte minijaluzele în culori pastelate. Pe un perete era înrămat un afiş cu „Banjo Dan and the Midnite Plowboys", lucru care mi-a atras imediat atenţia.

După ce m-am aşezat, am remarcat faptul că tot ce se afla pe masa lui de lucru era la distanţă de marginea dinspre mine a mesei.

Blaisdale se uită la mine şi oftă. Mi-am dat imediat seama că el avea de gând să-mi vorbească sincer despre cele întâmplate cu Mary Constantine.

– Uite cum stau lucrurile, doctore Cross. Toată lumea aflată în secţia-penitenciar poate dobândi privilegiul de a ieşi la plimbare. Înainte, acest lucru le era interzis pacienţilor foarte periculoşi, însă ne-am dat seama că, din punct de vedere terapeutic, faptul că exista o discriminare între ei era dăunător. Prin urmare, şi Mary a avut dreptul să iasă de câteva ori la plimbare. Ziua în care s-a întâmplat totul n-a fost una deosebită.

– Şi ce anume s-a întâmplat în acea zi? l-am întrebat eu.

– La plimbare au ieşit şase paciente, împreună cu două membre ale personalului, acest lucru constituind procedura standard. În acea zi, pacientele au mers pe malul lacului. Din nefericire însă, una dintre paciente a avut un soi de criză.

Un soi de criză. Mă întrebam dacă directorul ajunsese să cunoască până la urmă cu de-amănuntul tot ce se întâmplase. După părerea mea, Blaisdale semăna cu un director care nu se prea implica.

– În toiul forfotei generale, Mary a cerut să i se dea voie să meargă în camera de odihnă. Şi pentru că anexa din exteriorul clădirii se afla în apropiere, supraveghetoarele i-au permis să meargă acolo. A fost o greşeală, însă din când în

când se mai întâmplă şi astfel de lucruri. Pe atunci, nimeni nu ştia că acea construcţie mai avea şi o a doua ieşire.

– Mai mult ca sigur că Mary a ştiut acest lucru.

Doctorul Blaisdale bătu de câteva ori uşor cu pixul în masă.

– Aşa că până la urmă Mary a dispărut în pădurea din apropiere.

M-am uitat cu insistenţă la el, fără să rostesc niciun cuvânt, încercând să nu-l judec, deşi îmi era greu.

– Era o pacientă model, de foarte mulţi ani. Pe toţi ne-au luat prin surprindere cele întâmplate.

– Exact ca atunci când şi-a omorât copiii, i-am spus eu.

Blaisdale încerca să-mi ghicească gândurile. Nu-şi dădea seama dacă nu cumva îl jignisem cu cele afirmate de mine, iar în ceea ce mă privea, cu siguranţă că nu avusesem această intenţie.

– A existat o amplă acţiune de căutare, executată de către forţele de poliţie – una dintre cele mai ample din câte cunosc eu. I-am lăsat pe profesionişti să facă acest lucru. Bineînţeles că eram nerăbdător ca Mary să fie adusă înapoi şi să se simtă din nou în siguranţă. N-a fost genul de întâmplare despre care să batem prea mult toba. Mary nu era... Şi directorul tăcu brusc.

– Mary nu era cum anume?

– Pe vremea aceea, nu consideram că ea ar putea pune în pericol viaţa cuiva, în afară poate de a ei.

Eu nu i-am spus ceea ce gândeam eu. Toţi cei din Los Angeles aveau o cu totul altă părere în legătură cu Mary – şi anume aceea că ea era cea mai periculoasă ucigaşă în serie din istorie.

– De la ea a mai rămas ceva pe-aici? l-am întrebat cu într-un târziu.

– A rămas. Ar fi extrem de interesant să-i citeşti jurnalul. Scria în el aproape în fiecare zi. A umplut zeci de caiete, cât timp a stat aici.

112

Mac, care era curier şi părea să locuiască la subsolul spitalului, mi-a adus de la arhivă două cutii pline cu caiete dictando legate cu bandă adezivă, de genul celor folosite de copii la şcoală, prin anii 1950. Cât timp se aflase acolo, Mary Constantine scrisese cu mult mai mult decât aş fi avut eu timp să citesc în acea zi. Mai târziu, mi s-a adus la cunoştinţă faptul că puteam avea la dispoziţie întreaga ei colecţie de jurnale.

– Îţi mulţumesc pentru ajutor, i-am spus eu lui Mac.

– Pentru puţin! îmi replică el, după care eu m-am întrebat cum de se întâmplase că răspunsul „Cu plăcere!" părea să fi dispărut din vorbirea noastră curentă, până şi aici, în provincialul Vermont.

Pentru moment, nu voiam decât să o descopăr pe adevărata Mary Constantine, prin comparaţie cu acea Mary pe care o cunoşteam eu. Iar pentru început erau suficiente acele două cutii cu jurnale, de la arhivă.

Femeia avea un scris îngrijit şi sigur. Toate filele erau frumos puse în pagină şi aveau marginea din dreapta de aceeaşi lăţime. Nu se vedea nicăieri nicio ştersătură.

Își comunica ideile cu o mare ușurință și nu prescurta niciun cuvânt. Literele erau ușor aplecate spre dreapta, de parcă s-ar fi grăbit să-și atingă ținta.

Și stilul ei îmi era straniu de familiar.

Mary Smith folosise propoziții scurte și concentrate, care îmi sugerau același pregnant sentiment de însingurare. Întreg jurnalul emana aceeași senzație.

Uneori acel simțământ se putea citi printre rânduri, iar alteori era exprimat direct.

Mă simt aici ca o fantomă. Nici nu știu dacă i-ar păsa cuiva dacă aș rămâne sau dacă aș pleca. Sau dacă măcar este conștient cineva de faptul că mă aflu și eu pe-aici.

Cu excepția lui Lucy. Ea este atât de bună cu mine. Nici nu știu dacă i-aș putea fi la fel de bună prietenă, așa cum îmi este ea mie. Sper să nu plece nicăieri. Fără ea, n-ar mai fi nimic la fel.

Câteodată am impresia că ea este singura ființă căreia îi pasă cu-adevărat de mine. Sau care mă cunoaște. Sau care mă poate vedea.

Oare pentru toți ceilalți sunt chiar invizibilă? Chiar mă întreb serios – sunt eu oare cu-adevărat invizibilă?

Atât dintr-o lectură continuă, cât și din pasaje luate la întâmplare, mi-am dat seama că Mary, pe toată perioada petrecută în spitalul de boli mintale, a încercat să aibă mereu câte o preocupare. Ea avea întotdeauna câte ceva de făcut. Se părea că nu-i dispăruse speranța. Părea a fi gospodina locului, în măsura în care putea exista așa ceva în mediul de-acolo.

Facem ghirlande de hârtie, pe care să le atârnăm în camera de zi. E o treabă cam copilărească, însă ghirlandele sunt drăguțe. Va fi frumos de Crăciun.

Le-am arătat fetelor cum să le facă. Aproape toate au lucrat la confecționarea lor. Îmi place mult să le învăț pe fete să facă diverse lucruri. Sau cel puțin pe majoritatea fetelor.

Roseanne, fata aceea din Burlington, mă scoate uneori din sărite. Chiar mă scoate din sărite de-a binelea. Astăzi s-a uitat la mine și m-a întrebat cum mă cheamă. De parcă nu i-aș mai fi spus de mii de ori. Prea se crede cineva, când de fapt nu este decât un nimeni, la fel ca noi toate.

N-am știut ce să-i spun, așa că am tăcut din gură. Să-și facă și singură decorațiunile ei. Așa-i trebuie. Pe Roseanne chiar că-mi vine s-o cam ciufulesc puțin, dar cred că n-am să fac asta.

Cineva și nimeni. Acele cuvinte și acel mod de gândire apăruseră de mai multe ori în e-mail-urile trimise în California. Faptul că apăreau și în jurnalul ei era ca un fel de carte de vizită. Mary Smith fusese obsedată de acele *cineva* – de acele mame ideale și celebre, care ieșeau atât de mult în evidență, față de zona atât de obscură a propriei ei nimicnicii. Nu știu de ce, am avut senzația că, în cazul în care aș fi citit în continuare, aș fi desoperit același leitmotiv și la Mary Constantine.

Lipsea însă orice mențiune a vreunui copil de-al ei. În totalitate, acele jurnale păreau să nege absolut totul în privința copiilor. Se părea că Mary cea care locuise acolo la spital nu-și mai amintea deloc, de niciun copil.

În timp ce femeia cu identitatea Mary Wagner – devenită astfel din femeia Mary Constantine – nu se gândea

decât la copiii ei. Pe măsura lecturii mi-am dat seama că pierduse orice amintire legată de asasinarea lui Brendan, a lui Ashley şi a lui Adam.

Adică a acelor două *A*-uri şi un *B*.

La momentul respectiv, nu puteam decât să emit nişte ipoteze, însă mie mi se părea că Mary se apropia din ce în ce mai mult de adevăr, de conştientizare, în timp ce făcea prăpăd în jurul ei. Arestată din nou, nu mai putea face rău nimănui altcuiva, în afară de ei înseşi.

Dacă se îndrepta realmente spre adevăr, nici nu voiam să mă gândesc ce s-ar fi putut întâmpla cu ea, în momentul în care ar fi înţeles totul.

113

Mi-a fost greu să mă smulg de la lecturarea jurnalelor lui Mary – de la cuvintele ei, de la gândurile ei, de la furia ei.

Pentru întâia oară, mă gândeam că era posibil, ba chiar probabil, ca totuşi ea să fi comis asasinatele în serie din Los Angeles.

M-am uitat la ceas şi am văzut că întârziasem cu o jumătate de oră la întâlnirea cu psiholoaga ei, pe nume Debra Shapiro. *Ei drăcie!* Trebuie să fug acolo.

Când am ajuns la cabinetul ei, doctoriţa Shapiro se afla deja pe picior de plecare; iar eu nu mai conteneam cu scuzele. Shapiro a mai rămas ca să discute cu mine, dar se aşezase pe marginea unei canapele, cu geanta în poală.

– Mary mi-a fost pacientă vreme de opt ani, mi-a adus

psiholoaga la cunoştinţă, încă înainte de a o fi întrebat eu.

–Şi cum anume aţi caracteriza-o?

–E interesantă, însă nu are deloc profilul unei ucigaşe. În ceea ce mă priveşte, eu una consider incidentul legat de copiii ei ca pe un scurtcircuit în cadrul unei zone mai întinse, al bolii ei mintale, dacă vrei. Ea este foarte bolnavă însă a reuşit cu mult timp în urmă să-şi reprime toate impulsurile violente. Tocmai de aceea a şi fost ţinută aici; nu a avut nicio ieşire.

–Dar cum puteţi fi atât de sigură? am întrebat-o eu pe doctoriţa Shapiro. Şi mai ales după toate câte s-au întâmplat.

Poate că Mary nu era singura persoană de pe-acolo care era de altă părere în privinţa acuzaţiilor.

–Dacă ar fi să depun mărturie la tribunal, ar trebui să spun că nu am cum să fiu absolut sigură. Şi cu toate astea, cred că opt ani de comunicare cu ea înseamnă foarte mult, ce zici, doctore Cross?

Bineînţeles că eram de aceeaşi părere cu psiholoaga, însă aveam nevoie de mai multe amănunte din partea ei.

–Dar ce-mi puteţi spune despre problema cu copiii ei? N-a scris absolut nimic despre aceştia în jurnalele pe care le ţinea. În schimb, în scurta perioadă în care am cunoscut-o eu, nu se gândea decât la ei. Acum îşi aminteşte foarte bine de ei, ca şi cum ar fi vii pentru ea. Aş putea spune chiar că o obsedează de-a binelea.

Doctoriţa Shapiro dădu din cap şi se uită la ceas.

–Mi-e mult mai greu să înţeleg acest lucru. Ţi-aş putea oferi totuşi o posibilă variantă, şi anume pe aceea că se poate ca de-abia acum să se fi materializat în mod concret terapia pe care am făcut-o cu Mary. Şi-a adus aminte, încet-încet, de copiii ei. Pe măsură ce îşi amintea de copii, modalitatea de a

scăpa de înțelegerea bruscă a douăzeci de ani de vinovăție reprimată era aceea de a-i considera încă în viață, după cum ai spus dumneata. Asta ar explica și faptul că a dorit să fugă, pentru a reveni la viața pe care o avea împreună cu copiii ei, lucru care, în mintea lui Mary, s-a și întâmplat.

– Și despre acele asasinate din California ce părere aveți? Mă apropiam cu rapiditate de țelul meu. Doctorița Shapiro părea atât de neliniștită, încât mă așteptam ca în orice moment să sară în sus și să plece.

Psiholoaga ridică din umeri, în mod vădit sâcâită. Mă întrebam dacă și pacienții ei aveau aceeași senzație ca și mine, pe parcursul ședințelor de terapie.

– Pe acestea nu le prea înțeleg. E greu de priceput ce s-a întâmplat cu Mary după ce a fugit de-aici, însă dacă ar fi să mă refer la femeia pe care am cunoscut-o eu... Ea clătină îngândurată din cap de câteva ori. Unicul lucru care s-ar mai lega ar fi Los Angeles-ul.

– De ce spuneți asta? am întrebat-o eu.

– Pentru că în urmă cu câțiva ani, pe unii i-a interesat povestea vieții ei. S-au tot perindat pe-aici mai mulți oameni de film. Mary a fost de acord cu acele întrevederi, însă aflându-se într-o instituție pentru boli mintale, și cu regim de detenție pe deasupra, la un moment dat n-a mai avut deplina autonomie de a le acorda și alte interviuri și de a le spune prea multe lucruri despre ea însăși, așa că până la urmă respectivilor cineaști și scenariști le-a pierit entuziasmul și n-au mai venit. Cred că acei oameni au fost singurii ei vizitatori, din ultimii doi ani petrecuți de ea aici.

– Și cine anume a vizitat-o? Mi-am scos carnețelul și

l-am deschis. Am nevoie de amănunte. S-au păstrat cumva înregistrări cu numele vizitatorilor ei?

–Eu personal nu-mi amintesc niciun nume. În plus, mă cam deranjează faptul că trebuie să dezvălui astfel de amănunte. Vă sugerez să luaţi din nou legătura cu doctorul Blaisdale, dacă doriţi să aflaţi mai multe amănunte concrete. El este cel mai în măsură să vi le poată dezvălui.

Mă întrebam dacă psiholoaga dorea să-şi protejeze pacienta sau pur şi simplu întârziase de la cine ştie ce întâlnire mondenă. Se făcuse deja ora şase fără un sfert.

Mi-am dat atunci seama că aş fi avut mult mai mult de câştigat dacă m-aş fi aflat eu însumi în acel moment într-o altă parte, fapt pentru care trebuia s-o cam iau din loc. După ce i-am mulţumit doctoriţei Shapiro pentru timpul şi ajutorul acordat m-am îndreptat, în pas alergător, către clădirea administrativă a spitalului.

114

Una peste alta, mă simţeam din nou ca un adevărat detectiv, lucru care mă încânta la culme. Când am intrat în clădirea administrativă, ceasul de pe perete arăta ora şase fără opt minute.

I-am zâmbit tinerei cu părul blond, cu şuviţe roz şi plină de bijuterii, de la recepţie, care tocmai îşi acoperea cu o husă de plastic tastatura calculatorului.

–Bună, aş avea o rugăminte. Am nevoie foarte repede de un lucru.

–N-am putea-o lăsa pe mâine? mă întrebă femeia, scrutându-mă cu privirea din cap până-n picioare. Eu una sper că da.

–Din păcate, nu. Tocmai am stat de vorbă cu doctorița Shapiro, care m-a îndrumat să vin în goană până aici, ca să te mai prind. Trebuie să studiez registrul cu vizitatori ai secției-penitenciar pentru femei, din ultimii doi ani. Mă interesează doar vizitatorii lui Mary Constantine. Este o chestiune extrem de urgentă. Numai atâta îți cer.

Femeia ridică receptorul telefonului.

–V-a trimis doctorița Shapiro?

–Da. Ea și-a terminat programul și a plecat, însă mi-a spus că lucrul acesta poate fi rezolvat pe loc. I-am arătat fetei legitimația mea. Sunt doctorul Alex Cross și lucrez la FBI. Investigația mea se referă la o anchetă aflată în curs de derulare, în legătură cu un caz de crimă.

Femeia nu-și ascunse nemulțumirea.

–Tocmai mi-am închis calculatorul și trebuie să o iau și pe fiica mea. Însă dacă vreți, pot să vă aduc registrul.

Și fără să mai aștepte nicio altă reacție din partea mea, ea dispăru într-o încăpere vecină, de unde reveni cu un mic maldăr de bibliorafturi.

–Nu puteți să rămâneți aici decât până o să plece și Beadsie. Ea îmi arătă cu mâna în direcția unei alte femei, care se afla mai în spate, în dosul unui perete de sticlă, după care tânăra plecă fără a-mi mai adresa niciun alt cuvânt, nici mie și nici lui Beadsie.

Paginile din registrele pentru vizitatori erau împărțite în mai multe coloane. Am început să caut de la ultima filă a celui mai recent registru, urmărind să descopăr numele lui Mary la rubrica „Pe cine vreți să vizitați?".

N-am găsit absolut nimic, pe parcursul ultimilor doi ani. Era limpede cât de singură fusese Mary Constantine în acest loc.

Dintr-odată însă, au început să apară, în dreptul numelui lui Mary din rubrica respectivă, o mulţime de nume de vizitatori. În acel moment intervenise interesul pentru Mary, cel despre care îmi vorbise doctoriţa Shapiro şi care durase cam o lună şi jumătate.

Am luat-o atunci ceva mai încet, parcurgând şirul de nume ale vizitatorilor. Cele mai multe dintre ele nu-mi spuneau absolut nimic.

Până la urmă, am recunoscut totuşi unul.

115

Telefonul meu mobil şi statul Vermont păreau să se urască reciproc, cu multă înverşunare. În mod evident, aceasta era Ţara-n care Lipseşte Semnalul.

Aşa că am găsit o cabină telefonică, l-am sunat pe agentul Page la Los Angeles şi l-am rugat să-mi facă o legătură telefonică la sediul central al poliţiei din Los Angeles. După un minut eram în legătură cu biroul lui Maddux Fielding, însă acolo nu răspundea nimeni. Ce surpriză!

–Ştii ceva? i-am spus eu anonimului locotenent de la celălalt capăt al firului. Las-o baltă. Mai bine fă-ne te rog legătura cu detectiv Jeanne Galletta.

–Ce se petrece? mă întrebă din nou Page, pe când aşteptam să ni se dea legătura.

La un moment dat am auzit o altă voce pe fir.

– Jeanne Galletta la telefon. Alex, tu eşti?

– Da, Jeanne, sunt eu, Alex. Pe fir se mai află şi Karl Page, de la secţia operativă a FBI, din Los Angeles. Eu sunt în Vermont. Cred că am noutăţi importante în legătură cu cazul Mary Smith.

– Iar eu cred că s-ar putea să mai am încă o pistă pentru tine – o crimă comisă în Vancouver, îmi spuse Jeanne. Dar tu ce cauţi tocmai în Vermont?

– Ţine-ţi gândul în legătură cu Vancouver. Încearcă să-l găseşti pe Fielding. Sau fă ceea ce ai de făcut, pentru ca cineva să-l reţină, pentru anchetare, pe Michael Bell. Ai înţeles bine? Pe Michael Bell. Soţul lui Marti Lowenstein-Bell.

– Ce spui? Lui Jeanne nu-i venea să creadă, iar Page trase o înjurătură, după ce în prealabil acoperise cu palma microfonul.

Le-am povestit pe scurt ceea ce făcusem eu în ultimele două zile în Vermont, după care le-am menţionat numele din registrul de vizitatori de la Spitalul de Stat din Vermont.

– O cunoaşte pe Mary Constantine. A vizitat-o de mai multe ori aici, în Vermont.

– Şi ce vrei să spui cu asta? Că s-ar putea ca el să-i fi pus totul în cârcă? De unde putea să ştie omul că ea venise la Los Angeles?

– Încă nu m-am dumirit în totalitate. Poate că l-a căutat ea, atunci când a venit acolo. În cazul în care el i-ar fi solicitat femeii povestea, probabil că ar fi ieşit ceva bani. Eu cred că el a avut cu-adevărat nevoie de povestea ei, dar nu pentru un film.

– Tu crezi că totul n-a fost decât o înscenare, poate

pentru a-şi putea ucide liniştit propria soţie? Asta ar fi o mare ticăloşie, Alex.

–Desigur. Şi totul pare de necrezut. Page, acum înţelegi?

–Am înţeles. Interesant. În sfârşit, acum încep să-mi mai dau seama şi eu de felul cum stau lucrurile.

–Foarte bine, în această situaţie, începe să confrunţi datele, adică vezi dacă mai există vreo legătură între Michael Bell şi altcineva legat de acest caz. Mă întreb dacă individul nu mai avea şi pe altcineva, în afară de nevasta lui. Încearcă să găseşti orice conexiune poţi, surferule. Deja avem probe suficiente pentru a justifica reţinerea lui de către poliţie. Jeanne, ascultă-mă, te rog, cu cea mai mare atenţie. S-ar putea să mă înşel, dar o să vedem asta mai târziu. Deocamdată, trimite cât de repede poţi o maşină de poliţie acasă la Michael Bell. Cât se poate de urgent. Şi încă ceva, Jeanne.

–Ce mai este?

–Să nu încerci să mergi de una singură la el. Sunt absolut convins de faptul că Bell este asasinul pe care îl căutăm.

116

Întregul caz redevenise brusc o chestiune de maximă urgenţă.

La mai bine de cincisprezece kilometri depărtare de spital, am oprit la prima benzinărie întâlnită în cale, o veche staţie Texaco, având deasupra acoperişului o mare literă A.

După mine, opri şi un Ford F-150. Singura clădire din zonă nu era decât o fabrică de zahăr, întunecată la culoare, pe câmpul de peste drum, pe care mai păşteau alături şi vreo două vaci. L-am sunat din nou pe Karl Page, de la un alt telefon public. Trebuia să ştiu ce anume mai aflase despre Michael Bell.

La acea oră târzie, părea improbabil să mai pot prinde un avion cu care să plec din Burlington. În acelaşi timp însă, doream să fiu la curent cu noutăţile, şi totodată îngrijorat pentru soarta lui Galletta şi Page. Nu puteam şti de ce mai era în stare Bell, la Los Angeles.

–Ce anume ai mai izbutit să afli? l-am întrebat eu pe Page.

–E uimitor cât de multe lucruri poţi să afli, când ştii unde anume să cauţi, îmi răspunse el. Înainte de a muri, Marti Lowenstein-Bell tocmai îşi vânduse către HBO propriul ei show. Era pe cai mari. În acelaşi timp, ultimele trei proiecte pe cont propriu ale lui Michael Bell nu se bucuraseră de niciun fel de succes. Unicele sale mari succese le obţinuse doar împreună cu soţia lui, în vreme ce se părea că femeia încerca să se cam debaraseze de el. Marti intenţiona să divorţeze de soţul ei, Alex. Încă nu fusese intentată nicio acţiune de divorţ, însă o prietenă de-a ei ştia că acest lucru era iminent.

–Am ajuns la vorba ta, când te bucurai că se legau lucrurile.

–Da, iar noutăţile nu se opresc aici. Poliţia a verificat alibiul lui Bell, demonstrând că ba a fost văzut la lucru, ba era acasă. Alex, alibiurile lui nu sunt deloc solide şi nu vor rezista unei verificări mai amănunţite. Şi să-ţi mai spun încă ceva: pe când scria pentru *Variety*, Arnold Griner a făcut praf aproape toate filmele lui Bell. Într-un articol al său, Griner l-a

şi botezat „Michael Bomb". Bineînţeles că în cazul lui Griner s-ar putea invoca o omucidere justificabilă. În ce-o priveşte pe Antonia Schifman, aceasta s-a retras dintr-un proiect pe care însuşi Bell l-a finanţat, anul trecut. Se pare că asta s-a întâmplat după ce ea îi făcuse lui o promisiune verbală, lucru care pe-aici nu mai înseamnă nimic. Aşa că totul a căzut, iar el a pierdut jumătatea de milion pe care o investise deja.

Simţeam adrenalina în glasul lui Page. Omul semăna cu un ogar aflat înaintea unei importante curse.

–Pot să pun pariu că voi mai descoperi încă şi mai multe, îmi mai spuse el. Cariera lui Bell se ducea de râpă, iar omul intenţiona să-i tragă pe toţi în urma lui în prăpastie.

–Continuă să cauţi, l-am îndemnat eu. Ai făcut o treabă foarte bună. Din partea poliţiei mai ai veşti? Vreo noutate de la Jeanne?

–O patrulă de poliţie s-a deplasat acasă la Bell. Acolo nu le-a răspuns nimeni.

–Şi n-au încercat să intre cu forţa?

–Nu, însă au fost siguri că înăuntru nu se afla nimeni, pentru că poliţia îi ţine casa sub supraveghere.

–Bine. O să te mai sun la următorul popas. Probabil de pe undeva din apropiere de aeroport. Tare mi-e teamă că în noaptea asta n-o să pot pleca de-aici.

Nu-mi prea convenea să-mi petrec noaptea în Vermont, şi cu-atât mai puţin acum, dar se părea că nu aveam încotro. Mi-a trecut prin cap să intru în magazinaşul de la benzinărie, ca să-mi cumpăr cine ştie ce porcărioare de ciocolăţele, însă am făcut tot posibilul ca să-mi impun voinţa şi să mă abţin. Dumnezeule, ce grozav tip mai pot fi câteodată!

Am pornit spre automobilul meu închiriat, mergând

aplecat ca să înfrunt vântul. Se făcuse cam frig. La câțiva metri distanță de mașină mi-am ridicat privirea și am încremenit locului. Nu eram singur.

Pe locul din dreapta față, se afla James Truscott.

117

Nu mai înțelegeam chiar nimic, cel puțin în primul moment. Ce naiba căuta Truscott aici? În mod evident, acesta mă urmărise din nou. Dar de ce oare?

Vedeam roșu în fața ochilor, în timp ce am deschis brusc portiera de pe partea lui. Am deschis gura pentru a începe să răcnesc la el, însă n-am putut scoate nicio vorbă, niciun sunet.

Truscott nu se afla acolo pentru a mă enerva pe mine – sau cel puțin nu în clipa aceea. Scriitorul era mort și așezat pe locul pasagerului din față, ca o statuie.

– Urcă imediat în mașină! am auzit în acel moment un glas venind din spatele meu. Nu te opune și nu face tărăboi, pentru că altminteri o să fiu nevoit să intru și s-o împușc și pe biata bătrânică de la magazinul acela de țară. Iar asta nu m-ar deranja câtuși de puțin, să știi!

M-am răsucit și am dat cu ochii de Michael Bell.

Acesta avea o înfățișare sălbatică, și arăta mult mai slab decât atunci când îl întâlnisem acasă la el. De fapt, arăta ca naiba. Ochii lui de un albastru-deschis erau extrem de injectați, iar cu barba aceea a lui neregulată și stufoasă, semăna cu un pădurar de prin partea locului.

–De când mă tot urmăreşti? l-am întrebat, încercând să-l provoc la o discuţie, ca să-l fac să-mi destăinuie ceea ce simţea şi să-l influenţez cumva.

–Taci, suie-te imediat în maşină şi ia-o din loc, ai înţeles? Nu vorbi cu mine. Ştiu ce intenţii ai.

Am intrat amândoi în automobil. Din spate, Bell mi-a făcut semn în direcţia drumului, în sens opus autostrăzii interstatale. Eu am pornit motorul şi am luat-o din loc în direcţia pe care mi-o indicase, mintea mea frământându-se cu frenezie, pentru a găsi o soluţie. Arma mea era în portbagaj. Cum puteam oare să ajung eu la portbagaj? Sau cum anume m-aş fi putut strecura, în mare grabă, în mintea tipului?

–Ce ai de gând, Michael?

–Am avut de gând să te fac să te întorci la Washington, şi toţi să-şi continue vieţile lor jalnice. Însă asta n-a funcţionat aşa precum mi-aş fi dorit, nu crezi? S-ar cam cuveni să-mi mulţumeşti pentru faptul că te-am scăpat de reporterul ăsta, ce părere ai? Apropo, el s-a smiorcăit şi m-a implorat să-i cruţ viaţa. A fost un spectacol măreţ. L-am crezut. Ce fricos s-a dovedit a fi!

Eu eram surprins de faptul că Bell ştia că eram din Washington şi era la curent şi cu povestea cu Truscott. Prin urmare, ne pândise şi îşi urzise planul. Probabil că Michael Bell cunoştea foarte multe lucruri.

–Şi ce se va întâmpla în continuare? l-am întrebat eu.

–Tu ce crezi? Parcă tu erai expertul, nu? Aşa că să-mi spui tu ce se va petrece în continuare.

–Nu-i nevoie să se întâmple aşa. Eu vorbisem fără să mă gândesc prea mult, rostind ceea ce îmi venise în acel moment în minte.

–Îţi arde de glume. Cum altfel crezi că s-ar putea să se

petreacă totul? Aş vrea să aud toate variantele care îmi stau la dispoziţie. De-abia aştept!

Bell îmi proptise ţeava pistolului în gât. M-am aplecat într-o parte, însă nu prea mult. M-am gândit că era cel mai bine să ştiu precis unde se afla arma lui. Mă tot întrebam dacă el executa acum un plan sau dacă în acel moment doar improviza. Mary Smith se dovedise extrem de pricepută, în ambele ipostaze, iar acum lângă mine se afla adevărata Mary Smith, nu? În sfârşit, îl întâlnisem pe autenticul ucigaş, în carne şi oase.

De mai mulţi kilometri, mergeam pe o şosea secundară, neluminată.

– Aici locul arată bine, rosti el deodată. Ia-o pe-acolo! Virează la stânga! Fă-o imediat!

Am cotit şi am trecut de pe pavaj pe un drum de pământ, plin de hârtoape. Acesta urca abrupt şi şerpuitor prin pădure. Până la urmă, brazii de pe ambele laturi îşi uniră coroanele deasupra maşinii, formând un veritabil tunel. Eram într-o mare criză de timp şi se părea că pentru mine nu mai exista nicio scăpare. Mary Smith mă prinsese şi pe mine, exact cum îi prinsese pe toţi ceilalţi şi îi omorâse fără să ezite.

– Încotro mergem, Bell?

– Într-un loc unde n-ai să poţi fi găsit prea repede. Nici tu şi nici amicul tău scriitorul.

– Să ştii că eşti deja căutat de poliţişti, la Los Angeles, acolo unde am apucat eu să telefonez şi să le comunic ceea ce am descoperit aici.

– Da, păi, atunci le urez să aibă noroc la căutare. Numai că eu nu mă aflu acum chiar la Los Angeles, aşa este?

– Dar cu fiicele tale cum rămâne, Michael? Cu ele ce se va întâmpla?

El îmi apăsă şi mai tare gura ţevii pistolului pe gât.

– Nu sunt fetele mele, nenorocitele. Marti nu era decât o târfuliţă ieftină, mai înainte de a o fi luat eu de nevastă. Înainte de a o fi transformat eu în cineva. Am fost un tată bun pentru acele copile nerecunoscătoare, de dragul lui Marti. Atunci când am întâlnit-o, ea era doar o haimana şi asta a rămas până la capăt. Acum opreşte maşina. Aici e bine.

Ba cu siguranţă că nu era deloc bine. Farurile maşinii luminau locul unde, dincolo de drum, începea spre dreapta o pantă coborâtoare abruptă şi împădurită. Trebuia să fiu foarte atent să nu trec peste marginea râpei.

Apoi, dintr-odată, mi-am schimbat complet părerea. Dacă îmi puteam impune să fac tocmai asta – însă ştiam că eram silit s-o fac.

Aşa că am apăsat până la podea pedala acceleraţiei şi am tras de volan în dreapta, cât de brusc am putut.

Bell zbieră la mine.

– Ce dracu' faci? Opreşte maşina. *Opreşte!*

După aceea s-au întâmplat trei lucruri, toate trei cam în acelaşi timp. Am auzit o împuşcătură venită din arma lui Michael Bell, am simţit o durere atroce explodându-mi în umărul drept, iar maşina s-a pornit să coboare în mare viteză panta.

118

Deodată, durerea păru să mi se împrăştie în tot corpul. De-abia îmi mai dădeam seama de trunchiurile groase ale brazilor şi de tufişurile de sub aceştia, printre care îşi croia

drum maşina în cădere, legănându-se şi zguduindu-se, opintindu-se, scăpată de sub control, ameninţând în orice moment să se răstoarne.

Prăbuşirea automobilului probabil că nu a durat decât patru sau cinci secunde. Dar, cu toate astea, impactul final a fost suficient de violent ca să-mi izbească pieptul cu o incredibilă forţă de volan. Centura de siguranţă pe care mi-o legasem a împiedicat probabil să fiu proiectat afară prin parbriz. Ştiam că Bell nu şi-o fixase pe-a lui şi nu puteam decât să sper că el era acum foarte grav rănit. Dacă aveam noroc, poate că îşi pierduse cunoştinţa sau chiar murise, pe bancheta din spate.

Mâna mea se afla deja pe mânerul portierei şi m-am rostogolit afară din maşină, cât de bine şi de repede am putut.

Întreg trupul meu pulsa de o durere paralizantă care mă împiedica să mă mişc cu rapiditate. Braţul drept îmi atârna inert pe lângă corp.

Am văzut în ţărână cadavrul lui James Truscott, căzut din maşină cu faţa în jos şi cu mâinile întinse lateral, ca nişte aripi de vultur. Se părea că izbitura îl aruncase acolo.

Apoi, Michael Bell gemu pe bancheta din spate a maşinii. Scăpase cu viaţă. Păcat. Mi-am adunat cu un mare efort puterile şi am izbutit să mă ridic într-un genunchi. Dintr-odată, am fost săgetat de o durere cumplită în umăr şi mi-am dat seama că probabil acesta îmi era fracturat.

Am făcut un pas nesigur înainte, aşteptându-mă să calc pe pământul tare – însă acolo exista un mal şi o abia vizibilă tufă încurcată, de care m-am împiedicat.

Şi atunci am căzut, aterizând într-o apă adâncă doar de vreo cincisprezece centimetri. Până atunci, nici măcar nu văzusem pârâiaşul respectiv.

Apa nu era adâncă, dar se întindea mult mai mult decât reuşisem să văd în întuneric. Apa rece mă făcu să mă simt străbătut de un fior, ca un şoc electric.

Nu crezusem că durerea ar fi putut deveni şi mai intensă, dar vederea mi se înceţoşă pentru o clipă.

Am încercat din nou să mă ridic, însă am căzut la loc. De data asta, din cauza lui Bell. El mă apăsa de sus cu toată forţa şi îl simţeam extrem de puternic. Apoi am simţit cum mă apăsa cu piciorul pe spinare. Şi apa îmi intra în gură şi în nas.

– Dar ce dracu' – striga el la mine.

Nu i-am lăsat ocazia să-şi termine fraza. Cu un efort supraomenesc i-am prins cu propriile mele picioare gleznele. Îl luasem pe nepregătite, aşa că a căzut pe spate, cât era de lung, dându-mi drumul. Am auzit două pleoscăituri şi am sperat că el scăpase şi arma din mână.

Pe jumătate în apă, sprijinindu-mă pe mâna stângă, care îmi era bună, am izbutit să mă salt puţin şi să mă arunc asupra lui. Înainte de a apuca el să reacţioneze, eu l-am şi înşfăcat.

Bell mă apucă de faţă, îndesându-şi degetele în ea. Michael Bell era cam de aceeaşi înălţime cu mine, însă mai corpolent. Deşi pierduse mult din greutate în ultimele săptămâni, tot avea vreo cincisprezece kilograme în plus faţă de mine.

L-am prins cu putere de gât, încercând să-l strâng cât mai tare. Începuse deja să se sufoce, dar tot nu-mi dădea drumul.

N-aş fi avut şanse să-l dovedesc, decât dacă aş fi putut să ajung deasupra lui, însă în mişcarea mea m-am împiedicat de un smoc de vegetaţie acvatică. M-am dezechilibrat, corpul

meu s-a contorsionat dureros, şi am căzut din nou în apa rece ca gheaţa.

Dumnezeule, cât de frig îmi era – şi totuşi, aproape că nu îmi mai păsa.

De data asta, Michael Bell se ridică din nou în picioare, mai rapid decât mine. Nu era deloc bine. Avea un mare avantaj. Mişcările mele erau încetinite de povara braţului meu drept rănit la umăr, care mă durea îngrozitor.

L-am zărit pe Bell ca prin ceaţă cum apuca o piatră lăţăreaţă, de dimensiunile unei cărţi mari. Apoi el se îndreptă spre mine, ridicând piatra în mâini, deasupra capului său.

– Cretinule, îmi strigă el. O să te omor. Asta am de gând să fac. Şi cu asta se va termina întreaga poveste. Aşa se va termina.

Am încercat să mă îndepărtez cât mai mult de Bell, deşi ştiam că n-aveam prea multe şanse. În felul acesta, am dat întâmplător cu mâna peste ceva tare, în apa aceea nu prea adâncă. Nu era o piatră, sau cel puţin aşa am avut eu impresia. *Să fi fost oare un obiect metalic?*

– O să mori, se răsti Bell la mine. Ce părere ai de planurile mele? Ce zici despre un astfel de final al poveştii?

Ştiam ce anume putea fi acel obiect metalic. Am scos arma lui Bell din apă şi am bâjbâit după trăgaci.

– Bell, să nu faci asta! i-am strigat eu.

El însă continua să se apropie de mine, cu piatra ridicată deasupra capului.

– Să mori!

Aşa că am fost nevoit să trag în el.

Nu mi-am putut da seama cu precizie cum s-a întâmplat totul acolo, în pădurea aceea luminată doar de razele lunii. Habar nu aveam unde anume reuşisem să-l nimeresc, însă

omul gemuse, oprindu-se locului doar pentru o clipă.

Şi fiindcă el continuă apoi să se apropie de mine, am tras şi a doua oară. Iar după aceea, şi a treia oară. L-am împuşcat în partea de sus a pieptului, sau cel puţin aşa speram.

Bell scăpă din mâini pietroiul. Parcă susţinut câteva momente ca de o forţă invizibilă, se îndepărtă câţiva paşi, clătinându-se, după care căzu în apă cu faţa în jos, pleoscăind cu mare zgomot.

Apoi în pădure se lăsă liniştea.

Dârdâind cumplit şi necontrolat, am continuat să ţin cu mâna mea sănătoasă arma îndreptată spre Bell. Am făcut incredibile eforturi ca să ajung până la el, pe pietrele acelea alunecoase.

Când în fine am reuşit, omul nu mai mişca. L-am prins de braţ şi l-am ridicat din apă. Nu mai avea puls. I-am mai verificat încă o dată pulsul. Tot nimic. Nu auzeam decât tăcerea pădurii şi nu simţeam decât frigul cumplit.

Michael Bell murise, şi odată cu el şi Mary Smith. Iar în curând aveam să mor şi eu, în hainele acelea ude şi îngheţate.

119

Am ieşit cu foarte mare greutate din râpa în care căzusem cu automobilul, urcuşul părându-mi-se îngrozitor şi simţind o cumplită durere, ameţeală şi greaţă. Partea bună a fost că după aceea nu mi-am mai amintit decât foarte vag totul.

Am reuşit cu chiu cu vai să ajung şi la şoseaua principală, de unde m-a pescuit un student speriat de starea jalnică în care mă aflam, student care mergea într-un automobil Subaru. N-am reuşit niciodată să aflu numele lui. Cred că am leşinat pe bancheta din spate a maşinii.

Până dimineaţă, cadavrul lui Michael Bell a fost recuperat din pârâiaş, iar eu mă odihneam într-un pat de la spitalul Fletcher Allen, din Burlington. *Mă odihneam* probabil că este mult spus, pentru că s-au perindat pe-acolo încontinuu tot felul de poliţişti de la secţia din localitate, iar eu am vorbit ore întregi la telefon la birou la mine la Washington, cu sediul din Los Angeles şi cu Jeanne Galletta, străduindu-mă să coroborez toate datele culese de la începutul şirului de asasinate.

Planul lui Bell fusese consecinţa unor trăiri interioare malefice şi a unei nebunii, apelând până la urmă la o acoperirea extrem de simplă – şi anume, diversiunea – reuşindu-i acest lucru chiar până la final. După cum explicase şi Jeanne, Michael Bell îşi câştiga existenţa scriind şi producând scenarii. Se pricepea foarte bine la scenarii. Nu m-ar mira dacă şi această tragedie s-ar sfârşi printr-un alt scenariu, scris însă de altcineva. Probabil că scenaristul ar schimba totuşi datele, iar filmul ar fi marcat de şmechereasca formulă „bazat pe întâmplări reale".

– Şi rolul tău cine anume o să-l joace? glumi Jeanne la telefon.

– Nu ştiu şi nici nu-mi prea pasă. Vreun actor oarecare.

În privinţa lui Mary Constantine, nu prea ştiam ce să cred. Poliţistul din mine avea o anumită reacţie, în timp ce psihologul o cu totul alta. Mă bucuram pentru ea, fiindcă avea să se întoarcă la îngrijirea şi la tratamentul de care avea

nevoie. Dacă doctorița Shapiro avea dreptate, poate că Mary își va reveni până la urmă cumva. Asta speram și eu.

Pe la ora patru, ușa rezervei în care mă aflam se întredeschise, prin spațiul format strecurându-și capul nimeni alta decât Mama Nana.

–Asta da privelişte! i-am spus eu în glumă. Bine ai venit, Nana. Ce te-a determinat să vii în Vermont?

–Siropul de arțar, glumi și ea.

Apoi se apropie de mine stingherită, lucru la care nu m-aș fi așteptat din partea ei, schițând o grimasă când văzu bandajul din jurul umărului meu.

–Ah, Alex, Alex.

–Să știi că arată mai grav decât este în realitate. Sau poate că nu. Ți-a fost greu să găsești un loc la avion?

–Nu-i mare scofală. Mergi la aeroport și dai banii.

Nana îmi puse o mână rece pe obraz. Mâna aceea îmi era atât de familiară, și mă alina atât de mult! *Ce m-aș face oare, fără pisăloaga asta bătrână?* mă gândeam eu. *Ce m-aș face?*

–Medicii mi-au spus că te vei face bine, Alex. Presupun însă că treaba asta este relativă.

Se mai trăsese și altă dată în mine. Era un lucru traumatizant – fără niciun dubiu –, însă nu fusese ceva ireversibil, măcar până în prezent.

–O să mă fac bine, am asigurat-o pe Nana. Și la trup, și la suflet.

–I-am rugat pe copii să aștepte puțin afară. Aș vrea să discut cu tine ceva între patru ochi, după care să uităm toată problema.

–Aoleu. Iar am dat de vreun bucluc? Iar o să dorm pe preș, în fața ușii?

Ea nu-mi mai răspunse la surâs, dar îmi luă o mână între mâinile ei.

– Alex, în fiecare zi îi mulţumesc Domnului că am avut parte de tine, că am avut şansa să te pot creşte şi să văd cum devii bărbatul care eşti acum. Aş vrea însă să-ţi reaminteşti motivul pentru care ai ajuns tu în grija mea şi ce relaţie a fost între bieţii tăi părinţi, înainte ca ei să moară. Cu alte cuvinte, Jannie, Damon şi cu Ali merită mai mult decât atâta cât le oferi tu. Nana făcu o pauză pentru a sublinia efectul apoteotic al finalului: Alex, nu face din copiii tăi nişte orfani de tată!

120

Am vrut să-i răspund, însă Mama Nana îşi continuă ideea, ridicând uşor tonul:

– Eu sunt prima care trebuie să se ducă. Să nu îndrăzneşti să mă contrazici.

Aşa că am ridicat din umeri, lucru care îmi provocă mari dureri.

– Ce pot să mai zic?

– Nimic. Absolut nimic. Ascultă-mă pe mine, că sunt femeie bătrână, iar dacă o să mă asculţi, poate că o să înveţi şi tu ceva, până la urmă.

Ne-am privit îndelung în ochi. Mi se pusese un nod în gât, deşi ceea ce simţeam eu nu era amărăciune, ci mai degrabă un sentiment de recunoştinţă şi de dragoste neţărmurită pentru această bătrânică extraordinar de puternică şi de înţeleaptă, mult mai înţeleaptă ca mine.

–Poate ţi se pare incredibil, dar eu te ascult întotdeauna, i-am spus eu.

–Da, dar după aceea, faci tot după capul tău.

Am auzit atunci zgomotele de pe coridor, odată cu deschiderea uşii de la rezerva mea. M-am uitat şi am văzut mutriţa curioasă a lui Damon, şi în clipa aceea am simţit cum inima mea îşi accelerează bătăile.

–Ia te uită cine a venit! M-am şters la ochi. Bărbatul casei.

–Ni s-a spus că Jannie n-are voie să intre, pentru că n-a împlinit încă doisprezece ani, zise el.

Eu m-am ridicat în şezut.

–Şi unde este ea?

–Aici sunt, se auzi limpede glăsciorul indignat al fiicei mele, de după uşă.

–Atunci, intră, până nu te vede cineva. Haide odată! N-o să te aresteze nimeni pentru asta. Poate doar eu, dacă o să mai rămâi afară multă vreme.

Astfel că amândoi intrară şi veniră în pas grăbit lângă mine, oprindu-se brusc, la vederea bandajelor. Eu i-am cuprins pe amândoi în acelaşi timp, cu braţul sănătos.

–Cât mai trebuie să stai aici? mă întrebă Jannie.

–S-ar putea să ies în câteva zile, i-am răspuns eu.

–Arată mai rău decât este în realitate, îi spuse Nana.

Damon se ridică în picioare şi îmi examină bandajul de la umăr.

–Te-a durut rău?

–Rău de tot, mormăi Nana.

–Am trecut eu prin nişte experienţe şi mai dificile, le-am răspuns atunci cu vioiciune. Amândoi se uitară la mine, cu aceeaşi expresie nedefinită şi oarecum plină de reproş. În

definitiv, cine dintre noi era părintele şi cine erau copiii? Mie mi se părea că într-un fel ei crescuseră, faţă de ultima dată când îi văzusem. Şi eu mă simţeam mai bătrân.

Aceşti doi copii urmau să crească şi să se schimbe, indiferent dacă eu eram sau nu prin preajma lor. Era o evidenţă de netăgăduit, dar brusc m-am simţit pătruns de înţelegerea acelui adevăr.

Aşa că am cedat.

– Da, le-am spus eu. M-a durut rău. Rău de tot.

Apoi mi-am reamintit vorbele acelea cumplite ale Nanei: *Alex, nu face din copiii tăi nişte orfani de tată!*

Şi mi-am strâns atunci copiii tare la piept şi chiar dacă umărul mă durea nu-mi venea să le mai dau drumul, dar nici să le spun lucrurile la care mă gândeam eu.

121

Am rămas la spitalul Fletcher Allen din Vermont aproape o săptămână, fapt ce constituia cea mai lungă perioadă de spitalizare din viaţa mea şi posibil încă un avertisment. Al câtelea oare?

Vineri seară la ora şase am primit un telefon de la detectiv Jeanne Galletta, din Los Angeles.

– Alex, ai auzit vestea? m-a întrebat ea. Presupun că ţi-au spus-o deja.

– Care veste, Jeanne? Că o să mă externeze mâine din spital?

– Despre asta, eu una nu ştiu absolut nimic. În schimb,

ieri Mary Wagner a mărturisit că a comis toate asasinatele de-aici, din Los Angeles.

–Dar nu ea le-a comis, ci Michael Bell.

–Eu ştiu asta. Până şi Maddux Fielding ştie. Chiar dacă n-a crezut-o nimeni, ea tot a mărturisit comiterea lor. Iar mai târziu, în cursul nopţii trecute, sărmana Mary Wagner s-a spânzurat la ea în celulă. A murit, Alex.

Am scos un oftat profund şi am scuturat de câteva ori din cap, parcă nevenindu-mi încă să cred.

–Îmi pare rău. Încă o moarte de care se face vinovat Bell.

Spre marea mea surprindere, a doua zi dis-de-dimineaţă mi s-a dat drumul din spital. Am sunat acasă pentru a le da alor mei vestea, ba chiar am reuşit să-mi cumpăr şi un bilet de avion spre Boston. De la Boston, am prins avionul-navetă către Washington. Niciodată în viaţă n-am mai fost atât de fericit să zbor cu un avion atât de aglomerat.

Nu mi-a fost greu nici să fac rost de un taxi de la aeroport şi pe când intram în cartierul de sud-est, pe la ora şapte seara, am simţit o dulce căldură invadându-mi corpul. *Nicăieri nu-i mai bine ca acasă.* Ştiu că acest lucru nu este valabil pentru toată lumea, însă pentru mine personal este, iar asta mă face să mă simt un om norocos.

Taxiul a oprit în faţa casei de pe Fifth Avenue. Deodată m-am trezit alergând pe mica peluză din faţă şi apoi urcând rapid treptele cu vopseaua de pe ele cam ştearsă.

L-am luat în braţe pe micuţul Alex şi l-am învârtit pe sus, prin aer. Mă durea umărul, dar acest lucru nu mă deranja. Taximetristul se sprijinea de geam, oarecum mirat, dar până şi el zâmbea, în felul său. Eu i-am strigat:

–Mă întorc imediat. Aşteaptă-mă încă puţin.

– Nu-i nicio grabă, amice. Pe mine nu mă deranjează. Aparatul de taxat oricum înregistrează în continuare.

M-am uitat la Mama Nana, care-mi ieşise în întâmpinare pe verandă, împreună cu fiul meu cel mai mic.

– Ce e? am întrebat-o eu în şoaptă. Spune-mi ce s-a întâmplat.

– Ali a revenit pentru totdeauna acasă, îmi răspunse ea încet. Christine l-a adus. S-a răzgândit din nou. Şi nici nu mai vrea să se mute înapoi în Est. Ali s-a întors definitiv acasă. Îţi vine să crezi una ca asta? Dar tu ce ai de gând? Nu vrei să revii şi tu definitiv acasă?

– M-am întors acasă, Nana, i-am răspuns eu, iar apoi m-am uitat în frumoşii ochi ai micuţului meu fiu, şi i-am spus: Ali, am revenit acasă. Îţi jur.

Iar eu nu-mi încalc niciodată jurămintele.

Sfârşit